JAMES CHURCHWARD

COPIII CONTINENTULUI MU

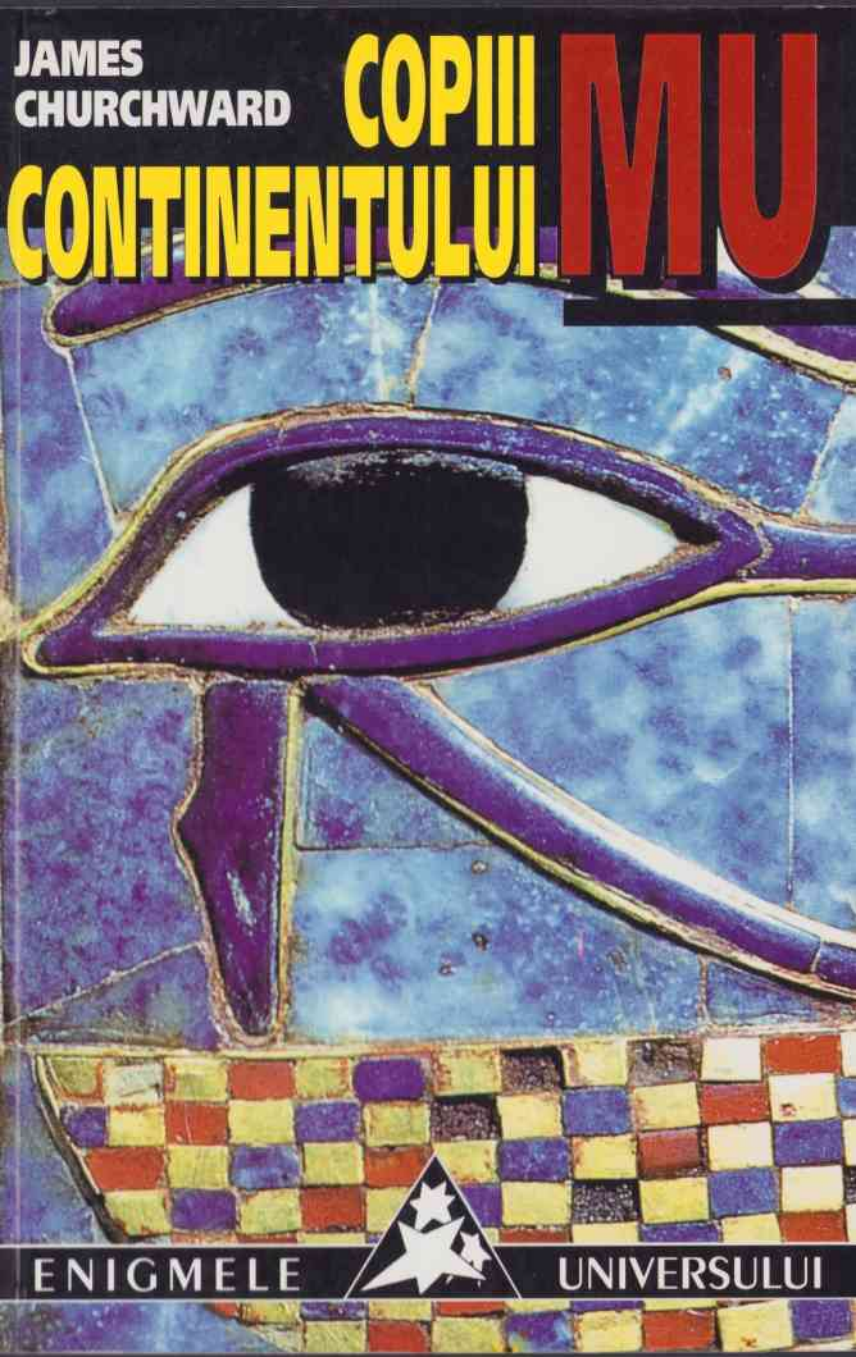

ENIGMELE UNIVERSULUI

Coperta de Done STAN

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 973-9399-06-1
Editura VESTALA
ISBN 973-9200-89-3

Titlul original: *The Children of MU.* Prima apariție: 1931 © James Churchward. Ulterior lucrarea a fost republicată la editurile Neville Sperman Ltd, Anglia (1959), Warner Books / Paperback Library, New York (1968), BE, Books / C. W. Daniel Company Ltd (1988, 1992, 1994)

© Toate drepturile pentru versiunea românească
sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

JAMES CHURCHWARD

COPIII CONTINENTULUI MU

Traducere de
MIHAI POPESCU

Editura SAECULUM I.O. Editura VESTALA

București, 1998

Dedicație

Se dedică această operă celor trei mari prieteni

CĂPITAN EDWARD A. SALISBURY
Los Angeles, California
SAMUEL HUBBARD
Oakland, California

și

WILLIAM NIVEN
Houston, Texas

a căror dragoste frățească și ajutor mi-au permis să realizez această operă în actuala ei formă.

MULȚUMIRI

Doresc să exprim mulțumiri celor trei mari prieteni, mulțumiri și apreciere pentru amabilitatea și contribuțiile primite de la: George Leiper, Philadelphia; Brian Brown, New York; The British Museum, London; The Bulaq Museum, Cairo; și The American Weekly, New York, care au obținut pentru mine imagini și legende pe care eu nu le-aș fi putut obține altfel.

Capitolul I

ORIGINEA OMULUI

Pentru cei care nu au citit cartea mea *MU – Continentul Dispărut*, facem o scurtă prezentare a conținutului său.

Țara MU a fost un continent de mari dimensiuni, situat în Oceanul Pacific, între America și Asia, având centrul undeva la sud de Ecuator. Ținând seama de rămășițele sale aflate încă deasupra nivelului mării, continentul ar fi avut aproximativ șase mii de mile (peste nouă mii de kilometri) de la est la vest și circa trei mii de mile (peste patru mii cinci sute de kilometri) de la nord la sud. Toate insulele stâncoase, izolate sau în grup, împrăștiate în Oceanul Pacific au făcut cândva parte din continentul Mu. Cu vreo douăsprezece mii de ani în urmă, mai multe cutremure devastatoare au scufundat ținutul Mu, care a devenit un vârtej uriaș. Apele Pacificului au pătruns, transformând într-un cimitir acvatic o civilizație întinsă, cu șaizeci de milioane de locuitori. Insulele Paștelui, Tahiti, Samoa, Cook, Tonga, Marshall, Gilbert, Caroline, Mariane, Hawaii și Marques sunt degetele înălțate spre cer ale acelui ținut măreț, rămase astăzi ca niște santinele ale unui cimitir tăcut.

Existența acestui amplu continent este confirmată de:

— tăbliţele Naacal, cărți, scrieri, inscripții și legende descoperite în India, China, Birmania, Tibet și Cambodgia;

— Vechile Cărți Maya, inscripții, simboluri și legende descoperite în Yucatan și America Centrală, ruine, inscripții, simboluri și legende descoperite în Pacific;

— tăbliţe din piatră descoperite în Mexic lângă Mexico City;

— scrieri și inscripții din locuințe săpate în stâncă descoperite în Vestul Americii de Nord;

— cărți ale vechilor filosofi greci;

— cărți și scrieri ale egiptenilor antici;

— legende din întreaga lume.

Aceste confirmări sunt prezentate în cartea *MU – Continentul*

Dispărut. Acestea arată că a existat cândva un amplu continent în Oceanul Pacific numit Țara MU.

Pe acest continent omul a apărut pe pământ acum vreo două sute de mii de ani.

Țara Mu și Grădina Biblică a Raiului sau a Edenului erau unul și același ținut.

Atât tăblițele Naacal, cât și cele mexicane, arată în mod clar că omul este o creație specială. Ele arată, de asemenea, în ce fel se deosebește omul de toate celelalte ființe create. O descriere a creației apare în ambele seturi de tăblițe, fiind foarte asemănătoare cu descrierea biblică.

În momentul distrugerii continentului Mu, poporul său avea un nivel de civilizație deosebit de înalt; în ceea ce privește nivelul științelor, acesta era mult mai avansat decât astăzi (și nu este de mirare, deoarece era încununarea a două sute de mii de ani de experiență și dezvoltare. Noi astăzi nu putem pretinde mai mult de cinci sute de ani).

Marile civilizații ale vechilor imperii orientale – India, Egipt, Babilon etc. – erau doar focare pe cale de a se stinge ale marii civilizații Mu. Erau copiii ei, care au îmbătrânit și au murit fără ajutorul ei.

Toate tăblițele, inscripțiile și scrierile pe care le-am folosit în cartea *MU – Continentul Dispărut* – sunt însoțite de chei pentru citirea lor. Fiecare afirmație făcută este însoțită de dovada rațională. Acestea sunt faptele. Teoriile vor trebui să fie foarte prudente.

Doresc să se înțeleagă faptul că elementele dezvăluite despre trecut în scrierile mele nu trebuie să fie considerate descoperiri făcute de mine. Eu afirm pur și simplu ceea ce am găsit în scrieri care datează din timpuri întinse între 12.000 și 70.000 de ani în urmă, dacă modul de notare a timpului a fost corect. Ceea ce se dezvăluie în aceste scrieri este uimitor. Descoperirile arheologice și fenomenele geologice confirmă faptele, fără să facă apel la ajutorul legendelor care și ele le confirmă. Lao Tse, înțeleptul chinez, vorbea în anul 600 î. Ch. despre marea învățătură și nivelul deosebit de civilizație al strămoșilor săi preistorici.

Cei vechi erau înțelepți și se gândeau la cei ce aveau să vină după ei. Ei au lăsat însemnări care nu au putut fi distruse, scrise pe plăcuțe de lut și piatră. Despre înțelepciunea lor vorbește preotul Souchis din Sais lui Solon grecul, așa cum consemna Plutarh. Aceste scrieri au fost parțial distruse și multe din ele

complet pierdute. Cum ele au avut o circulație universală la vechile popoare, frânturi și fragmente din ele se găsesc în toate părțile pământului. Dacă le alăturăm, ele se completează unele pe altele în mare parte, astfel încât combinându-le putem începe să dezvăluim miracolele primei mari civilizații de pe pământ.

Timp de peste cincizeci de ani am mers pe urmele acestor frânturi și le-am strâns pentru a alcătui începutul unei descrieri inteligibile a Creării Omului. Celor care vor veni după mine le rămâne să completeze această descriere.

RELICVE ANTICE

Relicvele care pot fi considerate ca provenind direct din continentul MU, Țara Mamă, sunt extrem de rare. În ultimii câțiva ani am fost deosebit de norocos să găsesc două astfel de relicve care sunt intim legate de civilizația MU. Amândouă sunt figuri simbolice turnate în bronz. Ele au fost făcute fie în Țara Mamă, fie într-una din cetățile antice uighure înainte ca jumătatea orientală a acelui mare imperiu să fi fost distrusă de valul de deplasare spre nord al ultimului cataclism magnetic care a fost „Potopul Biblic". Acest val a distrus tot ținutul peste care a trecut, oamenii au fost înecați și orașele au fost șterse de pe fața pământului sau îngropate sub valul de pământ. Capitala Imperiului Uighur zace astăzi sub un strat de cincizeci de picioare (peste cincisprezece metri), format din lespezi, pietriș și nisip. Este situat în deșertul Gobi, care azi are zone întinse formate numai din rocă, stratul de pământ și orice altceva fiind măturate de „potop".

Am folosit aici una din aceste relicve, imaginea de la pagina 8. Este fără discuție una dintre cele mai vechi două statui de bronz aflate pe pământ. Dacă a fost turnată în timpul Imperiului Uighur, vechimea sa este de 18.000 sau 20.000 de ani. Dacă a fost turnată în Țara Mu, vârsta ei nu poate fi apreciată.

Această figură este un simbol al lui MU în calitate de mare conducătoare. Finețea prelucrării este greu să fie depășită și foarte rar egalată în oricare din cele mai de seamă magazine de bijuterii din marile noastre orașe de astăzi. Ambele simboluri se află în America de circa o sută cincizeci de ani. Le cunosc istoria, însă cu cât se spune mai puțin despre ele cu atât mai bine deoarece, în casa din Orient din care au fost luate, ele erau fără îndoială relicve sacre.

BRITISH MUSEUM deține trei sceptre care au fost realizate în mod sigur în Țara MU înainte de scufundare.

În MU[1], Țara Mamă, erau zece triburi diferite; deși erau ușor de deosebit după aspectul fizic, existau mici diferențe în limbă, având doar un caracter minor. O schimbare mai mare se vede în glifele sau scrierile lor.

În Țara Mamă fiecare popor ocupa propriul său teritoriu și atunci când diferite triburi participau la colonizarea unei țări noi, ei nu se stabileau la întâmplare, ci fiecare trib își prelua propriul ținut și își construia propriile sale cetăți, așa cum făcuseră părinții lor în Țara MU. Ei se stabileau alăturându-se unul altuia și formau un întreg omogen. Această formă inițială de izolare a evoluat cu timpul, astfel încât triburile au devenit mai târziu popoare separate și în final națiuni. Și pe măsură ce izolarea devenea mai mare, schimbările în limbă au avansat și ele.

Unul dintre cele două bronzuri considerate cele mai vechi din lume – o figură simbolică a reginei MU, stăpâna și conducătoarea întregului pământ. Statuia a fost făcută, fie pe continentul MU, fie în capitala Imperiului Uighur, cu peste 20.000 de ani în urmă.

1. Fiecare literă din fiecare cuvânt din vechea limbă MU se pronunță separat.

Capitolul II

DIRECȚIILE DE COLONIZARE CĂTRE EST

COLONIZAREA

Atunci când MU, Țara Mamă, a devenit suprapopulată sau dintre marii săi navigatori o companie ambițioasă și întreprinzătoare a găsit ținuturi noi și disponibile, a fost inițiat un proces de colonizare. Acești „copii" care emigrau din MU erau numiți Maya. Toți cei care părăseau Țara Mamă în orice direcție erau numiți Maya. Colonizarea trebuie să fi început cu cel puțin 70.000 de ani înainte de scufundarea continentului MU, deoarece există scrieri Naacal în Orient care afirmă că Frații cei Sfinți au dus religia și științele din Țara Mamă în colonii „cu peste 70.000 de ani" în urmă. „Una din aceste colonii se spunea că are o populație de 35.000.000 de locuitori."

Din vestigiile umane descoperite în toate ținuturile pământului și din care în multe cazuri se dă o istorie fragmentară în forma unor scrieri, tablouri și tăbliță simbolice și din vechi documente am reușit să schițez traseele sau direcțiile pe care le-au urmat coloniștii din Țara Mamă. Din aceste vestigii reiese foarte clar că au fost urmate două direcții principale de colonizare din care s-au desprins mai multe ramuri și mai multe mici direcții independente. Cele două direcții principale au fost către est și către vest de continentul MU. Nu am găsit însemnări privind care din aceste direcții s-a manifestat prima, nici privind data aproximativă la care s-a înființat prima colonie pornită din continentul MU. Până acum a fost găsită doar data la care s-a constituit o singură colonie, colonia Maya din Delta Nilului în Egipt, acum circa 16.000 de ani. Însemnările arată posibilitatea ca primele colonii de pe fiecare din direcțiile principale, să fi

început cam în același timp. Știm totuși, în mod sigur, unde au fost înființate primele colonii. În direcția estică primele așezări au fost stabilite în zonele cunoscute astăzi ca fiind coastele occidentale ale Americii de Nord și Centrale. Colonizarea către vest a avut loc pe coastele orientale ale Asiei. Coloniilor le-a fost atribuit un semn: soarele răsărind la orizont *fără* raze (figura 1).

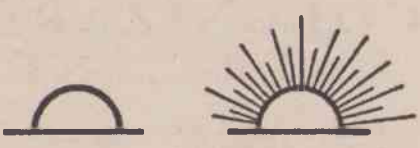

1. *2.*

Fig. 1

Când o colonie avansa destul de departe pentru a se guverna singură, sub suzeranitatea Țării Mamă, ea se transforma într-un imperiu colonial și era numit un conducător. Simbolul său era soarele *cu* raze răsărind la orizont (figura 2). Conducătorul purta titlul de „Fiu al Soarelui", acordat de Țara Mamă, care însemna că el era supus sau fiu al Imperiului MU, „Imperiul Soarelui".

DIRECȚIILE COLONIZĂRII CĂTRE EST

Harta alăturată ne va arăta direcțiile pe care le-au urmat diferiți coloniști din continentul MU către est. Au fost probabil două direcții principale. Una din acestea a lăsat urme glorioase sub forma mai multor însemnări. Ea a pornit din continentul MU către Yucatan și America Centrală. De acolo către Atlantida și din Atlantida prin Marea Mediterană și Asia Mică, iar prin Strâmtoarea Dardanele către țărmul sud-estic al Mării Negre. De pe coasta vestică a Americii de Nord o ramură a pornit în jos pe coasta vestică a Americii de Sud, urmele fiind vizibile până în Chile. De pe coasta estică a Americii Centrale o ramură a pornit în jos pe coasta estică a Americii de Sud, urmele fiind vizibile până în Argentina.

O altă ramură a pornit către nord și est până în Peninsula Scandinavă din Europa. Din Atlantida au pornit ramuri către

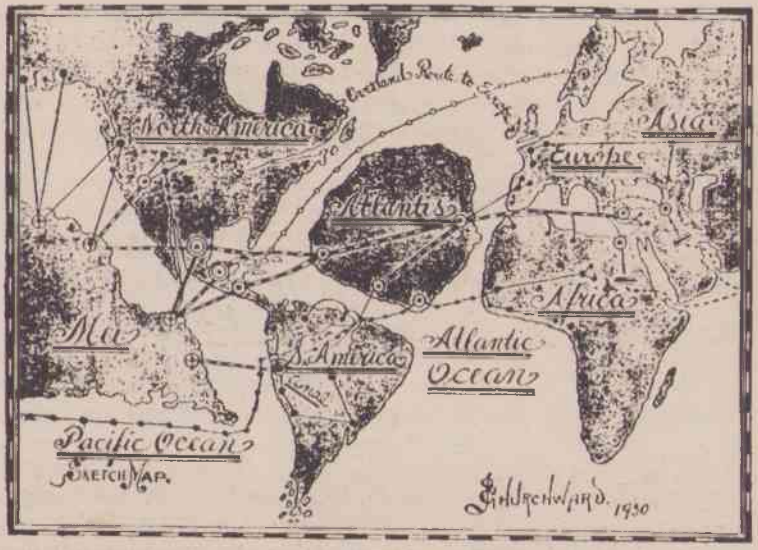

Oceanul Pacific / Atlantic. MU. America de Nord / de Sud / canal Atlantida. Europa. Asia. Africa Drumul pe uscat către Europa. Semnătura autorului, 1930.

Direcțiile răsăritene de colonizare ale civilizației MU.

Europa de Sud-Vest și Africa de Nord-Vest. De-a lungul Mediteranei, ramurile au pornit către nord și către sud. Ultima din aceste colonii mediteraneene a fost cea din Egiptul de Jos în Delta Nilului.

Am numit această direcție principală nord-estică. Cealaltă direcție estică principală nu este consemnată în texte, ci doar pusă în evidență prin dovezi materiale și printr-o hartă antică. Ea a pornit din sud-vestul Țării Mamă către America de Sud. De pe coasta vestică a Americii de Sud, ea a trecut prin canale până la Marea Amazonică, zona mlăștinoasă a Amazonului de azi. După trecerea prin Marea Amazonică, ea a ajuns până în estul Africii cu unele opriri pentru aprovizionare pe coastele sudice ale Altantidei. Coloniștii acestei direcții erau din rase negre, negri și negroizi. Ei au încă veri depărtați în Insulele din Melanezia (în zona de sud-vest a Pacificului). În plus față de direcția aceasta dominată de negri a fost o rasă albă cunoscută sub numele de *cara* sau *carieni*, care sunt grecii de azi.

Au existat alte trei foarte importante direcții estice din continentul MU care nu au mers mai departe de America: prima până în Nevada, a doua până în Valea Mexico, a treia până în Peru. Canalele menționate mai sus există încă, cu toate că sunt distruse și neutilizate. Ele se găsesc în vârful munților Anzi, lângă lacul Titicaca.

CIVILIZAȚII PREISTORICE DIN AMERICA DE NORD

Am realizat o hartă convențională a Americii de Nord și Centrale în care sunt schițate cu aproximație locurile în care au fost găsite vestigii ale civilizațiilor preistorice. Cercurile simple arată existența unei singure civilizații, cercurile duble arată locurile unde s–au găsit două civilizații, iar cercurile triple locul unde au fost găsite trei sau mai multe civilizații.

Vestigii ale unor popoare extrem de vechi au fost găsite din Alaska până la capul Horn. Este vizibil un fapt, în mod evident: vestigii foarte depărtate privind viața umană aproape de linia țărmului nu au fost găsite. Voi relua mai târziu această problemă. Pe coastele vestice ale Americii de Nord au fost găsite vestigiile a trei sau patru civilizații. Toate, în afară de una, par să fie distruse de cataclisme și una singură a fost distrusă de înălțarea lanțului muntos vestic. Utah, Nevada, New Mexico, Arizona, Colorado, Mexico și America Centrală permit arheologului de azi să lucreze într–una din cele mai prolifice zone arheologice. Nicăieri în altă parte pe pământ nu există o asemenea abundență de materiale diferite de studiu pentru el. Și în afară de aceasta unele din cele mai vechi vestigii omenești se găsesc în această zonă arheologică deosebit de bogată, datând încă din Era Terțiară, și în câteva cazuri probabil chiar din Miocen. Aceste vestigii sunt extrem de vechi. Ele așteaptă cercetătorii care să le studieze cu inteligență, simpatie și credință.

Cercetătorul trebuie să citească textele de pe suprafețe sparte și tocite de vreme și să le interpreteze în mod inteligent. Ele sunt prea vechi și prea venerabile pentru a ne lăsa înșelați să renunțăm la aflarea secretelor lor. Cercetătorul trebuie să vină către ele cu o minte deschisă, capabilă să primească ceea ce spun aceste mărturii. El trebuie să vină către ele știind limba și alfabetul lor. Dovezile care vorbesc despre aceste civilizații diferă

de la vârfuri de săgeți sau capete de suliță din cremene la splendide piese de olărit, giuvaeruri și picturi, până la mari cetăți construite din ciment și piatră.

ȚINUTUL QUETZAL

Quetzalii, primul popor care a ocupat o parte din America de Nord și Centrală nu au lăsat în urma lor decât tradiții. Este totuși posibil ca unele din cele mai vechi vestigii omenești descoperite până acum să aparțină Quetzalilor, fără ca noi să știm. În lucrarea *MU – Continentul Dispărut* am reprodus câteva din multele legende despre Quetzali la care adaug o notă în plus acum.

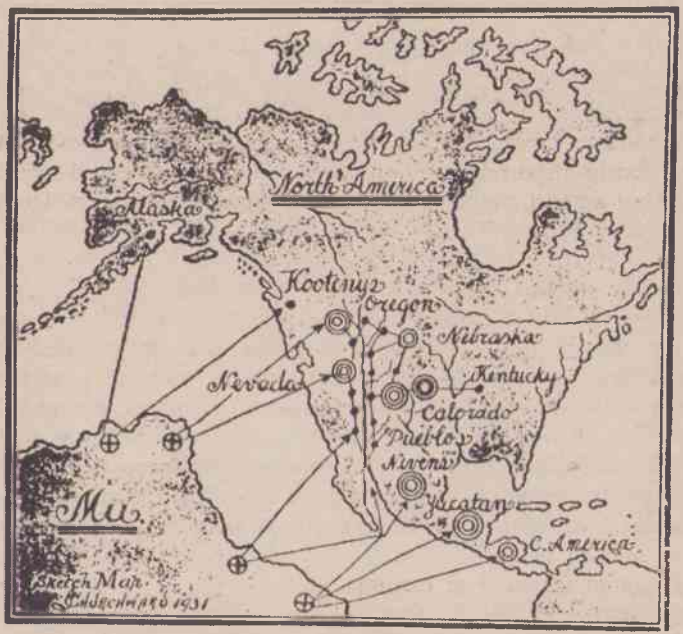

- Vestigii ale unei civilizații
- Vestigii a două civilizații
- Vestigii a trei sau mai multe civilizații
- Direcții posibile de plecare din MU

America de Nord preistorică

La începutul anilor 90, în timpul călătoriei mele în America Centrală am obținut de la indieni informația că, în străfundul pădurilor dese din Honduras și Guatemala, existau încă sate de indieni *albi blonzi*. Unul din acei indieni susținea că a trăit mai multe săptămâni într-unul din aceste sate. El a obținut de la ei cea mai autentică descriere a Quetzalilor pe care am auzit-o vreodată. Limba lor este Maya și ei susțin că sunt urmașii celor care au fugit în păduri când regele lor *Quetzal* a fost învins și detronat.

PIGMEII

Foarte puțini scriitori care se referă la Peninsula Yucatan au spus ceva despre pigmei. Cu toate acestea ei trebuie să fi fost un popor important deși mic, judecând după ceea ce au lăsat în urma lor. Deoarece de-a lungul întregii coaste răsăritene și pe multe din insulele din largul coastei pot fi văzute casele și micile lor temple. Printre băștinași circulă numeroase legende despre pigmeii care au trăit cândva acolo și nu cu foarte mult timp în urmă.

La Niscute, Mexico și în alte părți, pot fi văzute multe din vestigiile lor în piatră. Toate lucrurile legate de ei sunt de dimensiuni mici, camerele sunt mici și tavanele joase. Pe Insula Cozumet există un mic templu a cărui ușe de intrare este de trei picioare înălțime (aproximativ nouă zeci de centimetri) și optsprezece inchi lățime (peste patruzeci și cinci de centimeti). Este o ușă tipică. Problema este, au dispărut ei complet din America? Mi s-a spus că nu, pentru că atunci când am fost în Hondurasul Britanic, am fost informat că vânătorii și exploratorii îi întâlneau ocazional în văile întunecoase ale munților. Ei sunt înalți de circa trei picioare (circa nouăzeci de centrimetri) cu pielea închisă la culoare și un păr negru foarte lung și des. Se spune că ei vorbesc cu ușurință limba Maya.

Capitolul III

VECHEA AMERICĂ DE NORD

Atunci când Țara Mamă a început să populeze pământul, America de Nord și estul Asiei au fost primele două ținuturi în care s-au înființat primele colonii, astfel încât aici, în ținuturile noastre (în Statele Unite, n. tr.), putem să căutăm cele mai timpurii vestigii umane – nu în Europa, Egipt sau Babilon. Aceste din urmă civilizații încheiau plutonul. A merge în aceste țări pentru a găsi primele urme ale omului este ca și cum un cioban ar căuta peste tot o oaie pierdută în timp ce o duce tot timpul sub braț.

Să începem prin a ne duce cu gândul la epoca în care primul om a păsit pe solul american și să reconstituim o scenă așa cum s-a desfășurat ea probabil. Presupunem, bazându-ne ipoteza pe istoria modernă, că oamenii de pe continentul MU au început colonizarea atunci când civilizația lor era în primele etape. Ne imaginăm deci o navă antică părăsind țărmurile continentului MU, Țara Mamă, având un echipaj format din tineri viguroși și aventurieri, cu pielea albă ca laptele, cu ochii albaștri și cu părul blond. Când nava era aproape lansată pe marea de la răsărit, ei s-au îndreptat către soare-răsare. La circa o sută de mii de ani sau mai mult după ce omul a apărut pe continentul MU, populația a crescut atât de mult încât suprafața de pământ disponibilă în Țara Mamă a devenit insuficientă pentru a putea asigura existența unei populații aflate în creștere continuă. Astfel încât acești tineri au început să caute alte pământuri dacă acestea existau undeva pe acest glob[1].

Erau numiți Quetzali în Țara Mamă, datorită faptului că-și luaseră drept simbol al creatorului și creației șarpele veninos

1. Pare incredibilă perioada de peste două sute de mii de ani pe care o consemnează tăbliţele scrise de Naacali de la apariția omului pe continentul MU. Multe legende orientale afirmă același lucru.

Quetzacoatl[2]. La sfârșitul unei călătorii, pe o noapte cu lună[3], atunci când razele soarelui apăreau la orizont, echipajul a văzut în fața navei o linie lungă de valuri care se spărgeau de un țărm jos, nisipos, dincolo de care se întindea un ținut cu dealuri joase. Apropiindu-se de valul de la țărm, ei au mers de-a lungul țărmului până când au găsit o întindere de apă mai puțin turbulentă. Trăgând la mal, au dat de gura unui fluviu. Au pătruns în interiorul ținutului până când au găsit un loc potrivit unde și-au putut trage ambarcațiunea pe mal și și-au așezat tabăra. De acolo ei au explorat ținuturile înconjurătoare, găsindu-le nelocuite de om și foarte potrivite pentru așezare. Apoi ei s-au întors în Țara Mamă cu vești bune.

Țara pe care au descoperit-o era America, așa cum o numim noi astăzi și debarcaseră anume în Mexicul de astăzi. Acest lucru se întâmpla cu peste cincizeci de mii de ani în urmă și este chiar posibil să fi fost cu zeci de mii de ani înainte de această dată.

După ce exploratorii au ajuns acasă, s-au format adevărate expediții și s-a pornit o colonizare în toată regula a noului ținut. Curând această colonie a devenit mare și prosperă. Alte triburi s-au stabilit spre nord, în timp ce colonia originală s-a întins către sud stabilindu-se în cele din urmă în Yucatan și America Centrală. Ei și-au construit capitala pe teritoriul de azi al Guatemalei și au ales un rege.

VALEA MEXICO

Nu există un loc pe pământ care să constituie o mai mare atracție și fascinație pentru cei îndrăgostiți de civilizațiile străvechi decât Valea Mexico. O serie de tragedii l-au urmărit pe om în această vale începând chiar de la apariția sa în America. După mulți ani de dezvoltare plină de succes, de extindere și expansiune și după ce au construit mari cetăți și temple impozante, un uriaș

2. Am găsit în vechile scrieri că, în diferite părți ale Țării Mamă, triburile și oamenii erau numiți după simbolul ales pentru creator și creație. Un alt exemplu este Naga.

3. După ceea ce am reușit să descifrez până acum, anticii măsurau timpul după mersul stelelor. Datele din această carte, atunci când apar, se bazează pe hărțile astronomice pe care le-am găsit gravate în vechile scrieri.

val, produs de un cataclism petrecut în ocean a măturat uscatul, distrugând cetățile și templele și omorând toate ființele umane. Atunci când, în cele din urmă, apele s-au retras, au lăsat în urma lor un strat de lespezi, pietriș și nisip care a acoperit întregul ținut, îngropând ceea ce mai rămăsese din cetăți și temple. Vestigiile acestui prim mare oraș al lor se află la douăzeci și nouă de mile la nord de Mexico City[4].

Alte patru așezări cunoscute s-au dezvoltat pornind de la această așezare inițială din Valea Mexico și fiecare dintre ele a fost măturată de valurile uriașe. Ultima dintre aceste așezări a lăsat în urma sa scrieri în piatră greu de distrus. Două mii șase sute au fost găsite de Niven. Ele nu sunt din așezarea menționată mai devreme. Voi prezenta câteva din acestea în capitolul următor, împreună cu descifrările lor.

O scurtă descriere a felului în care această civilizație a fost rasă de pe fața pământului ne dă una din cele mai interesante și dintre cele mai valoroase povestioare geologice spuse vreodată.

O mare acumulare de gaze[5], care trecea pe sub Valea Mexico a explodat: partea de deasupra s-a prăbușit și a dus cu ea în străfunduri orice urmă de viață. Apele oceanului au pătruns și au umplut abisul creat de scufundarea uscatului. Valea Mexicului a ajuns să fie scufundată. Procesul de scufundare a fost însoțit de o activitate vulcanică cumplită. A urmat o serie de cutremure, la scurt timp unul după altul. Pământul s-a deschis și vulcanii au izbucnit aruncând foc, fum și râuri de lavă care s-au întins deasupra ținutului, aducând moartea și distrugerea. Unele din aceste cratere vechi, cu scurgerile lor de lavă, există și azi. Unul din acestea este numit Xihi. Fluviul său de lavă se întinde pe circa douăzeci de mile (aproape patruzeci de kilometri) și se termină chiar în apropiere de Mexico City. Lățimea sa este de circa douăzeci și cinci de picioare (peste opt metri), arătând cât de enormă a fost erupția.

Nu am informații suficiente pentru a data această scufundare. O însemnare dintr-un templu egiptean se referă la o scufundare de pământ din America Centrală cu circa 16.000 de ani în urmă. S-ar putea să fie cea la care ne referim noi sau nu. O tradiție aztecă, confirmă însemnarea din templu. Legenda sună astfel:

„În vremea cuceririi Mexicului de către Cortez (1521 d.Ch.),

4. A se vedea *MU – Continentul Dispărut*, pagina 206.

5. Ibidem, pagina 252.

un preot aztec i-a spus: «Cu mult, mult timp în urmă, un potop de ape a acoperit Valea Mexico și a înecat toată omenirea. Atât de mare a fost potopul, încât a înecat Soarele și a lăsat lumea în întuneric. Începutul cu începutul zeii au creat un nou Soare și acest nou Soare a condus o nouă epocă în istoria lumii.»"

Este o creație tipic aztecă, însă îi lipsește mulțimea obișnuită de înfloriturі, panglici și invenții. Ea provine din două legende distincte – una despre scufundarea Văii Mexico, cealaltă despre distrugerea și scufundarea Continentului MU, Țara Mamă. Scufundarea Văii Mexico a avut loc cu mult timp înainte de scufundarea continentului MU, deoarece după ce valea a revenit la suprafață și a devenit din nou locuibilă, ea a fost repopulată de mai multe ori. MU a fost numit „Imperiul Soarelui" și era suzeran asupra întregii lumi. El era Soarele la care se făcea referire în legendă. Deci atunci când MU, a fost scufundat, el, Soarele „a fost scufundat".

Imperiul Soarelui era conducătorul întregii lumi. Legile sale guvernau asupra tuturor oamenilor. Atunci când a dispărut, legile din întreaga lume au devenit haotice. Noi forme de guvernământ au trebuit să fie stabilite pentru fiecare colonie și fiecare imperiu colonial: din acel moment fiecare din ele trebuia să se autoguverneze. Aceasta a fost desigur „o nouă eră în istoria lumii".

La puțin timp după ultima repopulare provenită de pe continentul MU, marile centuri de gaze au început să se formeze de-a lungul părților occidentale ale Americii de Nord, ducând la înălțarea lanțurilor muntoase. Două din aceste lanțuri muntoase coboară pe teritoriul Mexicului, unul pe partea occidentală, celălalt în partea orientală, cu o vale largă între ele. În timp ce aceste două lanțuri muntoase se înălțau și valea dintre ele s-a înălțat la mai multe mii de picioare. Dacă în timp ce acești munți se înălțau, teritoriul de astăzi al Mexicului era locuit, în mod sigur aproape toți oamenii au pierit, așa cum s-a întâmplat în toate zonele în care s-au format munți. Diferitele fenomene care pot fi văzute în întreaga Vale Mexico de azi demonstrează fără discuție că lanțurile muntoase din vestul Americii de Nord, nu sunt în nici un caz mai vechi de unsprezece mii cinci sute de ani. Cele două lanțuri muntoase din Mexic sunt continuările lanțurilor Munților Stâncoși și al Munților Cascadei. Fundul Văii Mexico în timpul scufundării a fost un strat de lespezi, pietriș și nisip amestecate cu scoici aduse de apele oceanului atunci

când au inundat abisul produs de scufundarea uscatului. Este evident că apa nu era foarte adâncă și nici uscatul nu a stat mult timp scufundat deoarece se pare că nu a fost o presiune suficientă pentru a forma o rocă foarte compactă. Azi această rocă fărâmicioasă, imatură și cu procesul de evoluție neterminat este numită *tepetat* în Mexic. Această rocă *tepetat* se găsește nu numai în valea însăși, ci și la mare înălțime, pe versanții muntoși care o înconjoară. Însemnările egiptene susțin că acea rocă s-a scufundat cu circa 16.000 de ani în urmă. Nu se știe după cât timp s-a înălțat din nou. Dar ținând seama de caracteristicile rocii nu putea să fi stat prea mult sub apă.

O nouă civilizație a ocupat din nou, după înălțare, terenul, fiind la rândul ei distrusă de un alt cataclism provenit din ocean. Aceasta confirmă faptul că munții din Mexic sunt de origine recentă, la fel ca și toate celelalte lanțuri muntoase din vestul Americii de Nord.

AMERICA ACUM 12.000 ANI

Ajungem acum la a doua mare descoperire a lui Niven în Mexico. În câteva cătune și sate situate la o distanță de patru până la șase mile nord-vest de Mexico City, la o adâncime de 17–18 picioare sub nivelul solului, Niven a descoperit o altă civilizație preistorică mexicană. Printre multele tezaure pe care le-a găsit s-au aflat și două mii șase sute de tăblițe din piatră. El a avut mari dificultăți și a depus o trudă monumentală, copiindu-le pe fiecare și trimițându-mi-le. Atunci când mi-a trimis câteva din primele reproduceri, el mi-a scris: „Am fost informat de numeroși profesori (menționând și multe nume) și de zeci de alți cercetători, atât americani, cât și străini, că simbolurile se deosebeau de tot ceea ce văzuseră ei vreodată". Nici unul din arheologii noștri cei mai importanți, fie din Europa, fie din America, nu a fost capabil să descifreze nici măcar una din aceste tăblițe. Și faptul nu este surprinzător deoarece le este imposibil să descifreze o tăbliță sau o inscripție mai veche de șase sau șapte mii de ani: pentru a le citi, cineva trebuie să cunoască limba, simbolurile, alfabetul și cosmogonia civilizației MU. MU, Țara Mamă, este cheia tuturor acestor scrieri străvechi. Cele mai vechi scrieri pe care le-am văzut vreodată sunt fie

scrieri cu caracter religios, fie cu caracter științific. Unele sunt despre MU și despre nimic altceva. Alfabetul Țării Mamă era format din șaisprezece litere și mai mulți diftongi. Fiecare literă are trei variante grafice (glife), prin care poate fi exprimat. Prima este litera hieratică, care poartă, de asemenea, un sens ascuns. A doua este folosită în corpul cuvintelor în general și a treia ca adjectiv sau pentru accentuare. Sensul ezoteric sau ascuns al literelor hieratice era cunoscut doar de preoți și nu de toți. În majoritatea cazurilor, sensul ascuns simboliza ceva – M era simbolul alfabetic pentru MU, H – era pentru Numărul Sacru Patru, iar A pentru Creator, pentru zeitate.

Examinând reproducerile tăbliței trimise mie de Niven, m-am întâlnit de fapt cu vechi prieteni și am descoperit că aceste scrieri se puteau descifra cu aceleași chei folosite pentru decodificarea și traducerea textelor din tăbliței Naacal. Aceste tăblițe sunt purtătoare ale primelor cuvinte rostite din trecutul preistoric al Americii.

În afară de aceste tăblițe, Niven a descoperit și multe alte capete gravate, ale căror specimene mi le-a trimis. Dacă acestea sunt într-adevăr reprezentative pentru acest popor, nu avem astăzi nimic identic cu ele ca valoare. Niven pare să creadă că ele au fost realizate de mongoli. Mie totuși mi se pare că seamănă mai mult cu unele creații semitice. Oricât de ciudat ar părea, scrierile de pe unele tăblițe sunt identice în privința concepțiilor lor religioase cu ceea ce a fost recent descoperit în Babilon.

Atunci când Niven a descoperit aceste tăblițe, el le-a găsit, în general, în jurul altarelor. Fiecare din ele avea un strat de argilă, în mod evident adăugat cu scopul de a păstra culorile glifelor. Faptul că au fost găsite în jurul altarelor ne duce la ipoteza că puteau să fi fost relicve sacre, mult mai vechi decât popoarele în posesia cărora le-am găsit. După descifrarea și citirea unui număr dintre aceste tăblițe, am descoperit că cea mai mare parte din ele sunt extrase și maxime din Scrierile Sacre Inspirate ale civilizației MU și că erau utilizate variantele ezoterice sau specifice templelor, ale literelor din alfabet. În acest caz, m-am confruntat cu o situație deosebită, greu de explicat în mod satisfăcător chiar și pentru mine însumi.

1. Multe din aceste tăblițe sunt deosebit de grosolane. Desenele și gravurile de pe acestea sunt parcă făcute de începători. Altele sunt perfect trasate și gravate, fiind evident opera unor experți

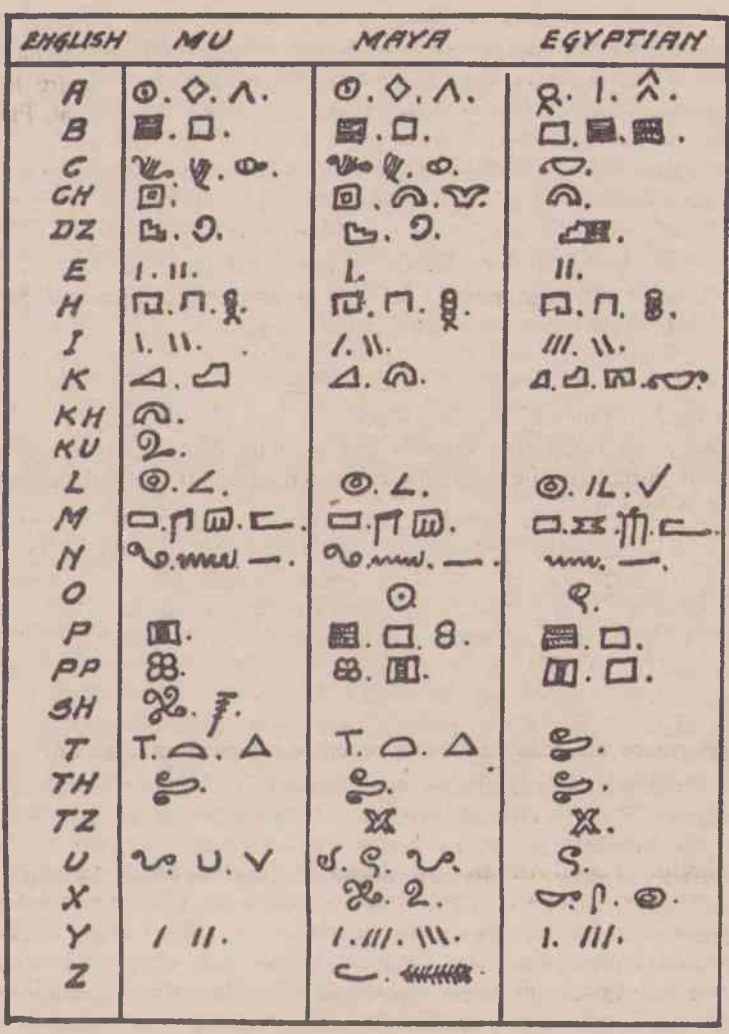

Alfabetele englez, MU, maya și egiptean

2. Tăbliţele în sine nu au o formă regulată şi nici măçar nu au aceeaşi mărime. Ele par să fie pietre roase de apă cu o suprafaţă netedă. Figurile sunt trasate pentru a se adapta la forma pietrei.
3. Concepţiile, deşi într–o formă deosebit de nefinisată, arată că

realizatorii lor aveau o minte foarte cultivată, cu o cunoaștere profundă a teoriilor antice privind originea și modul de acțiune a Marilor Forțe și o cunoaștere perfectă a vieții și originii sale. Această civilizație nu era în nici un caz primitivă. Din contră, în domeniul științelor erau cu mult înaintea stadiului nostru de dezvoltare de azi. Nivelul lor de cunoaștere a Forțelor Cosmice, pe care savanții noștri le numesc „energie", dorind să le cunoască originea, era desigur perfect. O civilizație primitivă n-ar fi putut să scrie aceste tăblițe. Ele constituie dovada cunoașterii unei științe profunde, care de-abia a fost schițată de lumea științifică de azi și care nu a fost încă deprinsă și stăpânită de omul modern.

Cum ne putem da seama de existența unei cunoașteri atât de profunde, în unele cazuri atât de grosolan redată în scris? Figurile și imaginile imprimate pe lut și *terra cotta* sunt opera unor experți. Scrierile sunt bizare; însă oricât de ciudate ar fi, ele sunt primele cuvinte transmise nouă, pentru a îi înțelege pe cei care au trăit în America acum 12.000 de ani.

Pe aceste tăblițe este descrisă forma de guvernământ dominantă la aceste popoare. Din descifrarea textelor care urmează, toți cei care vor citi vor trebui să fie convinși de faptul că orizonturile lor religioase și cosmogonice erau deosebit de înalte. Și ceea ce este mai important: ei erau perfect conștienți de ceea ce scriau.

Una din marile lor teme era Creația, care urmează în mod sistematic drumul de la Haos până la apariția omului. Se afirmă că: „La început totul era haos și universul era dominat de tăcere și întuneric." Simbolul lor principal era Soarele, simbolul monoteist al Creatorului. Religia lor era monoteistă deoarece ei recunoșteau doar o divinitate supremă, căreia i se închinau printr-un simbol colectiv, Soarele. Divinității supreme i se atribuiau numeroase calități, fiecare din ele simbolizată prin altceva. Se punea aparent un mare accent pe faptul că aceste calități erau doar *puterile* Divinității Supreme.

Ei aveau o formă de guvernământ „comunistă". Recoltele erau împărțite conform legilor. Nu am găsit nici un fel de mențiune despre bani. Nu pot să spun dacă ei au utilizat sau nu banii.

De-a lungul întregii lucrări, mai ales în traduceri, am evitat folosirea cuvântului zeu ca fiind Infinitul, zeitatea, doarece cuvântul zeu nu însemna zeitate printre popoarele acestea antice. Pentru a clarifica acest lucru voi da originea cuvântului zeu (GOD).

ORIGINEA CUVÂNTULUI ZEU (GOD)

În toate scrierile foarte vechi întâlnim cuvântul zeu, cu sensul de zeul acesta, zeul acela, un zeu anumit. În general, găsim un nume dat zeului, cum ar fi zeul chaldeean BELMARDUK, zeul egiptean THOTH etc. Anticii nu se refereau la Creator: pentru ei, EL era *Divinitatea Supremă*. Sensul lor era de *Forță Cosmică*, care își avea originea în Creator.

În scrierile antice noi întâlnim în mod constant descrierea căsătoriei dintre un zeu și o zeiță pentru a produce sau realiza ceva.

Anticii știau perfect că pentru a crea ceva, era necesar să fie implicate Două Forțe Cosmice. Lucrul acesta ei îl învățaseră din Scrierile Sacre Inspirate. În aceste scrieri, ei erau învățați și li se arăta că orice creație era rezultatul unei *acțiuni combinate a două forțe*. Această acțiune combinată, reunire sau intrare în contact era simbolizată în concepția populară prin căsătoria zeilor – căsătoria a două forțe. Probabil că acest fenomen era exprimat printr-o căsătorie pentru a se permite omului de rând să înțeleagă mai bine esența lucrurilor. Astfel aflăm că zeul A s-a căsătorit cu zeița B și împreună au produs ființa sau lucrul C. În scrierile Sacre Inspirate, găsim aceleași fenomene exprimate în limbajul specific templelor, Forțele implicate în Creație. „Săgețile (sau sulițele) Soarelui s-au întâlnit cu săgețile (sulițele) Pământului."

La început a fost scrierea specifică templelor din care a evoluat scrierea destinată să-i învețe pe oamenii de rând. Preoții, în schimb, pentru a ușura înțelegerea oamenilor obișnuiți, au simbolizat aceste forțe prin zei, primii patru zei fiind cele Patru Mari Forțe Primare.

Mai târziu în istoria omului, sufletele oamenilor, după ce părăseau trupul material, se adăugau listei zeilor, cum e cazul zeului egiptean THOTH, zeul învățării. Acest lucru nu este deplasat, deoarece anticii știau perfect că omului la facerea sa i s-au dat Forțe Cosmice, că aceste Forțe erau sub controlul Sufletului și că atunci când Sufletul părăsea trupul material, el lua cu sine Forțele Cosmice. Astfel că Sufletul omului posedând Forțe Cosmice era pe bună dreptate adăugat listei zeilor. Mult

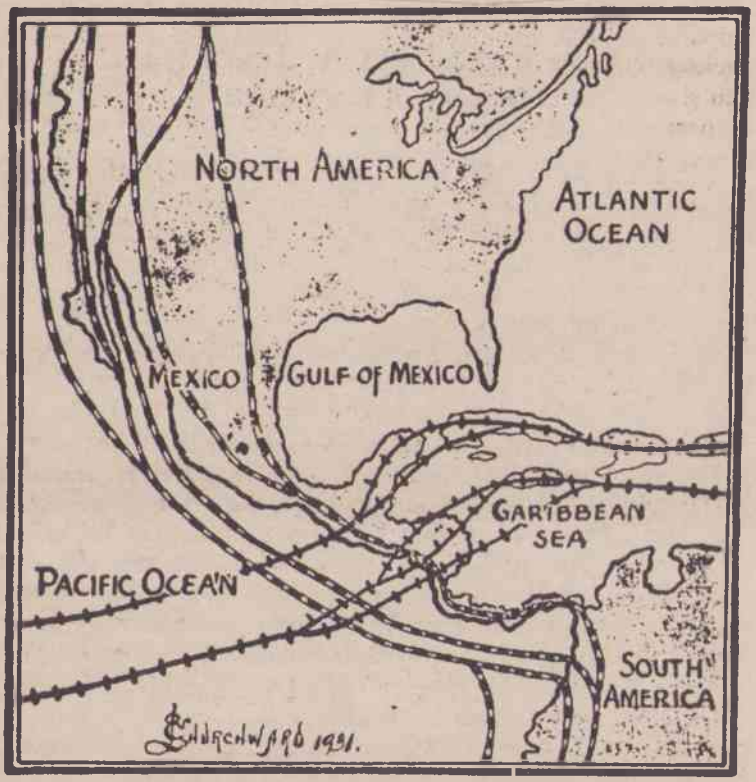

Marea centură a Pacificului pe direcția nord-sud

Marea centură Centrală care traversa America și Indiile de Vest

Mexico City

Prima descoperire a lui Niven

A doua descoperire a lui Niven

Activitățile vulcanice din și din jurul Mexicului și Indiilor de Vest

mai târziu găsim cuvântul zeu adăugat la numele Creatorului. Una dintre primele utilizări de acest fel ale cuvântului zeu, pe care am putut-o găsi, e cea din Biblie, în care Zeitatea este numită Zeu sau Dumnezeu (Zeul Suprem). De atunci încoace acesta a devenit cel mai popular cuvânt pentru desemnarea Zeității Supreme.

De la momentul de acum circa 2500 de ani, venim la timpurile actuale. Oamenii noștri de știință, fiind incapabili să înțeleagă diferența dintre sensul pe care anticii îl dădeau cuvântului Zeu și sensul pe care-l dăm noi astăzi acestui cuvânt, au presupus că pentru cei vechi toți zeii erau Zeități și că, prin urmare, ei concepeau și se închinau la mai mulți zei. Astfel știința a format un fel de talmeș-balmeș care s-a închegat și a influențat negativ atitudinea omului obișnuit față de acest subiect, însă acest lucru nu este nou în istoria omenirii.

ACTIVITATEA VULCANICĂ DIN MEXIC ȘI DIN ÎMPREJURIMI

Înainte de a încheia acest capitol nu cred că este nepotrivit să explicăm de ce Valea Mexico a fost atât de des invadată de valuri catastrofale venite din oceane. Am făcut o schiță care mi se pare suficientă pentru a arăta acest lucru. Liniile întrerupte care merg dinspre nord spre sud sunt liniile paralele sau componente ale Marii Centuri de gaz a Pacificului[6], cea mai mare de pe scoarța pământului. În vestul Mexicului, sub ocean figurează trei linii paralele ale acestei Centuri de gaz. Alte două trasee ale aceleiași Centuri trec pe sub uscat. De la est la vest se văd două direcții ale Marii Centuri centrale de gaz, care ocolește complet pământul. Această Centură are un număr imens de direcții paralele, ramificații, bucle etc., începând din Oceanul Pacific, dublându-se prin Yucatan și America Centrală și îngustându-se din nou după părăsirea continentului.

Cu timpul aceste centuri au format fiecare deplasare a uscatului, gazele acumulându-se și, prin explozia lor, valuri catastrofale revărsându-se asupra uscatului. Înainte de a se forma aceste Centuri a fost nevoie ca numeroase acumulări de gaze să explodeze. Toate aceste acumulări de gaze aflate sub ocean, cu plafoanele prăbușite în urma exploziilor au trimis asupra uscatului valuri catastrofale. Traseele acestor centuri aflate sub uscat sunt agenții care au contribuit la înălțarea lanțurilor de munți.

6. A se vedea *MU – continentul dispărut*, pagina 252.

Capitolul IV

TĂBLIȚELE DE PIATRĂ DIN VALEA MEXICO

Nu cred că poate fi o descriere mai bună sau mai autentică a descoperirii acestor tăbliță antice decât cea trimisă mie de William Niven.

DESCRIEREA FĂCUTĂ DE NIVEN PRIVIND DESCOPERIREA SA

Încă din zilele cuceririi spaniole, Valea Mexico, o zonă de vreo 50 de mile lungime și 50 de mile lățime (peste 75 de kilometri), având în centru Mexico City, a fost un adevărat paradis pentru căutătorii de comori arheologice. Multe din aceste descoperiri, cum ar fi Piatra Calendar, Monolitul din Tizoc și Tăbliţele gravate din regiunea Azcopotzalco, cu Scrierile lor misterioase, sunt fără egal în lume. Descoperirea tăbliţelor gravate în piatră din această zonă, care atrag atât de mult atenția în lumea științifică, a avut loc după cum urmează:

„În cursul anului 1910, după întoarcerea mea la Mexico City, din explorările efectuate în vechile orașe ruinate din porțiunea necunoscută și nelocuită a Statului Guerrero, am început să fiu vizitat periodic de indieni din zonă, care veneau cu figurine din terra cotta și alte obiecte de vânzare. Ei pretindeau că au găsit aceste obiecte la Piramidele Soarelui și Lunii de la San Juan Teotihuacan, la o distanță de peste 25 de mile (aproape 40 de kilometri) de capitală, însă aflând că ei făceau drumul până la și de la acel loc în mai puțin de o oră, m-am oferit să plătesc

pentru una din aceste figurine 5 pesos ($ 2.50), dacă îmi arată locul exact unde au găsit acești «idolitos» pe care ei mi-i ofereau spre vânzare. Indianul respectiv a acceptat cu plăcere propunerea mea.

Totuși de-abia în anul 1921, în cursul săpăturilor de la Santiago Ahuizoctla, un cătun apropiat de Amantla, am găsit prima din aceste celebre tăbliţe gravate în piatră, la o adâncime de 4 metri sub nivelul solului. Această descoperire a fost atât de unică și de uimitoare încât am fost pe loc cuprins de o dorință imensă de a găsi cât mai multe din aceste tăbliţe, dacă ele puteau fi găsite într-adevăr. În acest scop am făcut o cercetare sistematică a tuturor gropilor de argilă, gropilor de nisip și a carierelor de tepetat care existau într-o zonă de 20 de mile pătrate și străduniile mele au fost pe deplin răsplătite, pentru că prin decembrie 1923, adică în mai puțin de 3 ani, dezgropasem 975 din aceste misterioase tăbliţe. (În momentul de față sunt 2600).

„Multe din aceste tăbliţe deosebit de importante le-am găsit la Ahuizoctla, sub și în jurul unui altar care avea o figură schițată pe el în roșu și galben. Vopselele utilizate erau obținute în mare parte din oxid de fier. În 1924, doctor Morley de la Carnegie Institution a spus că simbolurile stranii de pe pietrele gravate și de pe altar se deosebeau de orice altă scriere pe care el o văzuse vreodată în Mexic sau oriunde în altă parte."

Dacă povestirea lui William Niven este deosebit de interesantă, povestirile spuse de aceste străvechi tăbliţe de piatră sunt și mai interesante. Sunt primele cuvinte transmise nouă pentru a înțelege trecutul preistoric al Americii.

Nu pot să apreciez vârsta acestor tăbliţe ca fiind mai mare de 12.000 de ani, cu toate că ele ar putea fi mult mai vechi. Nu există nimic pe suprafața lor pentru a determina vârsta lor exactă sau măcar vârsta lor aproximativă. Dacă ar fi să pornim de la începuturile istoriei omului în America, ar trebui să mergem cu peste 50.000 sau poate chiar cu 100.000 ani în urmă. Mărturiile arheologice și geologice scot în evidență o civilizație foarte avansată în America de Nord cu mai mult de 50.000 de ani în urmă: cetăți imense, construite din ciment și piatră, piese de olărit de mare frumusețe, giuvaieruri splendide și fresce minunate.

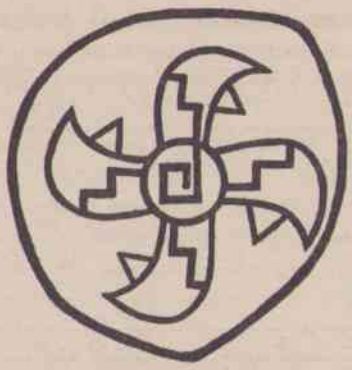

Tăbliţa numărul 1231. Cheia mişcării universale

CHEIA UNIVERSULUI

Această tăbliţă este „Piatra de la Rosetta" a tuturor ştiinţelor în care este implicată mişcarea. Consider că aceasta este cea mai valoroasă tăbliţă din întreaga colecţie de 2600 de piese descoperite de Niven.

Figura de pe tăbliţa de piatră e o vignetă, o figură simbolică a ceea ce timp de 100.000 de ani a fost cunoscut drept Numărul Sacru Patru. Această scriere prezintă originea şi modul cum funcţionează. La popoarele antice s-au dat numeroase nume acestui simbol al Numărului Sacru Patru, care a jucat un rol important în cadrul concepţiilor religioase ale omului şi continuă şi astăzi să joace un asemenea rol.

Cu toate că am găsit peste trei duzini de nume care au fost date Numărului Sacru Patru, nici unul dintre acestea nu ne spune ce este acest Număr Sacru Patru. Vigneta de faţă face lucrul ăsta. Este vorba de *cele Patru Mari Forţe Primare care emană din Creator*. La început ele au evoluat sub forma legii şi ordinii apărute din haos şi dominând universul. Apoi, prin porunca Creatorului, ele au devenit forţe executive în crearea tuturor lucrurilor. În al treilea rând, atunci când toate au fost create, ele au fost însărcinate cu bunul mers al aspectului fizic în întregul univers. Toate acestea arată, în mod clar că *Originea Forţelor este în Creatorul Însuşi*. Orice alte forţe sunt secundare şi dependente de cele patru. Atomii generează forţe, mişcarea atomilor depinde de Numărul Sacru Patru.

Sensurile ascunse ale numerelor de la unu la zece în engleză, naga și maya

ENGLEZĂ	NAGA	MAYA	SEMNIFICAȚIE EZOTERICĂ
1.	Hun.	Hun.	Unu universal
2.	Cas.	Ca.	Zeul dual
3.	Ox.	Ox.	Cel care a produs ceva prin puterea sa
4.	San.	Can.	Cei Patru Preaputernici
5.	Ho.	Ho.	care va veni / a veni
6.	Uac.	Uac.	a aduce ordine în haos
7.	Uuc.	Uuc.	a crea, și
8.	Uaxax.	Uaxax.	a crea omul; și a sta în picioare
9.	Bolan.	Bolan.	a face ca părțile sale să se rotească în jurul lor
10.	Lahun.	Lahun.	El e doi în Unu.

Așa cum se va vedea, textele de mai sus se referă la crearea omului. Numărul 10 era simbolul Creatorului și era considerat prea sacru pentru a putea fi pronunțat. Simbolul Lahun era întotdeauna utilizat în loc pentru a evita pronunțarea cuvântului 10, anticii își împărțeau sistemul de numărare până la 20 în grupe de câte cinci: 10 era de două ori 5, 15 de trei ori 5 și 20 de patru ori 5.

PRIMA PERECHE – BĂRBATUL ȘI FEMEIA

A existat întotdeauna o ipoteză privind felul în care femeia a apărut pe lume. Sunt numeroase legende referitoare la apariția femeii, însă toate sunt simbolice. Ele nu ne spun nimic precis.

Legenda biblică: „Și din coasta pe care Domnul a luat–o de la bărbat, El a făcut o femeie."

Legendă polineziană: „Din oasele bărbatului, El a făcut o femeie și a numit–o Evi."

Lao Tse, *China antică*, 500 î.Ch.: „Rațiunea Tao a produs unu. Unu a devenit doi, doi l–a produs pe trei și trei a produs toate ființele muritoare."

Platon, *Grecia antică*: „Ființele omenești au fost la origine create ca bărbat și femeie combinate într–un singur trup. Fiecare avea patru brațe și patru picioare. Trupurile erau rotunde și se rostogoleau folosind brațele și picioarele pentru a se mișca. Cu

timpul, ei au început să îi dispreţuiască pe zei. Au încetat să facă sacrificii şi au ameninţat chiar că se vor rostogoli până în vârful muntelui Olimp pentru a-i ataca şi a-i răsturna pe zei. Un zeu a spus: «Să-i ucidem pe toţi. Sunt periculoşi» Un alt zeu a spus: «Nu, am o idee mai bună; îi vom tăia în două. Atunci ei vor avea doar două picioare şi două mâini. Nu vor mai fi capabili să se rostogolească, fiindcă nu vor mai fi rotunzi. Fiind de două ori mai mulţi ei vor oferi de două ori mai multe sacrificii. Şi ceea ce este cel mai important, fiecare jumătate va fi ocupată să-şi caute cealaltă jumătate încât nu vor mai găsi timp să ne deranjeze pe noi.»"

Tipuri de locuitori din Insulele Mării Sudului. Gau, şeful tribului de vânători de capete de pe insula Solomon, negru pur. Tânăra fată este o locuitoare din Tahiti având simbolul numărului Sacru Patru pe rochia sa

La cele de mai sus voi adăuga încă una pe care am găsit-o înscrisă pe tăbliţa 1584 din Colecţia Niven. Aceasta are avantajul de a fi pur americană şi extrem de veche, având peste 12.000 de ani.

Această tăbliţă este ilustrarea unui fragment din Scrierile Sacre Inspirate venind imediat după realizarea celei de-a Şaptea Porunci (crearea omului). Această tăbliţă explică crearea primei perechi – Adam şi Eva din Biblie sau procesul prin care „unu devine doi" din concepţia chineză antică.

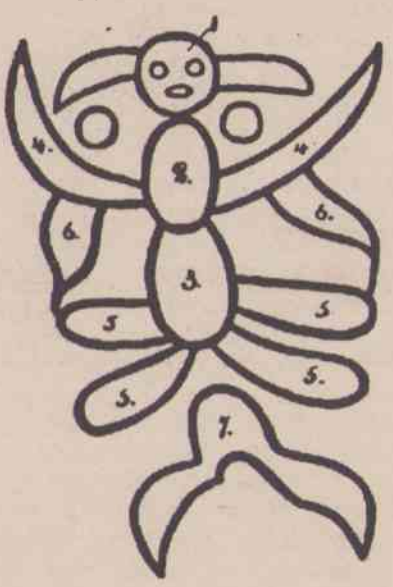

Tăbliţa numărul 1584 din colecţia NIVEN prezentând crearea femeii. Împărţirea în elemente cheie şi traducerea

Fig. 1 Capul acestei figuri este cel al unei fiinţe umane. Ochii sunt fără privire, deci în somn (somnul la antici era acelaşi lucru cu moartea de azi). Deci capul este al unui mort. Din cap sunt arătate două forţe care se extind în afară şi în lateral. Mai jos de cap, în ambele părţi se găseşte câte un cerc, simbolul Creatorului. Fiind două cercuri, înseamnă că este implicat principiul dual.

Fig. 2 şi 3 Trupul este compus din două Ouă Cosmice. Cum ele sunt lipite acest lucru implică faptul că principiul dual există

în corp. Oul de deasupra, jumătatea superioară a corpului este reprezentat ca producând doar forțe. Nu există reprezentată vreo formă de reproducere. Deci acest ou simbolizează principiul masculin. Din oul de jos, partea inferioară a corpului, Ouă Cosmice sunt arătate în timp ce ies, în curs de a părăsi corpul.

Fig. 5 Ouăle Cosmice simbolizează reproducerea. Prin urmare partea inferioară a corpului simbolizează principiul feminin.

Fig. 6 Forțele. Forțele Secundare sunt reprezentate ca părăsind forțele principiului masculin (reprezentat în imagine prin numărul 4) și intrând în Ouăle Cosmice care ies din principiul feminin, arătând astfel necesitatea legăturii dintre principiul feminin și masculin pentru realizarea reproducerii.

Fig. 7 Foarfece sau Instrumente de tăiat. Două forțe care se strâng una către cealaltă simbolizează actul tăierii sau separării. Aceste forțe separă două Ouă Cosmice, formând trupul primului om, iar din părțile sale se formează două trupuri, unul având principiul masculin și celălalt principiul feminin.

Comentariu. Primul om creat cuprindea principiul dual. Creatorul l-a adormit pentru a-l domina și în timpul somnului cele două principii au fost separate, iar omul s-a trezit multiplicat în două ființe, una având principiul masculin și celaltă principiul feminin. Acest lucru a fost făcut în scopul reproducerii și continuării rasei umane.

În cosmogonia egipteană până prin anul 2000 î.Ch. și poate chiar după aceea, există o perioadă de reflecție profundă privind cele expuse mai sus, și anume faptul că primul om a fost creat având principiul dual. Platon a fost unul dintre filosofii greci care, în cursul unei călătorii în Egipt, a fost inițiat în misterele sacre egiptene. A învățat el oare acolo despre primul om? Și pe baza a ceea ce a învățat a scris povestea amuzantă despre omuleții dolofani pe înțelesul omului obișnuit.

PRIMA PERECHE ȘI URMAȘII: TIPURI DE OAMENI

Tăbliţa mexicană din piatră cu numărul 150 din colecția lui Niven ne spune cum și din ce sursă a fost populat pământul. Scrierea este în alfabetul antic ezoteric pe bază de numere, utilizat în temple. Pe această tăbliță se spune:

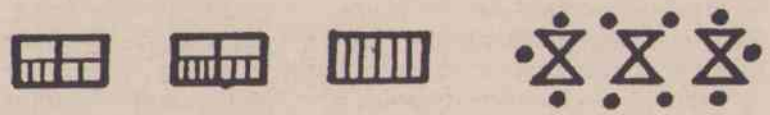

1. *2.* *3.* *4.*

„Creatorul a *făcut* unu. Acest unu a *devenit* doi." (Fig. 1)
„Doi a *produs* trei" (Fig. 2) și
„Din acești trei a descins *întreaga* omenire" (Fig. 3)

Aceeași legendă, cu foarte puține variații și în nici un caz datorate continentului, se găsește în scrierile tuturor popoarelor antice. Tăbliţa cu numărul 150 din colecţia Niven este mai veche de 12.000 de ani. Legendele, de asemenea, întâlnite în toate scrierile antice, insistă asupra faptului că perechea originară era formată din oameni cu pielea albă. Cum prima pereche de oameni avea pielea albă și întreaga omenire descinde din aceasta, ar trebui ca toate ființele umane să fie albe, în schimb găsim pe pământ toată gama de culori de la alb ca laptele până la negru ca tăciunele, cu toate nuanţele trecând prin cafeniu și galben.

În momentul în care continentul MU s-a scufundat, consemnările susţin că: omul de pe continentul MU evoluase în zece triburi distincte sau tipuri umane (Fig. 4). Care a fost cauza dezvoltării a zece tipuri diferite de oameni dintr-o singură pereche și din oameni perfect asemănători?

Scrierile Naacal explică acest fenomen după cum urmează, însă dacă eu pot să le traduc astfel încât să transmit sensurile lor originale în cel mai mic detaliu, este cu totul altceva. Sunt folosite cuvinte și se dau nume care aparent au dispărut, astfel încât nu am găsit termeni similari pentru ele în limbajul modern; astfel încât traducerile mele s-ar putea să fie într-o anumită măsură nepotrivite, dar ar putea să fie absolut corecte în toate detaliile. Voi da totuși traducerile pe care le-am făcut cu mulți, mulți ani în urmă. Dar înainte de a o face, trebuie să reținem că eu nu vorbesc de tipurile și rasele umane de astăzi, ci de cele ale primei mari civilizații de pe pământ și la care ne referim ca existând pe continemtul MU, atunci când acesta s-a scufundat. În aproape toate cazurile, rasele și tipurile umane de astăzi ar fi de nerecunoscut în comparație cu cele care se formaseră în cadrul primei civilizații de pe pământ sau față de cei care au părăsit Ţara Mamă în calitate de coloniști. Nu știu unde să merg

pentru a găsi un descendent pur al unuia din cele 10 triburi originare, poate cu excepția câtorva din insulele Pacificului, iar de când europenii și americanii le-au descoperit și au dus acolo ideile lor de civilizație, așa cum le vedem azi, acei „Copii ai Soarelui" dispar rapid sau se amestecă atât de mult cu acești, pentru ei, nou veniți, încât este doar o problemă de timp faptul că toate rasele din Polinezia vor avea în curând sânge amestecat sau schimbat.

Una din cauzele care au dus la transformarea vechilor tipuri și rase umane în tipurile și rasele moderne a fost căsătoria între membrii diferitelor grupuri. Statele Unite și Brazilia sunt exemplele cele mai frapante în acest sens. Cucerirea și anexarea de țări și ținuturi, urmată de căsătoriile interetnice a fost o altă cale. Cauza cea mai importantă a apariției tuturor raselor și tipurilor umane de azi, a fost șirul de fenomene care au urmat înălțării munților. Pe măsură ce aceștia se ridicau din măruntaiele pământului, cea mai mare parte a oamenilor din acele zone au fost nimiciți, rămânând ici și colo câteva mici comunități și chiar familii singure care au rezistat pe platourile și în văile largi formate în urma înălțării munților. Dintr-un anumit loc au trebuit să plece, în altă parte au trebuit să rămână. Ținutul aflat mai la vale era imposibil de locuit. Unele din aceste mici grupuri umane au supraviețuit în munți și s-au înmulțit. Atunci când au devenit atât de numeroși încât văile munților nu mai puteau să asigure hrana unui număr din ce în ce mai mare de oameni, ei au pornit din nou în ținuturile joase, care între timp deveniseră din nou productive și locuibile. Atunci când au rămas prima dată izolați în munți, erau atât de puțini într-un grup, încât căsătoriile între rude apropiate erau singura cale posibilă de supraviețuire. Aceste căsătorii între rude apropiate au dus la formarea unui tip distinct de familie care a stat mai târziu la baza formării unei rase distincte. Cele de mai sus se referă la rasele și tipurile umane actuale, dar nu ne spun cum au apărut cele 10 tipuri originare din continentul MU. În cursul evoluției lor nu existau munți pe fața pământului, astfel încât munții nu pot fi considerați „țapul ispășitor". Neavând o altă teorie, să vedem ce ne spun vechile și înțeleptele plăcuțe Naacal. Prin intermediul lor, bătrânii înțelepți Naacal ne spun că: „Cele 10 triburi au apărut după apariția omului pe pământ. Oamenii devenind din ce în ce mai mulți, au început să se răspândească. Unele familii s-au stabilit în locuri foarte depărtate, unde erau, virtual, izolate de restul lumii. Erau atât de puțini, încât uneori frații și surorile au trebuit să se

căsătorească pentru a supraviețui. Aceste căsătorii între rude apropiate au produs o mai mare asemănare între membrii familiei, astfel încât ei au devenit un tip uman: trecerea timpului, condițiile climatice, temperatura și hrana au dus la diferențierea tipului uman și membrii săi au ajuns să fie cunoscuți ca un trib."

Simt că traducerea de mai sus ar putea fi și mai bună, dacă aș avea o cunoaștere mai profundă a celor vechi. Îmi pare rău să o spun, dar e cea mai bună traducere pe care am putut să o realizez.

CULOAREA PIELII OAMENILOR

Întrebarea privind cum și de ce s-a schimbat culoarea pielii oamenilor a fost întotdeauna o problemă și continuă să rămână. Să mergem în urmă cu 25.000 sau 30.000 de ani și să vedem ce gândeau vechii Naacali despre acest lucru:

„Cauza și cauzele care au provocat schimbarea culorii pielii omenești sunt diferite, însă cauza principală a fost dezechilibrul dintre Forța Vieții și compușii elementari ce formau pielea. Acest dezechilibru a fost rezultatul unei supra- sau al unei sub- stimulări a glandelor care transportă Forța Vieții în secrețiile lor, prin intermediul sângelui, către diferite părți ale corpului, inclusiv pielea. Fiecare glandă controlează anumite părți ale corpului și are un anumit volum normal de Forță Vitală pe care-l transportă. Secrețiile glandelor sunt determinate de felul hranei, astfel încât hrana poate produce fie un surplus, fie un deficit al Forței ulitizate de o anumită glandă - la rândul ei Forța transportată de secrețiile glandei putea să dezechilibreze fie în minus, fie în plus compușii elementari pe care îi controla, provocând neregularități de formă sau de culoare sau chiar a celor două aspecte ale compușilor elementari. Forța Vieții stimulează celulele să-și exercite funcția. Când există un surplus de forță, celulele sunt stimulate peste măsură și funcționează prea repede, iar atunci când există un volum insuficient de forță, nu se poate realiza echilibrul și apar neregularități. Principalele neregularități produse în trupul uman de aceste dezechilibre vitale sunt: dimensiunea corpului, tipul și culoarea părului, culoarea pielii și uneori schimbarea trăsăturilor. Cauza generală a oricărui dezechilibru vital o constituie caracteristicile hranei în combinație cu temperatura."

Așa cum am afirmat anterior aceasta este tot ce am reușit să traduc mai pe înțeles din „nuca tare a vechilor Naacali". S-ar putea ca traducerea să fie corectă în toate amănuntele; este posibil să-mi fi scăpat unele detalii mărunte, dar simt că am tradus corect toate detaliile esențiale. Textul de mai sus este un fragment extras din scrierea Naacal intitulată Originea Vieții și Ce Este Viața?, una din cele mai minunate scrieri pe care le-am citit vreodată. Circa 100.000 de ani și chiar mai mult a continuat evoluția și perfecționarea acestor tipuri umane numite triburi, înainte de scufundarea continentului MU, astfel încât multe din aceste tipuri și culori deveniseră foarte diferite. Forma capului, trăsăturile, asemănarea și caracteristicile de familie au fost după părerea mea produse de relațiile între rude apropiate.

Locuitorii insulelor din Mările Sudului au contribuit foarte mult la formarea părerii mele în această privință. În fiecare grup de insule comunitățile sunt mici. Membrii unui grup necăsătorindu-se cu membrii altui grup, iar limitarea căsătoriilor la membrii grupului a dus la apariția unor tipuri umane distincte. Oricine a petrecut câțiva ani printre locuitorii insulelor din Mările Sudului poate să vă spună dintr-o privire cărui grup aparțin.

ÎNAINTE CA MUNȚII SĂ SE ÎNALȚE

Munții nu au format din totdeauna un profil plăcut în peisajul planetei; ei sunt de origine recentă. Multe mărturii arată că în urmă cu 12.000 până la 15.000 de ani munții erau necunoscuți. De fapt ei s-au înălțat în urma formării centurilor de gaz care străbat scoarța pământului la adâncimi cuprinse între câteva mile și 50 de mile (peste 75 de kilomentri). Ele sunt rezultatul planului conceput de Marele Creator pentru construcția ultimă a pământului. O dată cu realizarea centurilor de gaz, au fost stabilite zonele de uscat și de apă și topografia uscatului. Înainte de formarea centurilor de gaz, uscatul se prăbușea și era inundat. Treptat pământul a devenit locuibil pentru om și, conform legilor naturale ale acestei creații, atunci când pământul a devenit locuibil pentru om, a apărut și omul. De la început, întotdeauna noile condiții au evoluat în mod constant, iar o dată cu evoluția, au apărut forme potrivite de viață.

Să călătorim înapoi în trecut și să citim lecțiile scrise pe roci.

Încă din Era Siluriană Inferioară găsim că a existat viață pe Terra. În acea vreme se observă foarte puțină vegetație în roci sau chiar lipsa ei. Însă apăruseră insectele, o formă de viață protejată cu armuri pentru a rezista în fața căldurii mari din acea perioadă. Să străbatem mai multe perioade de timp până ajungem la sfârșitul Erei Devoniene când apare vegetația luxuriantă specifică mlaștinilor din zonele foarte calde. În timpul Erei Carbonice găsim aceleași clase de vegetație, însă crescând mai încet și mai greu, existând în același timp și primele reptile. În cursul Erei Jurasice găsim reptile dintr-o clasă diferită, mult mai adaptate solului tare, dar încă mlăștinos. Pe la mijlocul Erei Cretacice găsim plante și mai tari și cu mari schimbări în evoluție. Vechile mlaștini erau pe cale de dispariție. La sfârșitul Cretacicului, solul a devenit moale și mlăștinos, fiind traversat de creste tari. La începutul Erei Terțiare a apărut o nouă clasă de animale de uscat, cu o nouă formă de viață: mamiferele; vechile reptile au dispărut o dată cu mlaștinile. Pământul era încă nepotrivit pentru om, fiind umed, moale și plin de miasme. Nu apăruseră încă munții și nici nu vor apărea decât după Ultimul Mare Cataclism Magnetic. Se pare că pe la sfârșitul perioadei Miocene pământul devenise locuibil pentru om, însă nu existau încă munți, ci numai imense câmpii uscate și cultivabile. Temperatura coborâse în așa fel, încât existau ierni aspre.

Codex Cortesianus, o veche carte Maya din arhivele templelor, scrisă cu vreo 5000 de ani în urmă, aflată într-o peșteră subterană din Yucatan, descriind distrugerea continentului MU, Țara Mamă a omului, numește acel ținut „MU, ținutul dealurilor de pe pământ", probabil niște câmpii care se unduiau. Continentul MU s-a scufundat acum circa 12.000 de ani. Biblia relatează că apele „Potopului" au crescut cu 26 de picioare și au acoperit munții. În Psalmi există o referință la vremea „înainte de a se înălța munții". Multe din triburile din Asia Centrală își măsoară timpul din momentul înălțării munților Himalaya și a munților din Asia Centrală. Membrii populației Zulu susțin că ei au venit în Africa de Sud din nord deoarece ținutul lor din nord a fost distrus prin înălțarea munților. Legendele spun că sute de milioane de oameni au pierit în cursul înălțării munților din Asia. Fenomenele geologice la nivelul întregii lumi confirmă faptul că munții sunt de origine recentă. Dar cele mai ample urme ale acestor fenomene pot fi admirate în Valea Mexico și în Anzi, în America de Sud.

În Valea Mexico mai multe civilizații la rând au fost distruse de valuri catastrofale care s-au rostogolit peste uscat din Oceanul Pacific. Valea Mexico este acum la 7000 de picioare (peste 2000 de metri) deasupra nivelului mării, cu munți înalți închizând-o din toate părțile. Atunci când aceste civilizații au fost distruse, valea se afla la câteva picioare mai sus de nivelul oceanului. Ultima civilizație la care mă refer a fost distrusă de un val produs de un cataclism cu mai puțin de 12000 de ani în urmă, așa cum se arată în scrierile unor oameni extrem de civilizați, care au trăit cu mai mult de 50.000 de ani în urmă. Aici și în estul Asiei trebuie căutate cele mai vechi urme ale omului pe pământ. Vestigii cu multe ere mai vechi decât cele descoperite în Babilon, Egipt și Yucatan, despre care se face atât de multă zarvă în prezent. Vechile ruine sunt rămășițele primei mari civilizații, în timp ce vestigiile din Babilon, Egipt și Yucatan nu sunt decât niște bieți tăciuni pe cale de a se stinge ai acelei mari civilizații.

Cu un an în urmă am primit de la o Mănăstire Tibetană o schiță în creion a hărții Americii de Sud. Din poziția stelelor de pe ea (acesta era modul lor de înregistrare a datei), mi s-a spus de către astronomi că această poziție ar indica o vârstă de circa 20.000 de ani. La pagina 61 dăm o reproducere a acestei hărți cu un contur al actualei Americi de Sud. Această hartă este o uimitoare revelare a trecutului. Știam de existența ei de peste 30 de ani, dar nu am reușit să obțin o copie până acum câtva timp.

Tăbliția nr. 2379 din colecția Niven

CREAREA FEMEII DIN BĂRBAT

O glifă constând dintr-un cerc cu două linii paralele trase în centru, împărțindu-l în trei părți, așa cum se vede pe tăbliția

2379 din colecția Niven este un simbol comun și universal răspândit. Se găsește printre scrierile rămase de la locuitorii falezelor din Nevada. Se găsește în inscripțiile aflate pe Piramida Mexicană de la Teotihuacan și în scrierile Maya. Poate fi văzută pe inscripțiile în stâncă din nord-estul Braziliei, aproape de granița cu Guyana Britanică și în diferite alte texte gravate ale vechilor americani. Este întâlnită în scrierile antice ale uighurilor, hindușilor, babilonienilor și egiptenilor.

În scrierile Naacal Orientale este una din cele trei glife care formează un paragraf. Acest paragraf are următoarea semnificație:

1. *2.* *3.*

„Creatorul este Unu (Fig. 1) Hun. El este unu format din două părți sau doi în unu (Fig. 2) Lahun. Aceste două părți au dat naștere Fiului – Omul (Fig. 3) Mehen."

Astfel această glifă se referă la Crearea Omului și, prin răspândirea sa extraordinară în scrierile antice, dovedește că redă existența unui text originar.

Lao Tse, China, 600 î.Ch. – *În Tao te King*, o carte chinezească scrisă cu circa 100 de ani înainte de epoca lui Confucius, găsim următoarea explicație: „Rațiunea Tao formează Unu. Unu devine doi. Doi produce trei. Din aceste Trei a descins întreaga omenire." În descifrarea și traducerea acestei glife în variante culese din multe părți ale lumii am descoperit în mod variabil că, în explicarea de către antici a fenomenului, apar cu insistență trei cuvinte în fiecare traducere: a făcut sau a *creat*, a *devenit* și a *produs*, deci: Creatorul – a *creat* – omul, Omul – a *devenit* – doi, Acești doi – au *produs* – trei. În fiecare caz se arată și se definește în mod clar forma la care se ajunge în fiecare etapă și diferența față de etapa precedentă.

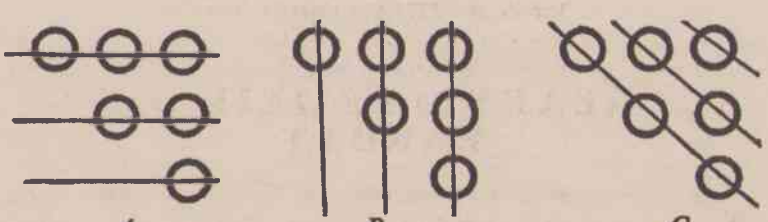

A. *B.* *C.*

O LEGENDĂ ORIENTALĂ

O legendă orientală relatează motivul pentru care această glifă poate fi numită scriere misterioasă: în orice fel am citi–o, începând din orice punct al triunghiului se citește întotdeauna la fel – unu, doi, trei, cu sensul numeric ezoteric. Figurile notate A, B, C de mai sus demonstrează acest lucru.

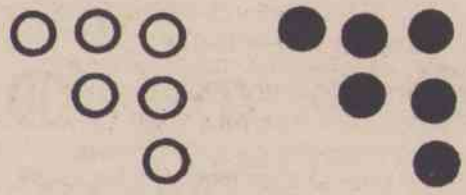

Scrierea misterioasă.

Creatorul a creat unu. Unu a devenit doi. Doi a produs trei. La pagina următoare prezentăm un exemplu în care această glifă este plasată ca o Cheie de Boltă pe Tăbliţa nr. 1256 din colecţia Niven. O glifă străveche pe care anticii o numeau „Scrierea Misterioasă", este o scriere numerică ezoterică utilizată în temple, care transmitea aceeași semnificație.

Scrierea Misterioasă consta fie din 6 cercuri, fie din 6 discuri mici plasate astfel încât să formeze un triunghi sau o piramidă sau o cheie de boltă. Rândurile erau astfel așezate încât să se poată citi unu, doi, trei. Aceste figuri sunt scrise cu forma Naga a numerelor, uneori utilizând cercuri, alteori discuri, ceea ce pare să fie opțional, în funcție de gustul celui care scrie.

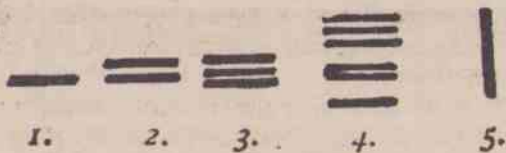

Uighurii, în general, foloseau o bară sau o linie pentru a–și nota numerele, însă destul de des ei reveneau la utilizarea numerelor Naga, atunci când foloseau Scrierea Misterioasă. Uneori, totuși, ei exprimau Scrierea Misterioasă cu formele lor populare ale glifelor (Fig. 1, 2, 3). Uneori aceste linii erau trasate orizontal, alteori vertical, în funcție, se pare, de spațiul pe care–l aveau disponibil (Fig. 4 și 5).

SCRIEREA MISTERIOASĂ CA O CHEIE DE BOLTĂ

Iată un exemplu în care găsim o combinație a formelor Naga și uighură a numerelor folosite într-o singură inscripție. Cheia de Boltă (Scrierea Misterioasă) este o scriere Naga. Liniile sunt în scriere uighură, ca și Soarele, simbol al Zeității. Voi arăta mai târziu că silaba sacră hindusă A U M reprezintă aceeași concepție ca și Scrierea Misterioasă.

INSCRIPȚIA CARA SAU KARA DIN BRAZILIA

Pe o câmpie întinsă ca o prerie, din nord-estul Braziliei, aproape de granița cu Guyana Britanică se înalță o rocă imensă având mai multe fețe sau zone șlefuite. Aceste suprafețe netede sunt acoperite efectiv cu inscripții străvechi scrise cu semne ale vechilor locuitori numiți Kara sau carieni. În împrejurimi i se spune Piatra Scrisă ori Stânca plină cu inscripții.

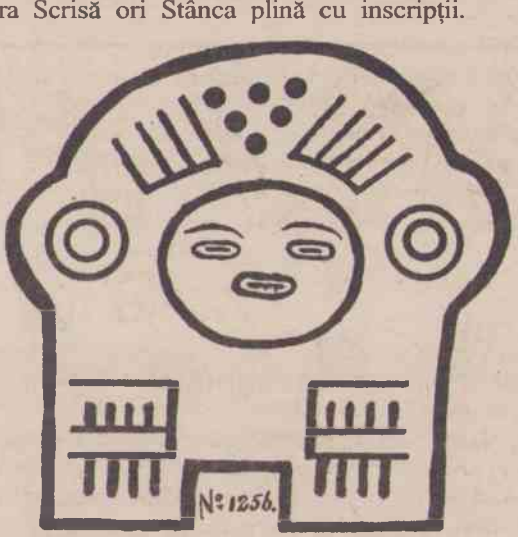

Scrierea Misterioasă în formă de Cheie de Boltă

Dăm în continuare una din inscripțiile de pe Piatra Scrisă împreună cu descifrarea și traducerea sensurilor:

Un simbol universal așa cum am afirmat mai înainte (Fig. 1). Forma nordică sau uighură a simbolului pentru scrierea numărului unu (Fig. 2). Numărul doi (Fig. 3). Numărul trei (Fig. 4). Numărul trei este notat în mod special ca nefiind închis la un capăt. Semnificația acestuia va fi arătată în descifrarea și în traducerea care urmează.

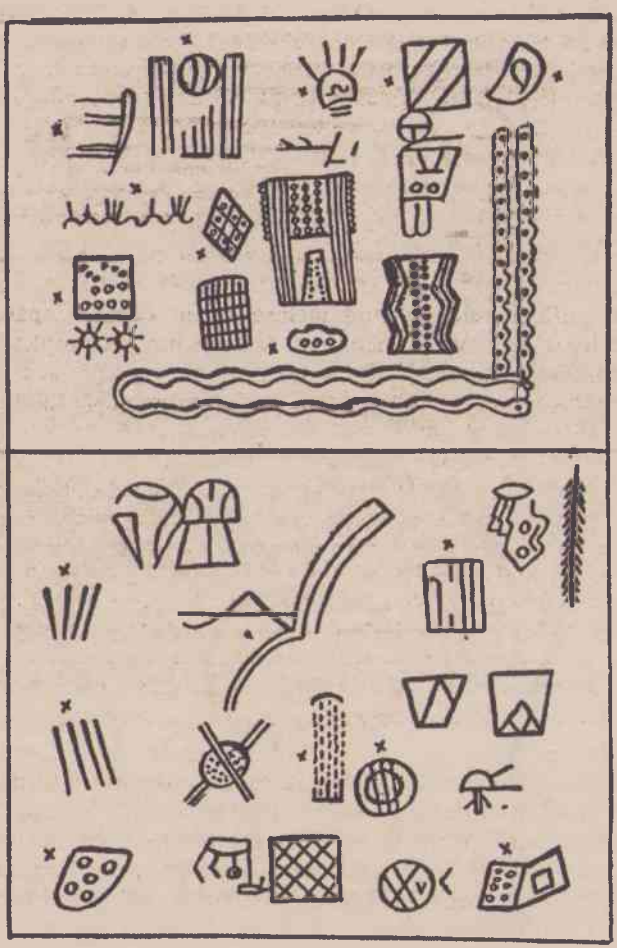

Texte de pe Piatra Scrisă, situată în nord-estul Braziliei

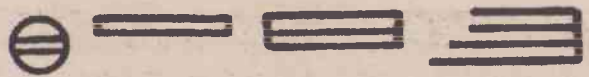

1. *2.* *3.* *4.*

Comentariu:

Unu devine doi. Doi produce trei, iar din aceste trei viața a fost *continuată*.

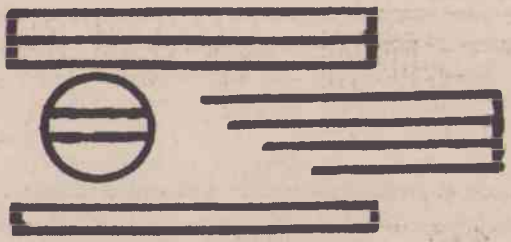

Continuarea este arătată în glifă pentru numărul Patru. În această glifă, barele nu sunt închise la un capăt. Capătul unei linii, nelegat de ceva era simbolul antic pentru incomplet, pentru ceva continuat dar nesfârșit.

Trebuie de asemenea să observăm glifa pentru numărul unu. O bară singură închisă într–un cerc. O bară similară a fost folosită în scrierea Naga drept glifă pentru numărul Cinci. Oamenii acestei civilizații numărau în baza 5, pentru a evita pronunțarea numeralului 10 – zece era simbolul numeric pentru Zeitate și din acest motiv era considerat prea sacru pentru a putea fi folosit sau menționat, astfel încât ei spuneau de două ori cinci pentru 10, de trei ori cinci pentru 15 ș. a. m. d.

PIRAMIDA TEOTIHUACAN, MEXIC

Pe această piramidă celebră se află numeroase inscripții. Am ales în mod specific una din ele pentru această lucrare.

Primul rând poate fi citit: unu, doi, trei, ca în inscripția braziliană. Liniile sau barele sunt în scriere curată uighură. Ele nu sunt închise, așa cum sunt, în general, cele din inscripțiile Cara. În al doilea și în al treilea rând este reprezentată vechea glifă uighură pentru om – Mehen.

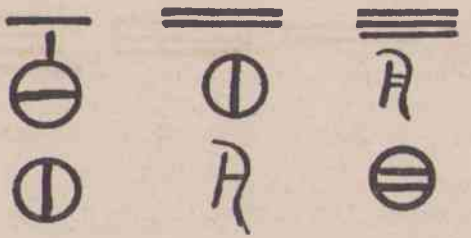

Primul rând unu, doi, trei. A doua linie Mehen – omul este dat; având două bare înseamnă că omul cuprinde principiul dual. În al treilea rând găsim una din bare omisă, însemnând Mehen simplu – bărbat.

Vom traversa acum Pacificul din America de Nord și de Sud în estul Asiei.

LAO. TSE, în *Tao te King*, o carte chineză scrisă în anul 600 î.Ch.: „Rațiunea Tao a creat unu. Unu a devenit doi. Doi a produs trei. Din acestea trei a descins întreaga omenire." Cea mai mare parte din *Tao te King* este alcătuită din fragmente extrase din exemplarul uighur al Scrierilor Sacre Inspirate de pe continentul MU.

A U M este o inscripție care a creat dificultăți tuturor erudiților și savanților din întreaga lume, inclusiv hinduși, timp de peste 2300 de ani. Sensul său s-a pierdut atunci când Naacalii au fost izgoniți din India de către Brahmani. Mulți erudiți au încercat să îi pătrundă sensul, nici unul totuși, nu a reușit să ajungă la semnificații sau concluzii satisfăcătoare. Chiar și cele mai vechi sunt foarte imprecise. De exemplu:

Manava Dharma Sastra, o carte antică hindusă. În cartea 2, Sloka 74: „La început exista doar Infinitul, numit Aditi. În acest Infinit sălășluia A U M, al cărui nume trebuia să preceadă toate rugăciunile și invocațiile."

Cartea lui Manu, lucrare veche hindusă. Sloka 77: „Monosilaba A U M înseamnă pământ, cer și eter."

J. T. *Wheeler*, „Istoria Indiei", vol. 2, pag. 481, spune:

„În ceea ce privește cele trei litere A U M, puține lucruri pot fi adunate, cu excepția faptului că, atunci când sunt aduse împreună în cuvântul A U M, ele sunt spuse de Manu ca simbol al Domnului Atoatecreator – Brahma."

H. T. *Colebrook*, în „Cercetări asiatice" spune: „După Noruka, care este un glosar antic al vedelor, silaba A U M se referă la *orice* Zeitate.

Brahmanii pot rezerva pentru inițiații lor un sens ezoteric mai amplu decât cel dat de Manu."

Noruka este o versiune brahmanică a Vedelor. Vedele au fost furate din Scrierile Naacal și modificate de brahmani pentru a îndeplini un scop diabolic și pentru a strecura gânduri sublime despre lume, pretinzând că sunt propriile lor scrieri. Vedele originale sunt scrieri Naacal. Naacalii recunoșteau UNU – doar Zeitatea; așadar atunci când Noruka menționează – orice – Zeitate, înseamnă că erau mai multe Zeități. Este în mod clar o alterare, o modificare făcută de brahmani textelor originale.

A U M transmite în mod identic aceiași semnificație și concepție ca și Scrierea Misterioasă și tăblița mexicană cu nr. 2379 din colecția Niven. Singura diferență între cele două este forma scrierii. Scrierea Misterioasă și tăblița mexicană utilizează scrierea numerică ezoterică din templele străvechi, în timp ce A U M este scris în simboluri alfabetice hieratice, deci:

A... Ahan... Masculin... Tatăl

U... Pronumele Feminin ea... Mama[1]

M... Mehen... Cel născut... Fiul

Brahmanii au format o teologie complicată în jurul concepției originale, absolut de neînțeles pentru oamenii obișnuiți. În cursul miilor de ani care au trecut, această teologie, cu mici adăugiri făcute din când în când, a fost tot ceea ce se învăța și se preda; și aceasta se făcea în general în Sanscrită, nu în Naga. O dată cu scurgerea timpului, lectura Scrierilor Sacre a fost uitată, ca și semnificația lor. Preoții din perioada mai târzie erau incapabili să compare învățăturile lor cu Învățăturile Sacre Originale. Teologia brahmanică a devenit ceea ce se intenționa: un amestec minunat de superstiție și teamă respectuoasă. Oamenii au devenit sclavii preoților. Preoții au tras în jos națiunea din cel mai înalt nivel de civilizație la cea mai joasă treaptă a scării. Dacă religia lor ar fi curățată de extravaganțe, superstiții și invenții, pojghița ar fi ruptă de pe ochii oamenilor și ei ar putea din nou să se înalțe la vechea lor măreție. Buruienile sunt dese, însă printre buruieni rămân încă flori străvechi. Săpați și ardeți buruienile și în curând India va fi unul din marii lideri ai tuturor științelor și ai învățării. Rupeți-le lanțurile sclaviei. Acesta este singurul lucru necesar.

1. Pronumele feminin pentru *ea* este în mod evident utilizat aici pentru a evita repetarea literei M: pentru Ma, Mu sau mama și M pentru Mehen, cel Născut.

O PICTURĂ DE ALTAR

Împărțirea și traducerea acestei scrieri este dată în *MU – Continentul Dispărut*. În această lucrare dau numai comentariul.

Comentariu:

Acest templu este dedicat Marelui Creator sub comanda căruia cele Patru Mari Forțe Primare, emanând din El Însuși, au creat legea și ordinea din haos, impunând–o în întregul univers și au creat toate lucrurile. Acest templu este sub jurisdicția lui Ra Mu[2], Șeful Hieratic al Țării Mamă MU și era purtătorul de cuvânt al Marelui Creator.

Aceasta este o scriere deosebit de valoroasă, deoarece arată că această civilizații a înflorit în vremea când continentul MU nu se scufundase încă, templul fiind sub jurisdicția sa. Continentul MU s–a scufundat în jurul anului 10.000 î.Ch., astfel încât aceste tăblițe sunt mai vechi de 12.000 de ani, iar această mare civilizație americană datează și ea de mai mult de 12.000 de ani. Multe civilizații americane au precedat–o pe aceasta, așa cum reiese din prima descoperire făcută de Niven la 29 de mile (circa 45 de kilometri) nord de Mexico City.

Pictură de altar descoperită de Niven la 4 mile și jumătate (circa 7 kilometri) nord de Mexico City

2. A nu se confunda cu Ra Ma. Ra Mu a fost Împăratul și Șeful Hieratic din Mu, Imperiul Soarelui. Ra Ma a fost primul Împărat al Imperiului Naga din India.

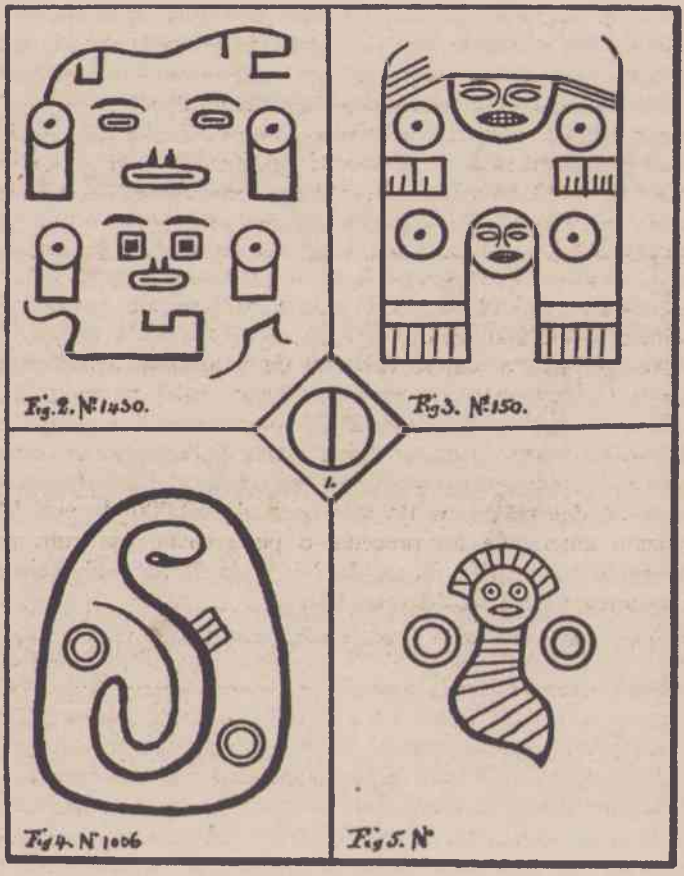

Grup unu. Grup de tăbliţe simbolizând Principiul Dual al Creatorului

Figura 1, grup 1

Aceasta este simbolul original (a se vedea 1) al Creatorului conţinând Principiul Dual. Este simbolul folosit în Scrierile Sacre ale continentului MU şi este numit în aceste texte Lahun, adică „totul în unu" sau „amândoi în unu". Aşa cum s-a arătat, glifa este un cerc împărţit în două de o linie trasă prin mijloc. Cercul simbolizează Creatorul; cele două jumătăţi, principiul Său Dual. În scrierile orientale antice, linia care împărţea cercul era trasată

vertical de Naga și orizontal de către uighuri. Amândouă aveau totuși aceeași semnificație. Concepția privind Creatorul, având Principiul Dual a fost transmisă cu zeci de mii de ani înainte ca aceste tăblițe mexicane să fi fost scrise.

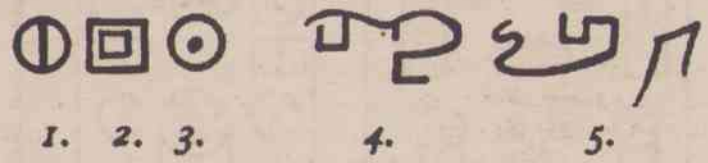

Figura 2, tăblița nr. 1430

Acest simbolism al creației se referă la ceva de pe acest pământ așa cum se vede după forma ochilor, specifică principiului feminin, de formă pătrată, Simbolul pământului (a se vedea *2*). Faptul că cele două fețe aparțin Creatorului este demonstrat de simbolul său care apare de o parte și de alta a fiecărei fețe (a se vedea 3). Acest simbol este un șablon Naga. Coroborând cele de mai sus, sunt două inscripții (a se vedea *4* și *5*)

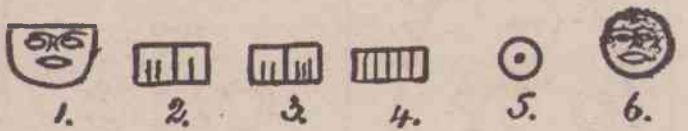

Figura 3, tăblița nr. 150

Este o altă simbolizare a Principiului Dual. Jumătatea superioară a figurii simbolizează Soarele, ca principiu masculin și jumătatea de jos Luna, ca principiu feminin. Aceasta este coroborată ca în tăblița precedentă cu simbolul Creatorului (a se vedea *5*), în ambele părți ale fiecărei fețe. Sub simbolurile superioare ale Creatorului se află două chenare rombice cu sensul: „unu este doi și două sunt trei". Fața din partea de jos simbolizează principiul feminin. Așadar Soarele și Luna din această imagine simbolizează principiul dual al Creatorului. Sub lună, de fiecare parte sunt două glife (a se vedea *4*), ambele cu semnificația „cinci", capul de zeu simbolizând toate în unu. Atunci când templul sau piramida erau dedicate Soarelui, erau dedicate principiului masculin al Creatorului, iar când erau dedicate Lunii însemna că erau dedicate principiului feminin. Deci în ambele cazuri templele erau dedicate Creatorului și nu Sferelor Cerești (Planetelor). *Erau folosite doar ca simboluri*, fără o semnificație astronomică.

Figura 4, tăbliţa nr. 1006

Pe această tăbliţă principiul dual este simbolizat de un şarpe împreună cu două simboluri ale Creatorului.

Acest şablon al Soarelui a fost în general folosit de locuitorii din nordul continetului MU şi de uighuri

Figura 5

Acesta este un exemplu deosebit de interesant de simbolism şi arată nivelul foarte înaintat al artei acestor mexicani străvechi de acum 12.000 de ani. Capul simboliza Creatorul. Pe cap e o coroană cu şapte raze, simbolul numeric al creaţiei. La capătul din stânga al razelor este un vârf de săgeată sau de suliţă, simbolul activităţii în desfăşurare. Corpul este cel al unei crisalide, glifa utilizată de vechii mexicani pentru a denota casa forţelor. Sunt patru linii repetate una peste alta – Cele Patru Mari Forţe Primare. De fiecare parte se găseşte simbolul Creatorului care realizează creaţia prin Cele Patru Forţe Sacre. Simbolul Creatorului fiind reprezentat de două ori, semnifică principiul dual.

Acestea sunt singurele patru tăbliţe tipice din colecţia Niven care se referă la principiul dual al Creatorului. Sunt o mulţime de alte variante, prea numeroase pentru a le aminti aici.

Grupul 2

Este un grup interesant de tăbliţe datorită faptului că arată o formă „comunistă" de guvernământ. Cel puţin în privinţa pământului şi a recoltelor în rândul acestor locuitori ai Americii de Nord de acum 12.000 de ani şi mai bine. Sunt doar patru tăbliţe din mai multe duzini aflate în colecţia Niven referitoare la recolte şi pământuri. Din acest grup pe tăbliţe reiese că tot pământul era deţinut de guvern. Anumiţi oameni îl cultivau, iar recoltele erau împărţite în funcţie de cerinţe.

Scrieri similare nu sunt deloc rare şi se găsesc în toate ţările din Orient. În ce măsură forma „comunistă" de guvernământ se potrivea acestor popoare, nu aş putea să spun. Nu găsesc nici o menţiune despre bani în nici una din descrierile celor 2600 de tăbliţe din colecţia Niven. Aceste scrieri arată că după ce recoltele erau strânse, ele erau împărţite. Am găsit în anumite tăbliţe că o parte din ele revenea guvernului şi întreţinerii templelor şi o anumită parte revenea fiecărei persoane. Dacă după o astfel de împărţire mai rămânea o parte din recoltă, aceasta era pusă

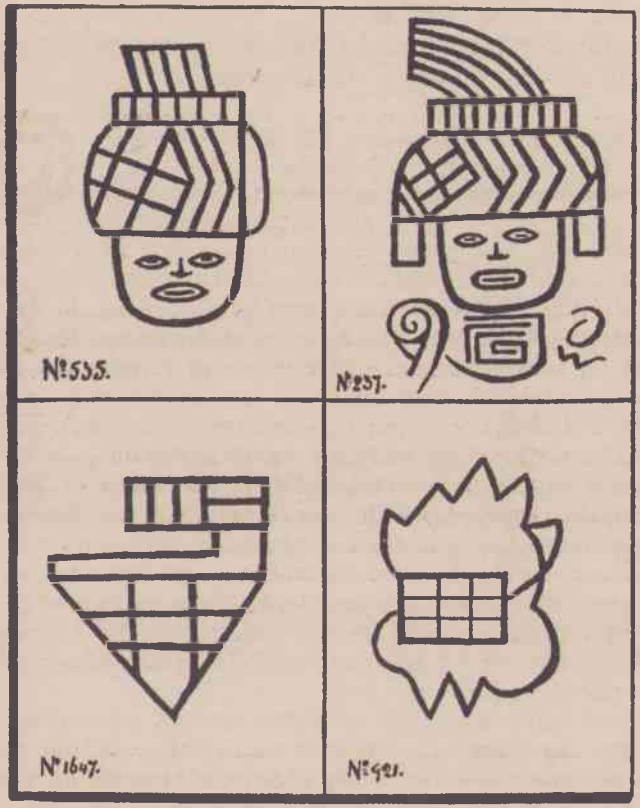

Grup 2. Împărțirea recoltelor și pământurilor

într–un grânar comun și păstrată pentru a face față unor situații neprevăzute care puteau să apară în viitor, cum ar fi: recolte mici, foamete etc. În astfel de cazuri surplusul era preluat și distribuit oamenilor astfel încât sărăcia și nevoia erau necunoscute printre aceștia. O formă similară de guvernământ exista în rândul Incașilor atunci când au fost descoperiți de europeni. În câteva mici state din Orient această formă de guvernământ există și astăzi.

Atât în aceste tăblițe, cât și în scrierile orientale, se arată că împărțirea recoltelor nu era peste tot la fel. În țările Naga, de regulă, a șasea parte din recolte era utilizată pentru întreținerea guvernului și a templelor. În majoritatea ținuturilor uighure, pentru

aceleași scopuri, era rezervată, în general, a noua parte din recoltă. Nu se știe nimic despre cauza acestor diferențe. În aceste tăblițe am găsit că partea ce revenea guvernului și templelor varia de la a șasea la a douăsprezecea parte. Partea ce revenea templelor este numită „Partea Celui Sfânt și Unic". În scrierile orientale am găsit referințe similare la „terenul" domnului. Într-o tăbliță orientală ce reprezenta împărțirea în nouă părți, am găsit pătratul din centru, simbolul Creatorului, adică un cerc cu punct. De fapt acest lucru este destul de obișnuit în Orient.

Tăblița nr. 1647

Prezintă nouă diviziuni cu părțile alocate guvernului și templelor și un hambar comun pentru cazuri de urgență în viitor.

Tăblița nr. 237

Arată șase împărțiri și forma lor de distribuire. Este forma generală de împărțire utilizată de civilizația Naga și este încă practicată în câteva state mici din India.

Tăblița nr. 921

Prezintă nouă împărțiri cu procentele obișnuite în ținuturile uighure.

Tăblița nr. 535

Arată, de asemenea, nouă împărțiri cu precizarea alocării lor finale.

Aceste patru tăblițe sunt tipice unui grup de peste 100. Există un grup format din 116 minunate figuri simbolice din colecția Niven în care nici o imagine nu seamănă perfect cu cealaltă. Acestea sunt imagini pur convenționale și nu aveau intenția să reprezinte nici o formă de viață. Ele arată originea Forțelor Primare și modul cum acționează acestea.

Corpul este în formă de gogoașă sau crisalidă, Simbolul străvechi pentru Casa Forțelor și se referă doar la cele Patru Mari Forțe Primare. Corpul sau gogoașa au diferite linii gravate pe ele. Aceste linii sunt scrieri care ne spun ceea ce simbolizează figura. Scrierea pe bază de linii este una din cele mai vechi forme de scriere ezoterică, o scriere cu semnificație ascunsă, inițiatică. Numerele folosite în această formă de scriere merg de la unu la zece. Zece era un număr care nu se scria niciodată, dar glifa Lahun era utilizată în locul său. Numărul zece nu era folosit deoarece era simbolul numeric al Creatorului și era considerat un sacrilegiu să-l folosești, astfel încât în locul său a fost creat un înlocuitor. Scrierea numerică a continuat să fie

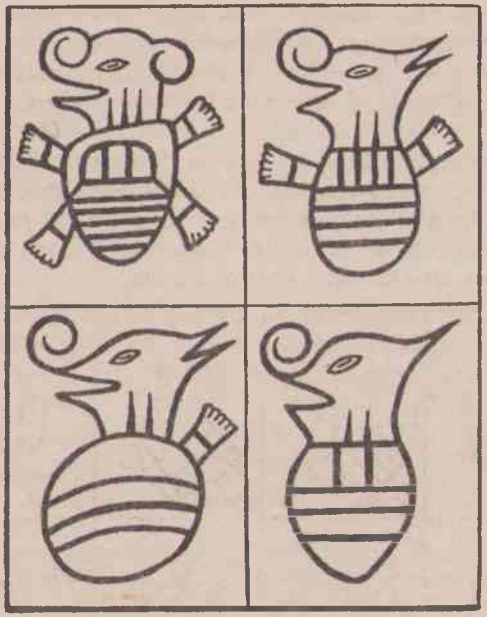

Grup 3. Modurile de acțiune ale Forțelor Primare

utilizată de preoți până târziu în istoria omenirii. A fost folosită în Egipt până în anul 500 î.Ch. și probabil chiar mai târziu. Atunci când Pitagora, filozoful grec, a fost în Egipt, i s-au încredințat secretele religiei egiptene și a fost inițiat în scrierea numerică. Istoria grecilor ne spune că, la întoarcerea sa în Elada, el i-a învățat pe elevii săi „să onoreze numele zeului prin numere", iar „numărul Patru reprezenta numele mistic al Puterilor Creatoare". Toate crucile, inclusiv crucea cavalerilor de la Malta, sunt simboluri ale Forțelor Creatoare mistice – cele patru brațe sunt cele patru forțe.

Pe fiecare figură din acest grup scrierea lineară de pe trupul acestor figuri menționează Creatorul sub forma Marii Forțe Primare, care guvernează toate celelalte forțe. Toate cele Patru Mari Forțe Primare sunt arătate ca fiind sub comanda sa.

Trunchiul este simbolul direcției în care anumite forțe se deplasează în Univers. El reprezintă atât mișcări circulare cât și eliptice. Cuprinde, de asemenea, mișcarea corpurilor în jurul axelor lor.

Toate aceste figuri, cu o singură excepție au fețele îndreptate spre vest, iar trunchiul este curbat către est. Numărul membrelor de pe aceste figuri variază de la zero la patru. Ele marchează mișcările forțelor în univers.

În acest grup de tăbliță se arată cum marile forțe centripete, care colectează gazele, le aduc într-o masă compactă și apoi le modelează, au evoluat transformându-se în forța giroscopică a pământului care ține pământul într-o poziție relativ verticală și împiedică rotirea lui la întâmplare. Detaliile acestui fenomen, le voi trata într-o altă lucrare: *Forțele Cosmice*.

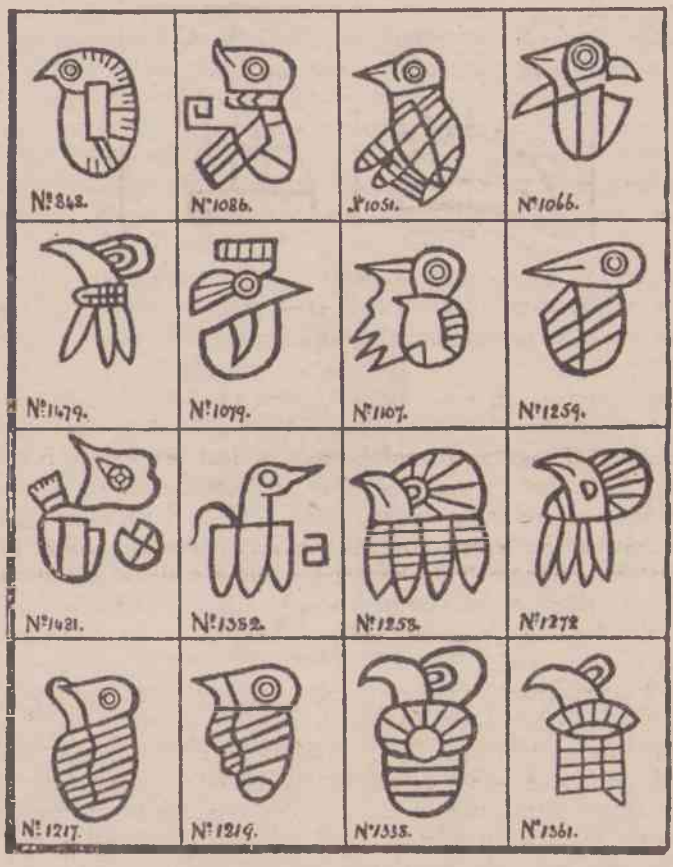

Grup 4. Grup de tăbliță cu imagini de păsări simbolizând forțele creatoare

Grup 4

Acest grup de tăbliţe este, fără discuţie, unul din cele mai neobişnuite vestigii transmise generaţiei actuale de către înaintaşii noştri.

În rândul tuturor popoarelor antice, anumite păsări erau considerate sacre, având legate de ele un număr de legende obscure, în care nu se spunea nimic clar. În cursul cercetărilor mele în Orient, am găsit o singură pasăre considerată sacră – *gâsca*. Pe o gravură în piatră am găsit, de asemenea, copiii continentului MU, în timp ce emigrau, redaţi ca nişte gâşte înnotând pe apă. Un alt exemplu deosebit este zeul egiptean Seb, al cărui coif este în formă de gâscă. În *Cartea egipteană a Morţilor*, se vorbeşte despre Seb ca fiind tatăl zeilor şi, de asemenea, ca fiind gâsca care produce oul din care s-au format pământul şi omul. Seb are un rol important atribuit în legenda intitulată „Distrugerea omenirii de către RA". Oricum, este indiscutabil că pentru egipteni, Seb reprezenta, ca simbol, Creatorul.

Printre unii indieni din Alaska, simbolul Creatorului este o

pasăre.

În *Cercetările Polineziene* ale lui Ellis[3], acesta consemnează o legendă ce corespunde celor descrise mai sus. Ellis spune: „În insulele Sandwich există o tradiţie care spune că nu a fost nimic decât apă la început şi atunci o pasăre mare a coborât din înălţimi şi a ouat un ou în mare, iar oul s-a deschis şi au apărut insulele Hawaii".

3. Vol. I, pag. 100.

Am găsit multe alte simboluri avicole printre tăbliţele din colecţia Niven. Scrierile de pe ele arată că erau simboluri ale Creatorului. Din diverse date privind simbolurile avicole pe care le-am adunat, am ajuns să cred că într-o anumită parte a Ţării Mamă o pasăre a fost aleasă să simbolizeze Creatorul, în locul obişnuitului Şarpe ornamentat.

Acestea sunt singurele tăbliţe pe care le-am întâlnit vreodată conţinând păsări simbolice, deşi scrieri şi inscripţii despre acestea se găsesc din belşug în toate ţinuturile antice.

Grupul 5

Şarpele a fost întotdeauna simbolul apelor. De la începuturi, *Khan*, şarpele neornamentat, a fost singurul simbol al apelor.

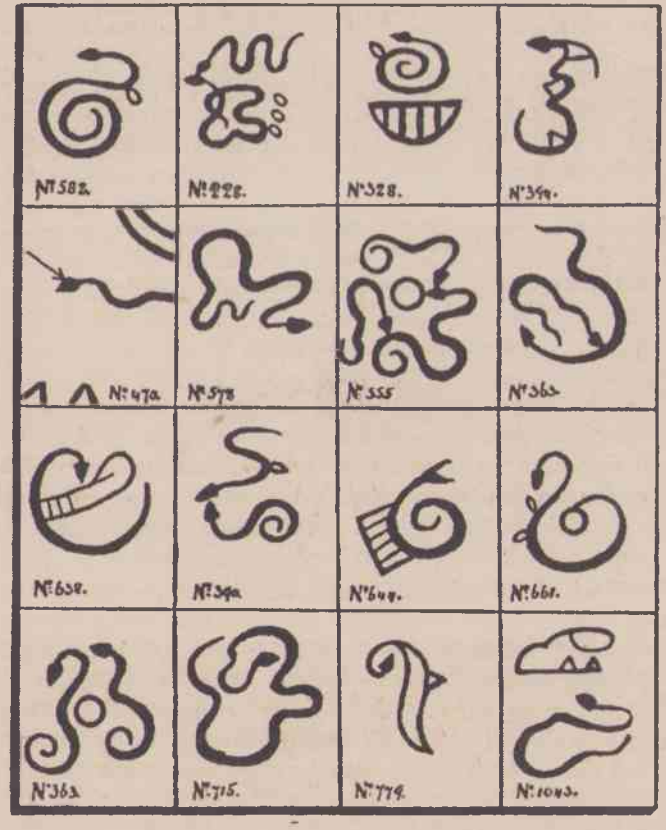

Grup 5. Apele – Mama Vieţii

Există cel puțin 50 de tăbliţe în colecţia Niven simbolizând pasaje din porunca a cincea a creaţiei, așa cum sunt prezentate detaliat în Scrierile Sacre Inspirate. Am ales 16 dintre ele pe care le-am apreciat drept tipice. Deoarece spațiul nu-mi permite să dau descifrarea tuturor textelor, am ales doar o tăbliță, cea cu nr. 328.

1. 2. 3. 4. 5. – Împărțirea – cheie și descifrare.

Imaginea de pe această tăbliță simbolizează prima dintre vietățile care au apărut în ape.

Fig. 1

Khan, *Șarpele neornamentat.*

Fig. 2

Un ou cosmic, *germenul vieții de astăzi.*

Fig. 3

Glifă compusă, *prezentată în detalii în figurile 4 și 5.*

Fig. 4

Un *abis*, o gaură adâncă, adâncime etc.

Fig. 5

Numărul Patru, forma uighură de scriere.

A cincea poruncă a creației:

„Și Creatorul a spus: «Apele să dea naștere viețiii». Atunci săgeţile Soarelui au întâlnit săgeţile Pământului, în mâlul apelor și din particulele de mâl s-au format ouă cosmice. Din aceste ouă a luat naștere viața așa cum S-a poruncit."

Doar *un* ou este arătat pe această tăbliță și e așezat *în afara* Șarpelui încolăcit, astfel încât Șarpele este reprezentat în timp ce creează oul. Fiind doar un ou, simbolizează primul ou. Așadar *prima* formă de viață apărută în ape și *prima formă de viață apărută pe pământ.* În Scrierile Sacre, Șarpele este reprezentat ca având un cuib cu ouă în interiorul zonei încolăcite, indicând faptul că diferite forme de viață au apărut în același timp.

Sub Șarpele care creează oul, se află glifa compusă. Fundul abisului este albia oceanului. Acolo mâlul este sedimentat și din

el se va forma oul cosmic. Numărul Patru simbolizează cele Patru Mari Forțe Primare, executori ai poruncilor Creatorului.

Comentariu:

„Porunca Creatorului către cele Patru Forțe Sacre a fost: «Apele să dea naștere vieții». Cele Patru Forțe Sacre au acționat și un ou cosmic s-a format din mâl, pe fundul apelor, din care prima dintre formele de viață de pe pământ a luat naștere, așa cum s-a poruncit."

Această tăbliță demonstrează suficient de clar că vechii mexicani și-au întocmit cosmogonia din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului MU, obârșia tuturor lucrurilor.

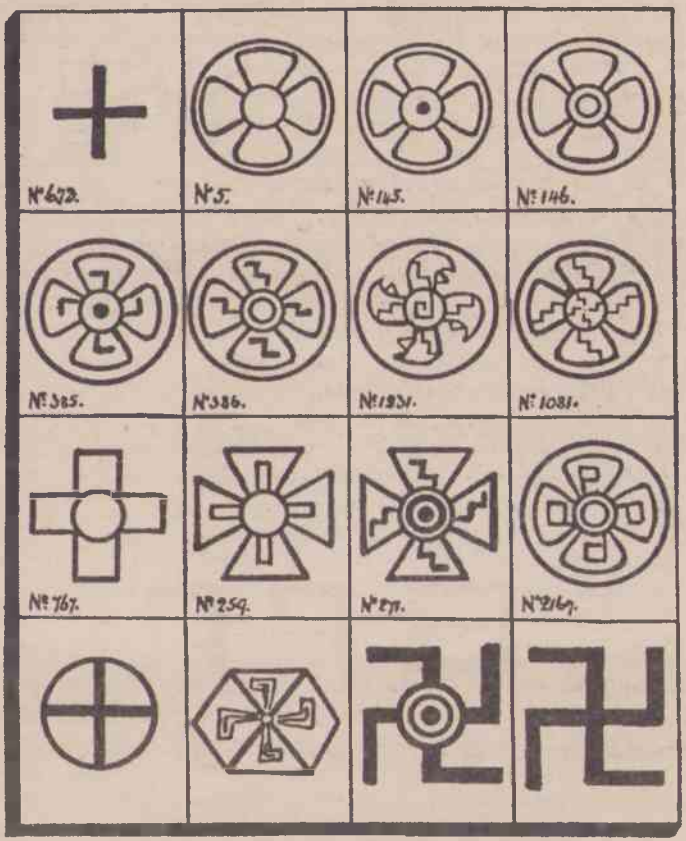

Grup 6. Vechi simboluri ale celor Patru Mari Forțe Sacre

Grupul 6

Datorită lipsei de spaţiu am ales doar câteva din simbolurile ilustrate în grupul 6, pe care încerc să le descifrez şi să le traduc mai în amănunt.

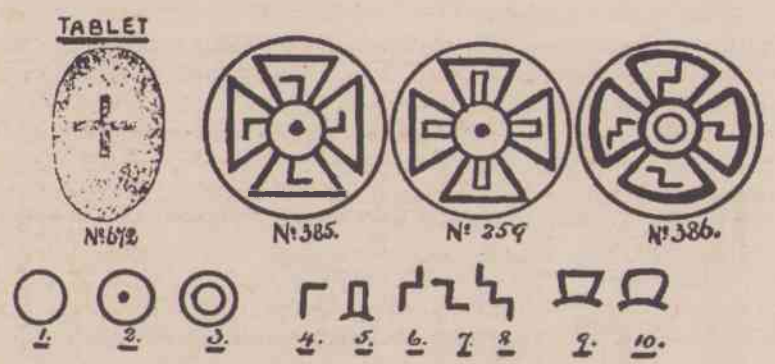

Tăbliţele nr. 672 nr. 385 nr. 259 nr. 386

1. Cercul exterior din jurul crucii: Universul.
2. Simbolul colectiv Naga al Soarelui drept Ra
3. Simbolul colectiv uighur al Soarelui drept Ra
4. Glifă care înseamnă Constructor
5. Glifă care înseamnă Coloană, Stâlp
6. Glifă care înseamnă Geometru
7. Glifă care înseamnă Arhitect.
8. Glifă care înseamnă Rege (Trepte către tron)
9. Glifă care înseamnă Cer, Eter (triunghi)
10. Glifă care înseamnă Completat, Împlinit.

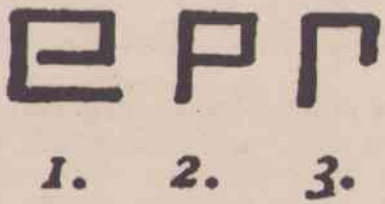

Numărul Sacru Patru (*Fig. 1*)
Putere (*Fig. 2*)
Stabilită (*Fig. 3*)

Grup 7

Fiecare din aceste tăbliţe arată acţiunea uneia sau mai multora din cele Patru Mari Forţe Primare.

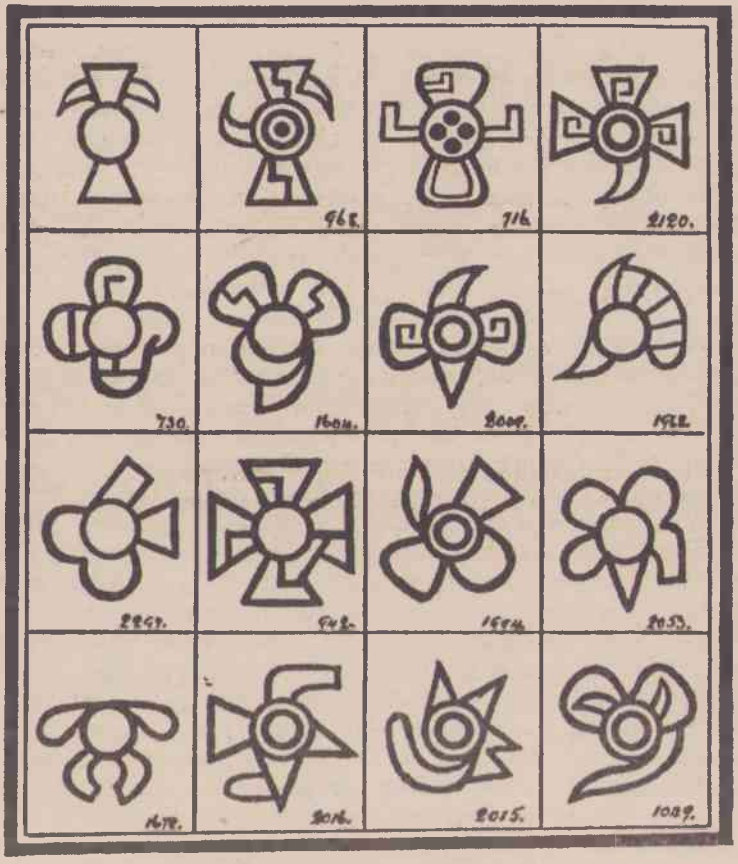

Grup de tăbliţe reprezentând modurile de acţiune ale celor Patru Forţe Primare.

Capitolul V

AMERICA DE SUD

În timpul cercetărilor mele privind trecutul preistoric, America de Sud m-a uimit mai mult decât oricare altă zonă de pe pământ. Acolo se întinde un vast continent alături de Țara Mamă, ca să spunem așa, care nu spune încă o vorbă despre Prima Mare Civilizație a Planetei, deși ținuturile alăturate, America Centrală și de Nord sunt pline de vestigii. A crede că America de Sud nu cuprinde astfel de mărturii ni se părea de neconceput, mai ales când am găsit atât consemnările orientale cât și legendele care circulau în Insulele din Mările Sudului, spunându-ne despre copii din Țara Mamă care au navigat în întreaga lume cu navele lor. Dacă au călătorit în întreaga lume, America de Sud fiind un ținut apropiat, atunci trebuie cu siguranță să includem și acest continent între ținuturile străbătute, iar vestigiile Primei Mari Civilizații trebuiau să se găsească undeva. Și acest lucru era pentru mine ca o piesă de puzzle, care nu se potrivea în schema Primei Mari Civilizații Umane. Am fost indus în eroare de acceptarea rapoartelor științifice despre Incași, care s-au dovedit a fi teorii perfect greșite, elaborate de arheologi fără experiență.

În ultimele mele călătorii prin Tibet, la una din mânăstirile occidentale, am găsit niște tăblițe mai mari, care s-au dovedit a conține hărți ale diferitelor părți ale pământului. Între aceste hărți era una pe care am recunoscut-o ca fiind a Americii de Sud. Datarea sa era marcată de pozițiile anumitor stele din unele constelații.

Astronomii îmi spun că aceste stele se aflau în pozițiile date acum 25.000 de ani. Această hartă mi-a limpezit multe lucruri pe care până atunci nu reușisem să le înțeleg. America de Sud, deși este fără discuție una din cele mai bogate zone arheologice de pe pământ, trebuie încă să aștepte începerea primelor cercetări în acest sens.

Cu 25.000 de ani în urmă, conform acestei hărți, două mari șiruri de coloniști străbăteau centrul Americii de Sud în ambar-

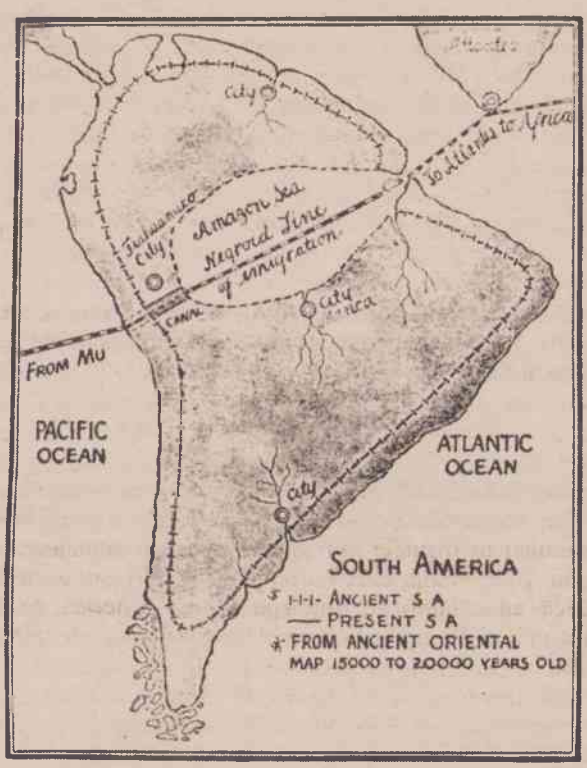

Pe hartă
De la Mu / Linia negroidă de emigrație /
Către Atlantida și Africa
city = cetate
|—|—|— America de Sud în Vechime.
———— America de Sud în prezent.

America de Sud cu vechea Mare Amazonică și canalele care o legau de Oceanul Pacific,
reprezentate pe o tăbliță veche de 20.000 de ani, descoperită într-una din mănăstirile din vestul Tibetului.

cațiuni; nu ambarcațiuni zburătoare, ci pur și simplu ambarcațiuni care stăteau pe apă; ambarcațiuni propulsate cu pânze și vâsle. Coloniștii plecau din Țara Mamă, aflată în Oceanul Pacific, către Atlantida și mult mai departe, prin Marea Mediterană până în Asia Mică.

Nici un savant sau arheolog nu pare să fi făcut vreo legătură între America de Sud și o civilizație antică, cu toate că înainte de scufundarea Țării Mamă a existat aici o mare civilizație. Și asta cu zeci de mii de ani înainte ca acei afurisiți oameni vechi, asemănători maimuțelor din Europa să le fi împrăștiat oasele, amestecându-le cu ale lor pentru a-i induce în eroare pe viitorii cercetători.

Înainte de a pătrunde în tainele lumii vechi, voi inversa ordinea obișnuită a lucrurilor și voi trece în revistă ceea ce s-a scris despre istoria antică a Americii de Sud. Cele mai importante din aceste scrieri sunt despre Incașii din Peru. Să vedem ce s-a spus despre ei, deoarece în loc să fie antici, ei sunt doar din zilele noastre.

PERU

Peru este celebru pentru existența pe teritoriul său a civilizației Inca. Incașii nu erau un popor preistoric și nici nu pot fi considerați un popor vechi. Numele Inca a fost luat de la numele regelui lor sau de la un conducător numit „INCA". Înainte de alegerea unui rege, ei erau un popor amestecat. Printre ei se aflau membri ai populației Quiché din America Centrală, care au emigrat din Guatemala în Peru și s-au stabilit alături de locuitorii acelui ținut, care se numeau Aymaras. Influxul de Quiché în Peru a avut un caracter prietenesc, așa cum vin astăzi europenii în Statele Unite și se stabilesc printre americani. Imperiul Inca nu a fost un stat preistoric și nici nu putem pretinde în vreun fel așa ceva. El a fost format de un popor cu un înalt nivel de civilizație care fusese izolat și necunoscut lumii exterioare până acum 400 de ani, când ei au fost descoperiți de spanioli, iar marea lor civilizație a fost distrusă. Imperiul Inca a luat ființă între anii 800 și 1000 d.Ch. și a dispărut o dată cu venirea cuceritorilor spanioli în anul 1352, deci a durat doar circa 500 de ani.

Dinastia Inca a avut 14 împărați sau Inca. Numele primului împărat, fondatorul dinastiei, a fost Manco Camac. Tradiția spune că el s-a căsătorit cu sora sa, deoarece acesta era obiceiul pentru a păstra sângele regal neamestecat. Așa cum bine se știe, această practică a fost dominantă și în vechiul Egipt și în civilizația Maya. Nașterea lui Manco Camac este înconjurată de numeroase și variate mituri. O tradiție sau un mit spune că el s-a născut din Soare. Acest mit sugerează că sfera cerească avea o familie

destul de amplă și de interesantă în Peru. Un alt mit afirmă că mama sa a fost o femeie nemăritată dintr-o familie de rang înalt. Descoperind că va avea un copil, ea s-a dus și a trăit pe una din insulele de pe lacul Titicaca, pentru a-și ascunde rușinea, până când fiul său a ajuns la vârsta bărbăției. Atunci ea a venit cu el pe țărm și l-a prezentat oamenilor, ca fiind de concepție divină, trimis să le fie rege. Poporul a crezut povestea ei și l-a ales Inca.

Există la British Museum din Londra un manuscris peruvian încă nepublicat, scris la începutul anului 1631, de un preot iezuit numit Anello Alivo, care afirmă că strămoșii lui Manco Camac, fondatorul dinastiei Inca, au fost coloniști Quiché din America Centrală. Limba băștinașilor de azi din Peru e numită Quichua, din ramura Quiché a coloniștilor Maya.

Manco Camac a fost în mod evident descendent al uneia dintre familiile regale din Țara Mamă, Imperiul Soarelui, deoarece atunci când a urcat pe tron, el și-a asumat titlul colonial imperial de „Fiu al Soarelui". De aici a apărut mitul că Sfera cerească a fost tatăl său.

Coloniștii Quiché din America Centrală au fondat civilizația Aymara (locuitorii care stăpâneau ținutul și alături de care s-au stabilit), care erau mult mai avansați decât ei, încât s-au adaptat noului mod de viață, dar și-au păstrat limba, astfel încât marea civilizație Inca nu era de origine Quiché, ci Aymara. Unii scriitori au afirmat că Incașii au invadat și cucerit Peru. De unde au scos ei această idee nu-mi pot imagina? Atât tradițiile cât și documentele scrise afirmă că a fost o colonizare prietenească, similară cu stabilirea europenilor în Statele Unite. Trebuie să afirmăm din nou că nu au existat Incași înainte ca Manco Camac să fi fost încoronat; înainte de asta erau doar Aymara și Quiché. Atunci când Manco Camac a fost încoronat și numit Inca, atât Aymara cât și Quiché au adoptat numele de Inca în onoarea noului lor conducător.

Partea fascinantă a istoriei peruviene nu este totuși povestea Incașilor sau a locuitorilor Aymara, ci a celor care i-au precedat. Cu 16.000 de ani sau mai mult în urmă, Peru s-a bucurat de o civilizație la fel de înfloritoare ca și cea din Yucatan, fiind cam pe vremea când începea istoria egipteană. A existat o cetate străveche, preistorică, în Peru, ale cărei ruine sunt acum numite Tiahuanaco, pe malul lacului Titicaca, aflat în prezent la 13.500 de picioare deasupra nivelului Oceanului Pacific (peste 4000 de

metri). Atunci când a fost construită, cetatea se afla pe o câmpie aflată la câteva picioare deasupra nivelului mării. De atunci munții Anzi s-au înălțat și cetatea s-a ridicat o dată cu ei. Există un monolit remarcabil la Tiahuanaco, acoperit cu figuri și scrieri simbolice, pe care le-am descifrat și tradus în lucrarea *MU – Continentul Dispărut*. Caracterele utilizate sunt toate în alfabet Maya. Acest fapt arată când a fost înălțată această piatră dintr-o bucată. Faptul că a fost construită la sau aproape de nivelul mării este dovedit de existența a numeroase scoici marine în apropiere.

Această civilizație și cetate sunt menționate pe o tăbliță orientală cu o hartă însoțitoare de pe care am reușit să obțin o copie. Voi reda conținutul ei mai târziu, în continuare.

Atunci când spaniolii au cucerit Peru, ei i-au întrebat pe localnici cine a ridicat impresionantele construcții de la Tiahuanaco. Răspunsul pe care aceștia l-au dat a fost: „Au fost construite înainte ca soarele să răsară în ceruri". Ceea ce înseamnă înainte ca țara să devină imperiu colonial. Aceeași expresie este folosită de Valmiki, înțeleptul istoric hindus care spunea referitor la Imperiul Naga: „Înainte ca soarele să se fi înălțat deasupra orizontului". Faptul că structurile din jurul lacului Titicaca au fost construite înainte ca munții să se fi înălțat nu este doar opinia mea, deoarece E. B. Enock, marele geolog sud-american a ajuns în mod evident la aceeași concluzie, așa cum se vede din cartea sa despre Peru. Dacă putem judeca după ceea ce s-a întâmplat în alte părți ale lumii în care s-au înălțat lanțuri de munți, este rezonabil să presupunem că, atunci când s-au înălțat Anzii, aproape toți locuitorii din Peru au fost nimiciți, cu excepția câtorva nătăfleți. Probabil că acești supraviețuitori au scăpat cam pe la izvoarele Amazonului și au decăzut în sălbăticie, astfel încât există o posibilitate ca unii din locuitorii din zona actuală a izvoarelor Amazonului să fie descendenți ai celor care au construit cetatea Tiahuanaco.

Atunci când Charles Darwin a fost în Peru, în 1835, el s-a întâlnit la Lima cu un anume domn Gill, inginer civil, care avansase teoria că sterilitatea ținutului din jurul ruinelor aflate pe malul lacului Titicaca se datora cursurilor artificiale de apă (canalelor), care, zicea el, fuseseră construite de Incași și drenaseră apele de suprafață. Incașii nu construiseră cursuri de apă sau canale; ele fuseseră construite cu 16.000 până la 18.000 de ani înainte de epoca incașilor. Acestea erau în stare de ruine atunci

când locuitorii Aymara au venit prima dată în Peru, cu mult timp înainte ca ei să ia numele de Inca. Starea actuală a acestor canale confirmă faptul că ele fuseseră construitte înainte de înălțarea munților și atunci când Peru era un ținut jos. În loc să priveze ținutul de apă, aceste canale erau căi navigabile prin care treceau numeroase vase.

Harta la care ne-am referit mai sus se spune că este veche de circa 20.000 de ani, cu toate că pe ea nu se află nici o dată. Ea arată pentru prima dată canalele la care ne-am referit, legând Oceanul Pacific de o mare interioară care ocupa întreaga zonă pe care se întinde astăzi bazinul mlăștinos al Amazonului. În capătul răsăritean al acestei mări interioare este redată o strâmtoare care ducea către Oceanul Atlantic. Cetatea Tiahuanaco este plasat în aproapierea canalului. Pe hartă sunt reprezentate și alte orașe între care Manoa, legendara Cetate de Aur.

Locuitorii din Peru practicau ritualuri și ceremonii considerate ca fiind orientale și care au produs multe speculații printre oamenii de știință. Aceste practici pot fi considerate ca provenind din două surse: prima din Țara Mamă MU; a doua, prin intermediul conquistadorilor spanioli. Spaniolii care au invadat și cucerit America de Sud, proveneau din sudul Spaniei, unde totul amintea o atmosferă maură, ei înșiși fiind pe jumătate mauri în toate concepțiile lor. Peruvienii de azi păstrează multe din vechile obiceiuri. Înainte de a bea dintr-un vas, ei toarnă pe pământ câteva picături și înainte de a mânca ceva solid, sunt aruncate pe pământ câteva firimituri și ei repetă: „Pentru Pacha-Mama", în semn de recunoștință față de Pământul Mamă, de unde veneau toate elementele care susțineau viața. Avem aici o umbră a Țării Mamă. *Mama* este un cuvânt provenit direct din limba mamă. MU înseamnă Ma, iar Ma sau Mama înseamnă pământ, în funcție de locul și de modul în care era folosit cuvântul. O legendă din Peru relatează că, la origine, a existat un imperiu în jurul lacului Titicaca, alături de Inca, ai cărui locuitori erau de altă rasă, numită Chanca. Aceștia sosiseră în Peru cu vreo 2000 de ani înainte din centrul Americii de Sud pe fluviul Amazon și unul din afluenții săi. „Erau dintr-o țară de dincolo de păduri", un imperiu puternic ale cărui granițe erau munții cei mari. Acești munți înconjurau imperiul, care avea o minunată capitală numită Manoa (Cetatea de Aur). S-ar părea că imperiul Chanca a fost distrus prin cucerirea și asimilarea lui de către Incași. Legenda întreagă va apărea în comentariile referitoare la Brazilia.

VENEZUELA

Atunci când am fost în America Centrală, am obținut diferite legende despre locuitorii Cara, ce părăseau America Centrală și mergeau spre sud unde formau așezări pe malurile unor fluvii. Aceste legende se referă la un moment petrecut cu peste 16.000 de ani în urmă. Să consultăm memoriile de călătorie și însemnările exploratorilor din America de Sud.

Leonard V. Dalton în cartea sa „Venezuela" spune: „Sunt numeroase vestigii străvechi ale locuitorilor Cara în munții și pădurile aflate de-a lungul frontierei dintre Venezuela și Columbia.

De-a lungul fluviului Orinoco și în întregul teritoriu al Guyanei se găsesc numeroase inscripții pe stânci reprezentând o etapă foarte timpurie a scrierii picturale sau a pictografiei.

Locuitorii Cara mai există încă în Venezuela. Unul din triburile lor de azi, care se trag din ramura străveche, este cel numit Godjiros. Fiecare din satele lor are în frunte un șef numit *Cacique*."

Aici există o remarcabilă coincidență – un număr de cuvinte Cara sunt aceleași cu cele folosite de indienii Pueblo, sugerând faptul că în vechime, într-o anumită perioadă, cele două populații s-au învecinat din punct de vedere geografic, fie aici în America, fie în Țara Mamă. Cacique este un cuvânt important atât în limbajul Cara, cât și al indienilor Pueblo și al altor triburi indiene. Există o populație numită Guaharibo, care trăiește în zonele cele mai greu accesibile ale pădurilor din sudul Venezuelei și are multe din trăsăturile tribului pierdut din America Centrală, cum ar fi faptul că au capetele foarte urâte. Despre acești oameni se spune că sunt violenți și inabordabili, printre cei mai răi sălbatici din Venezuela.

BRAZILIA

Atunci când au apărut primele așezări umane în Brazilia, întregul bazin al Amazonului era o mare interioară, un fel de Mare Mediterană. Nu existau munți între Amazon și Oceanul Pacific. Bazinul Amazonului a devenit o întindere mlăștinoasă după ce imensa insulă a Atlantidei s-a scufundat. Pentru a umple golul imens din Oceanul Atlantic, produs de scufundarea Atlantidei, toate apele din jur au fost antrenate până când s-a ajuns la un

nivel stabil. În zonele cu ape puțin adânci, uscatul a rămas deasupra nivelului mării. Cum apele Mării Amazonice erau puțin adânci, apele s-au retras în așa măsură încât întregul spațiu a rămas o imensă mlaștină. În fosta mare interioară curgeau mai multe râuri care sunt acum afluenți ai marelui fluviu Amazon.

Locuitorii Cara din America Centrală au înființat una din primele lor așezări din America de Sud pe unul din râurile ce se vărsau dinspre sud în Marea Amazonică. O tradiție guatemaleză de azi, așa cum mi s-a spus, afirmă: „Un grup de locuitori Cara au părăsit America Centrală de pe țărmurile Mării Caraibelor și au navigat spre sud până la un râu mare. Au găsit un ținut uscat, plăcut și sănătos, s-au stabilit acolo și au devenit un popor mare. Au construit o cetate mare în jurul unor lacuri de basm, au înălțat temple de aur, iar numele orașului a fost Manoa."

Cele de mai sus se referă la evenimente mai vechi de 16.000 de ani. În epoca noastră colonelul Fawcett a descoperit în centrul Braziliei, la 1500 de mile (circa 2300 kilometri) în interior, între izvoarele râurilor Huigu și Tapajos, un oraș străvechi. Această parte a Braziliei este o regiune imensă, neexplorată. Râurile Huigu și Tapajos sunt principalii afluenți sudici ai Amazonului. Acum câțiva ani, colonelul Fawcett a prezentat o statuetă pe pieptul căreia se afla o inscripție. Am văzut-o doar câteva secunde. Inscripția totuși era ușor de citit, fiind scrisă în alfabetul Cara și Maya și nu era mai veche de 2000 de ani. Cred că Fawcett trebuie să fi descoperit ruinele orașului Manoa. Doi dintre prietenii mei care au explorat aceeași regiune s-au întors cu puțin timp în urmă. Ei au descoperit numeroase vestigii printre care urmele podului străvechi numit Tia Chanca. Ei mi-au povestit despre o porțiune rămasă intactă de 500 până la 600 de picioare (circa 1,5 - 2 kilometri). Drumul care traversa podul se află la 300 de picioare deasupra solului (aproape 100 de metri).

Legenda Peruviană „Locuitorii Chanca au venit în Peru din zona centrală a Americii de Sud, dintr-un imperiu puternic, ascuns în interiorul unui inel muntos, a cărui capitală era Manoa - Cetatea de Aur.

Regele acestui imperiu avea doi fii, iar atunci când regele a murit, cei doi fii au pretins tronul. S-a ajuns la război civil, la început unul din frați fiind în avantaj, apoi celălalt. În cele din urmă, fratele mai tânăr l-a forțat pe cel mai mare să se retragă în păduri împreună cu susținătorii săi. Aceștia au construit bărci și au coborât pe râul care curgea printre păduri. La vărsarea

acestuia, ei au întors bărcile și au urcat pe fluviu. După multe greutăți, încercări și aventuri, au ajuns la lacul Titicaca și s-au stabilit acolo. S-au înmulțit și au devenit un popor mare, numindu-se Chanca."

Acești locuitori chanca au fost cuceriți de Inca, iar ținutul lor anexat. În legendă se dă timpul sosirii lor pe malul lacului Titicaca până când au fost cuceriți de Inca; dar timpul este măsurat în generații și nu se precizează numărul de ani pentru o generație, durata în ani este greu de stabilit fiind probabil de 1000 de ani.

ARGENTINA

Unele ruine preistorice au fost găsite pe malurile râului La Plata, în Argentina. Nu de mult timp, în aceste ruine a fost găsită o inscripție ce părea a fi copia exactă a unei inscripții descoperite în Mongolia, în mijlocul Asiei.

Iată trei confirmări ale legendei din America Centrală. Nu există fum fără foc. Nu există legendă fără un fapt real aflat în spatele ei. Găsiți faptul și istoria se va îmbogăți.

POPULAȚIILE STRĂVECHI

Și acum vine, după părerea mea, cea mai fascinantă parte a istoriei Americii de Sud – trecutul foarte îndepărtat. Oricât ni s-ar părea de ciudat astăzi, în vremurile străvechi, America de Sud a jucat un rol important în popularea lumii, deoarece a fost drumul de trecere pe care s-au deplasat două importante șiruri de coloniști din Țara Mamă spre est. Topografia de azi a Americii de Sud este total diferită de cea de acum 20.000 de ani, atunci când șirurile de coloniști Cara și negri părăseau Țara Mamă pentru a-și găsi noi locuri și mai mult spațiu de locuit pe pământ. Nu ni se spune când a început acest exod din Țara Mamă, însă diferite consemnări ale emigrației se referă la 35.000 de ani, iar altele la 70.000 de ani. Atunci America de Sud era ca și restul lumii – plată și fără munți, deoarece acum mai puțin de 15.000 de ani nu se înălțaseră munții, care să-l protejeze pe om de distrugerile frecvente produse de cataclisme și scufundări, iar acest lucru nici nu ar fi fost posibil, până când pământul nu a intrat în echilibrul magnetic final.

Valea de astăzi a Amazonului care include zona mlăștinoasă și întregul bazin fluvial, era atunci o mare la fel de întinsă, înconjurată de uscat, cum este Marea Mediterană de azi. Marea Amazonică era legată în partea de răsărit cu Oceanul Atlantic și în partea de apus cu Oceanul Pacific, prin intermediul unor canale. Aceste canale au rămas intacte și au fost utilizate până când au început să se înalțe munții. Exista o cale maritimă neîntreruptă între Țara Mamă și Atlantida, vestul Africii și chiar până în Asia Mică, în extremitatea estică a Mării Mediterane. Liniile de țărm ale acestei mări Amazonice sunt foarte clar marcate astăzi: țărmurile nordice erau de-a lungul dealurilor podișului venezuelean. De-a lungul acestui țărm sunt câteva plaje minunate formate din cuarț alb. Țărmurile sudice sunt de-a lungul dealurilor din fața munților Pan Alto. Țărmurile răsăritene urmează creasta muntoasă care ajunge până în munții Pan Alto, iar țărmul apusean era constituit din actualul lanț muntos al Anzilor.

Prima dată atenția privind Marea Amazonică mi-a fost atrasă de una din tăblițele-hărți, menționate mai sus, descoperite într-o mânăstire din Tibet. Am descoperit că aceste hărți erau datate: datele erau stabilite prin poziția anumitor stele din anumite constelații.

Chiar dincolo de ieșirea din strâmtoare în Oceanul Atlantic, este consemnată o porțiune de pământ, dar nu i se dă nici un nume. Am presupus că era Atlantida și am notat acest lucru pe hartă. Sunt reprezentate diferite cetăți: unele cu numele, altele fără. Una din aceste cetăți este situată foarte aproape de canalele care făceau legătura cu Oceanul Pacific. Nu are nume, dar se află exact unde sunt ruinele de azi de la Tiahuanaco. A doua cetate este situată pe țărmul sud-vestic al mării. Poartă un nume care înseamnă „Cetatea Bijuteriei" sau „Cetatea Bijuteriilor". A treia cetate era situată cam la jumătatea țărmului sudic însă puțin mai în interiorul uscatului și era numită „Cetatea de Aur", fără îndoială legendara cetate Manoa. O altă cetate se afla mult mai departe spre sud pe țărmul mării, cam pe unde este râul La Plata de astăzi. Nu i se dă nici un nume. O altă cetate se află pe țărmul sudic al mării. După poziția sa, cred că ar trebui să se afle pe undeva prin Venezuela de astăzi. Nici această cetate nu avea nume. Inscripțiile descoperite în diferite locuri arată că aceste cetăți fuseseră construite de locuitorii Cara sau Kara.

Aceștia veneau direct din Țara Mamă și formau așezări pe țărmurile Mării Amazonice. De-a lungul țărmului sudic ei au

format în cele din urmă un regat. Mai târziu ne vom referi la acest regat, numindu-l regatul Cara, deși există multe motive să credem că locuitorii se numeau Chanca. Nu am găsit consemnări despre construirea canalelor înainte sau după constituirea regatului Cara. Acest regat sau un continuator al său au existat până acum vreo 1500 de ani.

Se pare că imediat ce s-au stabilit definitiv pe țărmurile Mării Amazonice acești locuitori Cara au început să se extindă către răsărit. Au stabilit așezări pe coastele răsăritene ale Americii de Sud și Centrale. Consemnări Maya afirmă că ei se aflau pe coastele Americii Centrale (Mayax) în timpul Reginei Moo. Aceasta a trăit conform manuscrisului Troano, acum 16.000 de ani. Locuitorii Cara trăiesc și azi în statele din America Centrală. Ei nu sunt totuși cu sânge pur; s-au amestecat foarte mult cu negrii și sunt, în general, într-o stare de degradare. Marea Caraibelor a fost numită după acești locuitori Cara.

Ei au înființat așezări în Atlantida, iar de aici, prin Marea Mediterană, au ajuns până în capătul răsăritean al acesteia. S-au stabilit în Asia Mică și în extremitatea sudică a Peninsulei Balcanice. Aici s-au despărțit în triburi semi-independente luându-și nume noi de la denumirile teritoriilor pe care le ocupau. Un trib sau grup și-a luat numele de Atenieni. Din Egipt am aflat că una din vechile cetăți ateniene, Atena antică, a fost distrusă de cutremure și scufundată acum 11.500 de ani, cam în aceeași vreme în care s-a scufundat Atlantida. Egiptenii ne mai spun în continuare că vechea Atenă fusese construită cu 17.000 de ani în urmă. Din momentul distrugerii vechii Atene nu mai aflăm nimic despre Carieni (urmașii locuitorilor Cara) până în anul 1104 î.Ch., când a avut loc prima Olimpiadă. Urmașii lor sunt acum cunoscuți sub numele de greci. Unii din vechii lor filosofi se lăudau cu originea lor cariană. Herodot pretindea că este carian.

Urmându-i pe locuitorii Cara până la capătul călătoriei lor, voi reveni în America de Sud să vedem dacă există unele vestigii ce se pot corobora cu cele de mai sus. Pe vârful munților Anzi, la 13.500 de picioare (peste 4000 de metri) față de nivelul Oceanului Pacific, pe malul lacului Titicaca, se află ruinele unei cetăți preistorice numită Tiahuanaco. *Este exact locul arătat pe harta tibetană.* Printre ruinele acestei cetăți se află și un minunat monolit, considerat de arheologi drept „una din minunile arheologice ale lumii". Este complet acoperit de inscripții, cea mai

mare parte fiind în alfabet Cara–Maya. Piatra, așa cum am arătat prin descrierea și traducerea ei din cartea însoțitoare, *MU – Continentul Dispărut*, este veche de circa 16.000 de ani.

În apropiere de ruinele acestei cetăți se află vestigiile străvechilor canale cu maluri de piatră, și *acest lucru coroborându–se cu harta tibetană*. Aceste canale constituie o minune pentru toți cei care le–au văzut și s–au făcut numeroase speculații în legătură cu cine le–a construit și în ce scopuri. Acum nu mai sunt aliniate ca în vechime și sunt distruse. Nivelul lor este pe unele porțiuni mai înalt, pe altele mai jos. Denivelările amintesc de valurile oceanului.

În multe locuri, la vest de ruinele cetății și ale canalelor, se găsesc numeroase scoici marine, ceea ce arată că uscatul de la vest de cetate era sub nivelul mării atunci când s–au înălțat munții. Asta dovedește, de asemenea, că atât orașul cât și canalele au fost la nivelul mării.

Vestigiile străvechii cetății Manoa sunt cunoscute, însă neexplorate până acum după câte știu eu.

În districtul Matto Grosso, care este o parte din fostul Imperiu Carian, există un râu al cărui nume este scris Xingu, dar pronunțat Shingu. Această pronunție mi se pare a fi o urmă a influenței Țării Mamă. În alfabetul de pe continentul MU exista o glifă foarte asemănătoare cu litera X. Era formată din așezarea în cruce a două litere hieratice N (fig. 1) din alfabetul Țării Mamă (fig. 2). Era un diftong pronunțat Sh.

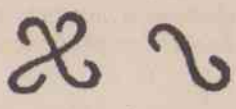

1. 2.

În actuala limbă Hindi, toate cuvintele care încep cu Si sunt pronunțate Shi. De exemplu Siva se pronunță Shiva. Sălbaticii cu pielea cafenie care ocupă astăzi această regiune (Matto Grosso) îi numesc pe toți albii „Caraibas". Aceasta vine desigur din cuvântul *caraib*, arătând că acești sălbatici știu culoarea oamenilor care au ocupat ținutul înaintea lor.

Sfârșitul Imperiului Carian din America de Sud a fost asemănător cu cel al multor altor imperii antice. Războaiele civile au redus și au slăbit atât de mult poporul și țara încât au devenit o zonă ispititoare, dar și o pradă ușoară pentru triburile războinice din împrejurimi. Bărbații au fost nimiciți de către dușmanii lor și doar cele mai frumoase dintre femei au fost lăsate în viață și au devenit sclavele cuceritorilor.

În Peru am întâlnit o veche legendă Chanca, în care se spune că: „Chanca nu au locuit întotodeauna pe malul lacului Titicaca. Ei au venit dintr–o țară depărtată din centrul uscatului (Brazilia). Au provenit dintr–o țară înconjurată de munți, cu o capitală minunată, înălțată pe malurile unui frumos lac. Numele cetății era Manoa, Cetatea de Aur. Regele a murit și a lăsat doi fii. Fiecare dintre aceștia pretindea tronul tatălui lor și războiul civil care a urmat a durat mulți ani. Norocul a fost la început de partea unuia, apoi de partea celuilalt, până când atât poporul cât și țara au fost epuizate. În timp ce se afla în cea mai proastă situație, printr–un act de trădare și printr–un vicleșug, fratele mai tânăr a obținut o victorie decisivă. El l–a alungat pe fratele său mai mare cu toți susținătorii săi și familiile lor în păduri și le–a permis să plece. Fratele mai mare și însoțitorii săi au construit bărci și au navigat în josul râului, până au ajuns la marele fluviu. Apoi au urcat pe marele fluviu, cât s–a putut naviga. Au debarcat și după multe aventuri, dificultăți și încercări au ajuns pe malurile lacului Titicaca. Aici s–au stabilit și l–au numit rege pe conducătorul lor, fratele învins. Ei își spuneau Chanca și în acest loc s–au dezvoltat, au devenit numeroși și puternici."

Conform legendei, marele război dintre cei doi frați s–a desfășurat cu „30 de generații înainte". Nu ni se spune câți ani constituie o generație, iar generațiile ar putea fi numărate începând din anul 1500 d.Ch.

Există numeroase legende în America Centrală despre Carieni și Manoa, cetatea lor de Aur, precum și despre distrugerea lor finală. Totuși acestea sunt neclare și ar fi inutil să le repetăm aici.

INSULA PAȘTELUI

Mi se pare că, pentru a completa povestea Carienilor, va trebui să includ și această misterioasă bucățică de uscat, Insula Paștelui, care rezistă prin izolarea sa în mijlocul imensului Ocean Pacific și care pare să fi fost atât de intim legată de locuitorii Cara, în nesfârșitele zile ale trecutului lor. Istoria, așa cum este, a Insulei Paștelui, e dată în lucrarea noastră *MU – Continentul Dispărut*. Am rezervat următoarele rânduri pentru această carte, deoarece mi se pare că există o legătură între statuile de pe Insula Paștelui, această enigmă a lumii științifice, de la descoperirea insulei, și locuitorii Cara. Un băiețel colorat i–a cerut unui alt

băieţel colorat, care mânca o felie de pepene roşu să-i dea şi lui o bucată de coajă. Băiatul care mânca a răspuns: „Păi n-o să mai fie nici o bucată de coajă!"

Aceste rânduri sunt despre Insula Paştelui, dar asemenea băiatului care mânca din pepene, voi spune: „N-o să mai fie nici o veche Insulă a Paştelui!" deoarece, pe vremea la care ne referim, nu exista nici o insulă a Paştelui. Ceea ce este azi Insula Paştelui era în acea vreme o parte din marele continent MU, Ţara Mamă a Omului.

În rândul tuturor celor care au studiat statuile şi locuitorii de pe Insula Paştelui, există un consens privind faptul că actualii locuitori nu sunt urmaşii celor care au sculptat aceste imagini, ci sunt mult inferiori lor. Aceasta lasă deschisă o problemă interesantă. Cine au fost oamenii care au sculptat chipurile din Insula Paştelui? Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Până acum nimeni nu a reuşit să răspundă la aceste întrebări. Din ceea ce am descoperit în consemnările din Orient şi din vestigiile aflate în Insula Paştelui şi în Asia Mică, sunt pe cale să ofer o sugestie, pentru ca vreun arheolog întreprinzător să continue. Mai întâi să trecem în revistă faptele şi să le ordonăm pentru a vedea în ce direcţie ne îndrumă. Harta de pe străvechea tăbliţă tibetană ne arată că în vechime nu existau munţi şi că actualul bazin al Amazonului era o mare înconjurată de uscat. Canalele reprezentate în America de Sud dădeau direct spre Insula Paştelui care era un port şi un punct de pe continentul Mamă. Un trib de colonişti a părăsit Ţara Mamă prin „Portul Paştelui" şi au migrat spre est ajungând până în Asia Mică. Ei se numeau uneori Kara, alteori Carieni. Vestigiile şi însemnările rămase de la ei pot fi urmărite de pe ţărmurile occidentale ale Americii de Sud, prin Marea Amazonică până în Asia Mică. Părţile sud-estice ale Ţării Mamă constituiau ţinutul Carian. Aceasta ar fi inclus actuala Insulă a Paştelui.

În cariera de pe Insula Paştelui, există azi o statuie neterminată, lungă de 70 de picioare (peste 20 de metri). Ea a fost tăiată într-o groapă formată pe marginea unei faleze. Din Insula Paştelui să mergem la Baalbek în Asia Mică. Aici găsim o stâncă în greutate de 1200 de tone, pregătită pentru a fi transportată la construcţia pentru care fusese concepută. Metoda de tăiere în carieră a acestor pietre este specifică doar acestor două cazuri, după câte ştiu eu, şi aş putea să spun că e foarte neobişnuită, deoarece în loc să fie scoase neprelucrate şi finisate în loc deschis,

acestea au fost tăiate, sculptate și șlefuite în poziția orizontală, *chiar în groapa din care trebuiau să fie înălțate*. Cum ridicau cei vechi o piatră dintr-o singură bucată înaltă de 70 de picioare dintr-o groapă? Și cum ridicau ei o piatră de 1200 de tone și o transportau pe vârful unui deal unde o fixau? Aceste întrebări mă depășesc și la ele trebuie să răspundă inginerii noștri mecanici.

Așa cum am văzut, ținuturile de origine ale Carienilor erau în partea din care azi a rămas Insula Paștelui. Vechii locuitori din Asia Mică erau carieni. Cum cele două stânci menționate sunt prelucrate în același mod neobișnuit, putem presupune că oamenii care au aplicat aceleași metode de prelucrare a pietrei erau din același neam. Se poate argumenta că lucrarea din Insula Paștelui este brută, iar cea de la Baalbek este deosebită, neputând fi nici azi depășită. Acest lucru este adevărat, însă între cele două lucrări au trecut câteva mii de ani. Statuile din Insula Paștelui au fost sculptate înainte de înălțarea munților, iar lucrarea de la Baalbek a fost realizată după ce munții se înălțaseră.

A existat întotdeauna o întrebare interesantă la care să se răspundă: ce s-a întâmplat cu oamenii care au sculptat statuile de pe insula Paștelui? Putem judeca doar după ceea ce găsim pe insulă astăzi. Găsim lucrări neterminate, care arată că activitatea a fost oprită în grabă și nu a mai fost reluată. Acest lucru indică un fel de nimicire. Una din tăblițele de pe Insula Paștelui afirmă că insula a fost cândva parte a unui mare continent. Gândul mă duce la posibilitatea ca în timpul distrugerii continentului MU, atunci când uscatul a fost fărâmițat de cutremure, mari valuri catastrofale au invadat Insula Paștelui și i-au înecat locuitorii.

STRĂVECHEA RUTĂ AMAZONICĂ

Două din cele mai enigmatice probleme pe care a trebuit să le rezolv pentru a fi cât de cât satisfăcut cu lucrarea mea, a fost să spun cum au ajuns negrii în Atlantida și cum au ajuns ei în Africa. Mă confruntam cu două fapte: primul, tot pământul a fost populat de pe continentul MU, Țara Mamă; al doilea, ținutul negrilor din Țara Mamă era colțul sud-vestic al continentului MU, care este azi reprezentat de diferite grupuri de insule numite Melanezia și pe care și astăzi se află negri, urmași ai celor care s-au salvat atunci când continetul MU s-a scufundat. Harta de

pe tăbliţa tibetană răspunde la aceste întrebări, iar locuitorii din insulele Melaneziei confirmă acest lucru. Trebuie mai întâi să facem diferenţa între cele două tipuri rasiale ale negrilor din Africa.

Primul tip: cu pielea neagră, cu trăsături asemănătoare grecilor, cu părul drept – tipul etiopian. Acesta nu este un tip de Negru, ci un Tamil, care s-a stabilit prima dată în partea de sud a Indiei, pe care a numit-o Dravida. Locuitorii din acest tip au venit din Ţara Mamă în India prin insulele Malaysiei şi apoi din India până în estul Africii. Aşezările lor din estul Africii au fost numite Etiopia şi ei au fost cunoscuţi sub numele de etiopieni. Există menţiuni Hindu care susţin că „grupuri de Tamili din sudul Insiei au migrat către un ţinut de la Apus în care s-au stabilit şi au devenit un neam mare".

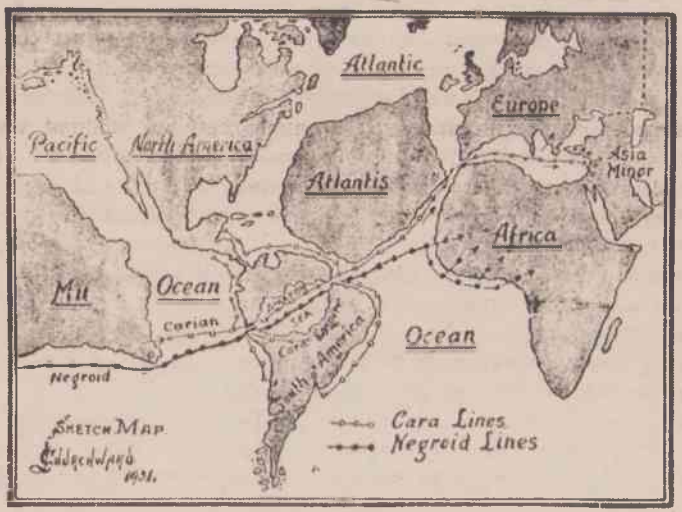

—o—o—o Direcţii Cara
—•—•—• Direcţii ale negroizilor

Direcţiile de colonizare de pe continentul MU prin Marea Amazonică către Africa, Atlantida, Marea Mediterană şi Asia Mică

Al doilea tip: cu pielea neagră cu părul creţ, nasul plat, buze groase şi trăsături obişnuite de negru pur. Ţinutul de origine al populaţiei negre în care şi-au format pielea neagră şi trăsăturile specifice, s-a aflat în colţul sud-estic al continentului MU. Ceea ce ar corespunde azi Insulelor Bismarck, Solomon, Noile Hebride

și insulelor dintre ele. Aici urmașii acelor locuitori sunt negri puri și sunt printre cei mai răi sălbatici din toate insulele Pacificului.

Una din caracteristicile copiilor Țării Mamă a fost că atunci când au emigrat sau au plecat în lungi călătorii, *au ales în mod invariabil rute maritime*. Așa cum se vede pe harta însoțitoare, a existat o rută maritimă neîntreruptă din Țara Mamă până în Africa și Asia Mică prin Marea Amazonică. Negrii și negroizii care veneau din extremitatea sud-vestică a continentului MU, au mers de-a lungul coastei până au ajuns la actuala Insulă a Paștelui. De acolo au trecut prin Canalele Americane în Marea Amazonică și în Oceanul Atlantic. Au ajuns în partea sudică a Atlantidei și apoi pe coastele Africii puțin mai la nord de Nigeria; sau puteau să urmeze coasta Atlantidei până în dreptul Insulelor Canare de azi, unde ar fi fost la doar 70 de mile (peste 100 de kilometri) de coasta Africii.

În 1878, atunci când am fost în Insulele Caroline, localnicii mi-au spus că „locuitorii acestor insule din vremea când nu erau insule, ci un ținut mare, aveau ambarcațiuni de mari dimensiuni, în care navigaseră în întreaga lume și de multe ori le trebuia mai mult de un an pentru a se întoarce."

Valmiki, filosoful istoric hindus, scriind pe baza însemnărilor vechi din temple, afirma: „copii Țării Mamă erau navigatori puternici care își duceau navele din oceanele răsăritene către cele apusene și din mările sudice în cele nordice, în vremuri atât de îndepărtate în care India era doar o colonie și încă nu devenise un imperiu." Cu mai mult de 30.000 de ani, India s-a transformat dintr-o colonie într-un Imperiu Colonial.

Locuitorii Insulelor din Mările Sudului, cu ambarcațiunile lor de azi fac adesea călătorii de 1000 de mile (peste 1500 de kilometri).

Așa cum se arată în numeroase documente, Atlantida avea o populație de culoare în sud. Nu am întâlnit niciodată vreun document care să arate că în America Centrală și de Nord ar fi fost cunoscuți negri. Să existe în Atlantida și să nu existe în America Centrală și de Nord, apărea întrebarea, cum au ajuns ei în Atlantida? Mai târziu harta tibetană a răspuns la această întrebare: ei au venit prin Marea Amazonică, deci nu au atins niciodată America Centrală și de Nord.

În Africa negrii și negroizii s-au răspândit, s-au înmulțit și au prosperat până când s-au înălțat munții – atunci au avut mult de suferit. Populația Zulu are o tradiție care susține că „ei nu

au locuit întotdeauna în sudul Africii. Ei au venit în sudul Africii din ţara lor aflată în nord atunci când aproape toţi oamenii au fost nimiciţi de înălţarea munţilor. Câţiva şi-au salvat vieţile şi au venit în sudul Africii. Aceştia au fost strămoşii naţiunii Zulu."

CUM S-A TRANSFORMAT MAREA AMAZONICĂ ÎNTR-O ZONĂ MLĂŞTINOASĂ?

Pentru a completa descrierea, ar trebui să răspundem la această întrebare. Răspunsul este: deoarece apa a fost atrasă prin coborârea nivelului Oceanului Atlantic; aceasta necesită să răspundem la o altă întrebare: de ce a scăzut nivelul Oceanului Atlantic? Răspunsul este: Atlantida s-a scufundat, ceea ce a produs o groapă imensă în Oceanul Atlantic, de mai multe mii de mile de la est la vest, de la nord la sud şi mai multe mii de picioare adâncime. Pentru umplerea acestei gropi şi pentru echilibrarea nivelului apelor, apa a trebuit să curgă din toate părţile, astfel încât nivelul oceanului a scăzut cu mai multe sute de picioare. Scăderea nivelului Oceanului Atlantic a dus la secarea Mării Amazonice şi a văilor fluviilor Mississippi şi St. Lawrence. În urma acestui proces, a apărut Florida, s-au extins ţărmurile pe ambele maluri ale Atlanticului şi au apărut alte câteva lucruri interesante care au scăpat atenţiei geologilor.

Urma piciorului unui om străvechi găsită în stratul de argilă de pe malul unui pârâu, din Cow Canyon, Fisher Range, la circa 25 de mile la est de Lovelock, în Nevada (aproape 40 de kilometri). Este dovada că omul a existat în America de Nord la începutul Erei Pliocene Terţiare şi era aproape contemporan cu cetatea mexicană descoperită de NIVEN la cel mai jos nivel.

Capitolul VI

ATLANTIDA

ATLANTIDA s-a bucurat doar de o istorie legendară până cu puțin timp în urmă. Cercetarea și descoperirile arheologice au făcut să aibă totuși și o istorie scrisă, vagă într-adevăr în prezent, dar în același timp dincolo de orice discuție. În fiecare zi apare câte ceva nou despre Atlantida. Mărturii destul de recente dovedesc indiscutabil că Atlantida nu este un mit. A fost o insulă de mărimea unui continent, situată în partea de nord a Oceanului Atlantic, având America de Nord și Centrală la vest, Europa și nord-vestul Africii la est. Atlantida a existat până acum câteva mii de ani. Importante descoperiri au fost aduse la lumină despre acest mare și important ținut al istoriei străvechi, prin opera lui Schliemann, căruia îi revine onoarea de a fi stabilit definitiv că Atlantida a existat cândva.

PLATON, în jurul anului 400 î.Ch., relatează că SOLON a spus: „Atlantida a fost centrul civilizației și a cucerit întreaga lume. Cea mai cunoscută dintre toate isprăvile atenienilor a fost înlăturarea dominației atlantice. Era un continent care se întindea în fața coloanelor lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar), fiind mai întins ca suprafață decât Libia și Asia Mică luate împreună. Și a fost calea de trecere către alte insule și către un continent dincolo de care Mediterana era doar portul aflat dincoace de coloane. Imperiul Atlantic a ajuns până în Egipt și în Tyrrhenia. Puterea sa deosebită l-a făcut să lupte împotriva Egiptului, cetăților elene și altor țări care se aflau pe malul Mării Mediterane. Atunci Atena s-a comportat cu vitejie, deoarece, aflată în pericolul de a-și pierde dreptul la existență, când celelalte cetăți elene o părăsiseră, i-a respins pe invadatori și a obținut libertatea tuturor popoarelor aflate dincoace de coloanele lui Hercule. După puțin timp a avut loc un mare cutremur și insula însăși a dispărut în ocean.

Poseidon a fost fondatorul Atlantidei. În cinstea lui a fost înălțat un templu. Acolo, oamenii se adunau la fiecare al cincilea

și al șaselea an și, după ce sacrificau tauri, jurau să respecte Inscripțiile Sacre care erau gravate pe coloanele templului."

Plutarh, în lucrarea sa „Viața lui Solon" spune: „Atunci când Solon a vizitat Egiptul (600 î.Ch.), Souchis, un preot din Sais, și Psenophis, un preot din Heliopolis, i-au spus că, în urmă cu 9.000 de ani, relațiile egiptenilor cu *ținuturile din vest* fuseseră întrerupte datorită *mâlului* care făcea marea de netrecut, după distrugerea Atlantidei și a *Țării de dincolo,* în urma unor cataclisme și inundații catastrofale."

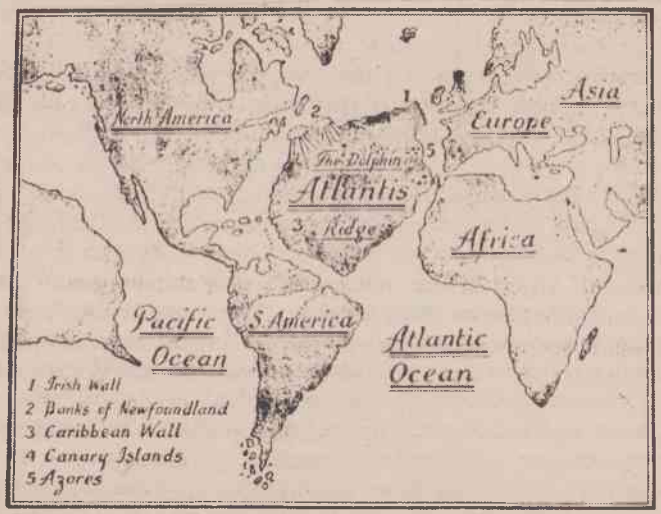

America de Nord – Atlantida (Creasta Delfinului) – Europa – Asia – Africa – America de Sud – Oceanul Pacific – Oceanul Atlantic

1. Zidul irlandez 2. Țărmurile de la Terra Nova (Newfoundland) 3. Zidul caribean 4. Insulele Canare 5. Insulele Azore

Poziția Atlantidei

Solon a vizitat Egiptul în anul 600 î.Ch. Atlantida se scufundase cu 9000 de ani înainte. Dacă adunăm 2000 + 9000 + 600 rezultă că aproximativ acum 11.500 de ani Atlantida s-a scufundat, însă voi arăta mai departe că ea nu s-a scufundat la actualul nivel decât mult mai târziu. Am descoperit într-o consemnare veche grecească faptul că, atunci când Atlantida a dispărut, se aflau pe ea 3000 de soldați atenieni, probabil o armată de ocupație. Un papirus egiptean afirmă că Poseidon a fost primul rege al Atlantidei și că a fost urmat la tron de un șir lung de „Poseidoni", formând

deci o dinastie Poseidon. Coroana lui Poseidon avea trei vârfuri: numărul Țării Mamă. Sceptrul său era un trident, o nouă dovadă că se aflau sub suzeranitatea continentului MU. Tridentul a fost și forma sceptrului uighur, cu 20.000 de ani în urmă, iar mai târziu îl găsim ca sceptru al khmerilor din Cambodgia. Le Plongeon a descoperit inscripții în Peninsula Yucatan care afirmau că: „primii coloniști din Atlantida au fost un grup de Maya din Mayax", de asemenea, „Atlantida a fost sfărâmată de cutremure și apoi s-a scufundat". În acest sens, soarta Atlantidei a fost o repetare a soartei continentului MU.

Conform afirmațiilor lui H. Schliemann, celebru prin descoperirea vechii Troie, „în muzeul din St. Petersburg, din Rusia, există un papirus, unul dintre cele mai vechi cunoscute vreodată. A fost scris în timpul domniei faraonului Sent din a Doua Dinastie. Papirusul relatează că: «Faraonul Sent a trimis o expediție către apus în căutarea urmelor ținutului Atlantida, de unde, cu 3.350 de ani înainte, au sosit strămoșii egiptenilor, aducând cu ei toată înțelepciunea țării lor de origine. Expediția s-a întors după 5 ani raportând că nu a găsit nici oameni, nici obiecte care să le poată da vreo indicație despre ținutul dispărut».

«Un alt papirus din același muzeu, scris de Manethon, istoricul preot egiptean, se referă la o perioadă de 13.900 de ani ca fiind durata domniei Înțelepților (regilor) din Atlantida. Acest papirus plasează apogeul civilizației din Atlantida chiar la începutul istoriei egiptene, cu aproximativ 16.000 de ani în urmă.»"

Înțelepții la care se referă papirusul erau regii Atlantidei. Ei au domnit 13.900 de ani. Atlantida a dispărut acum 11.500 de ani. Așadar Atlantida era condusă de un rege, adică era un regat acum 25.400 de ani.

Dr. H. Schliemann a făcut câteva descoperiri uimitoare despre Atlantida, publicate de nepotul său, dr. Paul Schliemann: „Atunci când, în 1873, făceam excavații la ruinele Troiei de la Hissarlik și am descoperit în a doua cetate celebrele tezaure ale lui Priam, am găsit în acel tezaur o vază de bronz de mari dimensiuni și de o formă deosebită. În interiorul ei se aflau mai multe piese de olărie, diferite figurine din metal și obiecte făcute din os fosilizat. Unele din aceste obiecte și vaza de bronz purtau gravate în hieroglife feniciene următorul text: «*De la regele Chronos al Atlantidei*». Unul din obiectele din tezaurele lui Priam este o vază având un cap de uliu deosebit pe ea (a se vedea pagina 98).

În cadrul colecției de obiecte de la Tiahuanaco, din America

de Sud, aflate în muzeul Louvre din Paris, se află un vas identic cu cel pe care l-am găsit în tezaurele lui Priam. Este dincolo de orice coincidență ca două articole realizate în zone atât de depărtate geografic cum sunt America Latină și Troia să aibă aceeași formă, aceeași mărime și același ciudat cap de bufniță așezat în același fel".

O altă piesă din tezaurul lui Priam este un sfinx în formă de pasăre pe care se află aceeași inscripție: «De la regele Chronos al Atlantidei».

După părerea mea nu este nici o îndoială la ce și la cine se referea sfinxul în formă de pasăre. Acesta arată legătura dintre Atlantida și Mayax. Este un ornament, probabil dintr-o serie de statui din Mayax, realizate în memoria reginei Moo. Totemul reginei Moo era un papagal macao. Acest sfinx avea corpul de leopard și capul de papagal macao. O statuie de sfinx a fost înălțată în Mayax în cinstea fratelui-soț al reginei Moo, principele Coh. Totemul principelui Coh era un leopard. Statuia principelui Coh era un leopard murind și se află acum în muzeul național din Mexico City.

Dr. H. Schliemann a descoperit o inscripție pe Poarta Leilor, la Maycarne, Creta, care consemnează: „Egiptenii se trag din Misar. Misar a fost copilul lui Thoth, zeul istoriei. Thoth era fiul emigrat al unui preot din Atlantida care, îndrăgostindu-se de fiica regelui Chronos, a fugit și, după multe peripeții, a debarcat în Egipt. El a construit primul templu, la Sais și i-a învățat pe discipoli înțelepciunea ținutului său natal". Aceasta clarifică două aspecte istorice: primul, care au fost primii locuitori ai Egiptului de jos; al doilea, Thoth nu a fost un personaj mitic, ci un om real.

Manuscrisul Troano, afirmă că primii coloniști care s-au stabilit în Delta Nilului erau Maya. Cum aceștia veneau din Atlantida și erau Maya, acest fapt demonstrează că cel puțin o parte din Atlantida era locuită de Maya.

Orpheus, un filosof grec, a scris: „În Chaldea, sora geamănă a Egiptului, fiica lui Poseidon, Regele ținuturilor de dincolo de mare și al Libiei". Unii scriitori au confundat în afirmație «ținuturile de dincolo de mare» cu «*Ținuturile de la Apus*» și au presupus de aici că Atlantida era Mu, Țara Mamă. Voi corecta această greșeală înainte de a merge mai departe. Mai întâi voi cita din nou ce i-au spus preoții din Egipt lui Solon: „Cu 9000 de ani în urmă, relațiile egiptenilor cu *Ținutul de la Apus* au fost întrerupte

datorită mâlului care făcuse marea de netrecut, după *distrugerea Atlantidei*, adică «Ținuturile de dincolo de mare».“

Într–unul din templele orientale există o lungă istorie a Atlantidei, scrisă acum vreo 20.000 de ani. Voi înceta acum să mai citez vechile consemnări grecești, maya și egiptene despre Atlantida și voi da ceea ce nimeni altcineva nu ar părea înclinat să facă: povestea geologică a Atlantidei, care cred că este la fel de convingătoare ca oricare altă dovadă scrisă.

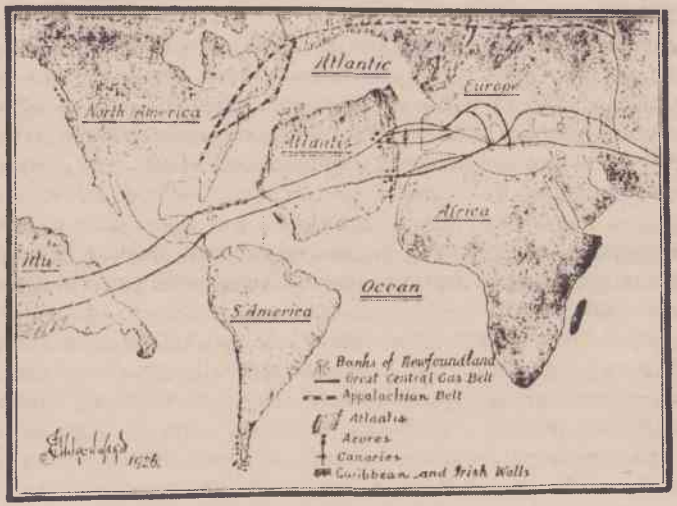

Țărmurile insulei Terra Nova
Marea Centură Centrală de gaz
Centura Appalachiană
Atlantida
Insulele Azore
Insulele Canare
Zidurile caribean și irlandez.

Traseul Marii Centuri de gaz din continentul MU până în Asia Mică.

ISTORIA GEOLOGICĂ A ATLANTIDEI

Mai întâi vă invit într–una din cele mai greu accesibile văi din Asia centrală, acolo unde se află izvoarele fluviului Brahmaputra. Pe un pinten de mari dimensiuni din lanțul principal al munților se află o mânăstire mare și izolată. Aici se găsesc o

mulțime de tăblițe de argilă străvechi. Ele au fost împărțite pe domenii, unul dintre acestea fiind despre geologie și istorie, mergând până în vremurile când primul picior de om a apărut pe pământ. Ele conțin o amplă istorie a Atlantidei, cu o hartă ciudată, pe o tăbliță cu dimensiunile de circa două picioare pătrate. Harta prezintă Atlantida având conturul uscatului din jurul Oceanului Atlantic foarte diferit de cel de azi. Voi cita ceea ce m-a uimit ca fiind remarcabil: „Atlantida nu a fost întotdeauna o insulă. În vremurile demult trecute, înainte ca omul să apară pe pământ, când monștrii străbăteau pământul, iar mările erau pline de vietăți înfricoșătoare, Atlantida era unită cu America, Europa și Africa (folosesc numele moderne ale ținuturilor și mărilor pentru a putea fi localizate cu ușurință). A avut loc o mare convulsie vulcanică și capătul dinspre America s-a sfărâmat și s-au format mai multe insule. Apoi o altă mare convulsie vulcanică a avut loc pe cealaltă parte a Atlantidei. Uscatul s-a scufundat și s-a format o mare. Atunci Atlantida a devenit o insulă imensă înconjurată de ape din toate părțile". Am adăugat acest fragment dintr-o istorie foarte veche pentru a arăta cititorilor mei că nu știi niciodată ce poți descoperi când pășești prin cotloane străvechi, asemănătoare pivnițelor, cu podeaua acoperită cu un strat gros de colb. Este ca și cum ai pescui într-o mare adâncă, niciodată nu știi ce se agață de cârlig. Trebuie să fii pregătit pentru orice. Orice s-ar prinde, trebuie să aduci la bord. La fel, dacă atingi cu degetele ceva solid prin stratul de pulbere, îl scoți la suprafață.

Voi face acum o trecere în revistă a fenomenelor legate direct sau indirect de scufundarea Atlantidei.

În primul rând, fundul Oceanului Atlantic în partea de nord este fenomenal. Există un platou submarin enorm cu un fel de lanțuri scurte de munți care îl străbat. Acest platou este cunoscut sub denumirea de Creasta Delfinului. Localizarea acestui platou este între 25 și 50 de grade latitudine nordică și între 20 și 50 de grade longitudine vestică. Insulele Azore sunt vârfurile unuia dintre aceste lanțuri montane submarine. În diferite locuri de la granița acestui platou submarin se găsesc pereți perpendiculari sau ziduri, având înălțimi de mii de picioare, dând impresia că acoperișul unei case s-a prăbușit, lăsând pereții în picioare. În alte părți ale granițelor acestui platou sunt pante abrupte ca și cum acoperișul unei case s-ar fi prăbușit din trei părți și a căzut rămânând încă agățat în partea de sus a celui de-al patrulea zid.

La circa 600 de mile (peste 900 de kilometri) la vest și puțin mai la sud de Irlanda, se găsește unul din aceste ziduri, asemănător imaginii de la pagina 90. Fundul oceanului coboară brusc cu mii de picioare. Am numit acest fenomen Zidul Irlandez. O altă formațiune similară se găsește la țărmul dinspre Marea Caraibelor (a se vedea harta de la pagina 82). De pe țărmurile insulei Terra Nova, marcate pe hartă, există o pantă în direcție sudică, asemănătoare acoperișului unei case cu o înclinație foarte mare. Fundul Mării Caraibelor este remarcabil prin el însuși, arătând de parcă în trecut ar fi existat o muchie lungă care ținea uscatul deasupra nivelului apelor, capătul mai gros fiind către Oceanul Atlantic, iar această muchie de sprijin a fost retrasă, făcând ca uscatul să se scufunde sub nivelul apelor, lăsând imense întinderi de apă foarte puțin adâncă peste capătul subțire al muchiei care constituie linia de azi a țărmului.

Platoul însuși - Creasta Delfinului, este aproape la același nivel, însă în anumite locuri este foarte rupt și colțuros, așa cum ne spun cercetătorii submarini, astfel încât pe alocuri pare o masă confuză de roci îngrămădite la întâmplare. Mai trebuie să examinăm acum dacă există în altă parte în lume alte îngrămădiri de roci sau straturi geologice răsturnate care ar putea să nu fie produse de căderea unui acoperiș plat suficient de gros și de adânc pentru a cădea. Peste patru cincimi, dacă nu mai mult din straturile de roci răsturnate din întreaga lume nu ar fi putut să ajungă în starea lor actuală printr-un proces de *ridicare* a terenului. Nici o astfel de răsturnare și de îngrămădire nu s-ar putea realiza decât prin *cădere*.

Punctele amintite mai sus constituie elemente distincte pe fundul Oceanului Atlantic de Nord, arătând că într-o anumită perioadă a istoriei pământului activitățile vulcanice de mare adâncime au schimbat topografia fundului oceanului. În continuare voi arăta cauzele acestor activități vulcanice profunde de sub partea nordică a Oceanului Atlantic.

MAREA CENTURĂ CENTRALĂ DE GAZ

Pe harta de la pagina 82, am arătat traseul Marii Centuri Centrale de gaz de pe continentul MU, Țara Mamă, până în Asia Mică. După traversarea continentului MU în două ramuri paralele, aceasta se îndreaptă spre est pe sub Oceanul Pacific,

ajungând în Peninsula Yucatan și America Centrală. Ambele ramuri se despart în alte ramificații paralele înainte de a trece pe sub America. Ramura nordică trece pe sub Peninsula Yucatan, iar cea sudică pe sub Guatemala și Honduras. Din America, ramurile trec pe sub insulele din India Occidentală. Aici ramificațiile paralele se apropie din nou și se reunesc în cele două ramuri paralele. Ramura nordică trece pe sub Oceanul Atlantic până în insulele Azore, unde se împarte în mai multe ramuri paralele. Părăsind Azorele aceste ramificații paralele trec în Europa pe sub Spania și Portugalia. Din insulele Indiilor Occidentale, ramura sudică trece pe sub Atlantic până ajunge la Insulele Canare, unde se împarte în mai multe ramificații paralele și intră în Africa în zona Marocului, formând Munții Atlas.

Cele două ramuri ale Marii Centuri Centrale nu au apărut în același timp, cea sudică formându-se mai târziu decât cea nordică. De asemenea, cele două ramuri nu se află la aceeași adâncime față de suprafața pământului. Ramura sudică se află cu câteva mii de picioare mai adânc în măruntaiele pământului, poate chiar cu câteva mile. Această diferență în adâncime este confirmată de faptul că atunci când Atlantida s-a scufundat prima dată, ea a coborât doar la o adâncime ce era sub nivelul mării la reflux, astfel încât bancurile de mâl apăreau la suprafață cu mase mari de vegetație marină, ceea ce făcea ca partea nordică a Oceanului Atlantic să fie de netrecut pentru nave. Acest fapt este consemnat în istoriile păstrate în templele egiptene. De-abia după ce s-a format ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz, fostul continent Atlantida s-a scufundat la actualul său nivel, astfel încât navele au putut din nou să traverseze Atlanticul.

Atlantida a fost în multe privințe într-o situație similară continentului MU: ambele au fost ținute deasupra nivelului mării de către acumulări izolate de gaze, ambele fiind situate pe traseul unei centuri în formare. În amândouă cazurile, acumulările de gaze au fost atinse de centurile în formare și au explodat, amândouă scufundându-se și fiind acoperite de ape, aceeași centură putând fi considerată asasinul sau nimicitorul a două civilizații. Din faptul că această mare centură s-a format în zona în care se află, iar uscatul de deasupra s-a scufundat, noi tragem concluzia că trebuie să fi fost un strat foarte gros de roci, fără acumulări, între acumulările de gaze, care înălțaseră atât Atlantida cât și continentul MU. Dacă ar fi existat acumulări de gaze între acumulările de pe centură și acumulările izolate de deasupra,

aceste ţinuturi continetale s-ar fi scufundat cu câteva mii de ani înainte. Dacă nu ar fi existat acumulări izolate pentru înălţarea continentului MU şi Atlantida, deasupra centurilor de gaze s-ar fi format o grosime de rocă suficientă şi unghiuri ale rocilor, care ar fi reţinut gazele scăpate după ridicarea uscatului. Atunci aceste continente nu s-ar fi scufundat, iar lanţurile de munţi s-ar fi ridicat pe aceste continente. Din punct de vedere geologic, nu este stabilită data când Atlantida s-a scufundat, ci doar că această scufundare a avut loc în acelaşi timp cu formarea Marii Centuri Centrale de Gaz, sub partea de nord a Oceanului Atlantic. Însă, dacă geologia nu ne poate ajuta, istoria ne furnizează date şi ne arată că Atlantida a coborât prima dată sub nivelul mării în jurul anului 9.500 î.Ch. şi mai târziu a coborât la nivelul la care se află astăzi. Atlantida a fost un continent de mari dimensiuni şi în cele din urmă s-a scufundat la mai multe mii de metri sub nivelul Oceanului. Prin scufundarea sa, s-a format o imensă groapă în centrul actualei părţi nordice a Oceanului Atlantic. Apele din zonele înconjurătoare au umplut această imensă groapă, formându-se un nou nivel al oceanului, iar ţinuturile cu adâncime mică au rămas la suprafaţa mării. Cam în aceeaşi perioadă din istoria pământului s-a format centura apalaşă, islandezo-scandinavă. Această centură începe în statele din sud-estul Statelor Unite, urcă până în Labrador, în Canada, din Labrador trece pe sub ocean în Groenlanda, de acolo în Islanda şi în nordul Europei, ajungând până la Munţii Urali. Această centură are un număr imens de ramificaţii. Centura Principală este arătată pe hartă ca o linie frântă. Înainte ca această centură să se fi format, nu existau fracturile de azi dintre America şi Europa. Actualele continente erau legate de uscatul care s-a scufundat şi zonele sunt cunoscute din punct de vedere geologic sub denumirea de „drumul pe uscat către Europe." În timpul formării acestei centuri, acest pod terestru s-a sfărâmat şi mai multe părţi din el s-au scufundat.

Scufundarea Atlantidei şi a drumului pe uscat către Europa au afectat, prin amploarea lor, ţărmurile estice ale Americii, ale Europei Occidentale şi ale nord-vestului Africii. Extinderea acestor ţărmuri s-a datorat scăderii nivelului Oceanului Atlantic, creată de umplerea cu apă a abisurilor rămase în urma scufundării Atlantidei şi a drumului pe uscat către Europa. Nu numai că ţărmurile s-au extins, dar, prin scăderea nivelului apelor în zonele puţin adânci, uscatul a ajuns deasupra nivelului mării. Confirmă geologia această afirmaţie? Bineînţeles, şi pentru asta voi lua ca exemplu câteva fenomene evidente, cum ar fi:

Dispariția Văii Mississippi.

Secarea Văii St. Lawrence.

Ridicarea Floridei deasupra nivelului mării.

Extinderea generală a țărmurilor dinspre Atlantic ale Americii de Nord.

Cândva văile Mississippi și St. Lawrence erau brațe de mare puțin adânci. Am spus că geologia confirmă afirmațiile mele, ceea ce este adevărat, dar în sens invers. Biata geologie veche a fost întotdeauna vinovată de așezarea căruței înaintea cailor. Geologia are dreptate, însă doar întoarsă de pe drumul ei greșit.

Geologia consemnează „o *ridicare* generală ale țărmului atlantic al Americii de Nord în cursul unei perioade recente din istoria pământului, fenomene similare fiind observate și pe coasta occidentală a Americii de Nord." Geologii se pare că și-au bazat aceste păreri pe numeroasele plaje marine găsite în interiorul uscatului din zona răsăriteană a Americii de Nord. Acestea au fost numite, din punct de vedere geologic, plaje Champlain. În Europe au fost descoperite fenomene asemănătoare. Perioada geologică Champlain este o parte din Pleistocen. În cursul perioadei Pleistocene, s-au format centuri de gaz și s-au înălțat munții, au avut loc mari scufundări de uscat, iar zonele cu apă puțin adâncă au devenit întinderi de uscat deasupra nivelului mării. Atunci când geologia afirmă că poziția actuală a plajelor Champlain se datorează *doar* înălțimii uscatului, desigur că se înșeală. Poziția lor actuală se datorează acțiunii combinate a două serii de fenomene: prima dintre acestea a fost șirul de activități vulcanice care au înălțat munții și zonele de uscat în cursul formării centurilor de gaz.

INSULELE CANARE

Se află deasupra ramurii sudice din Oceanul Atlantic a Marii Centuri Centrale de gaze. Sunt situate în afara colțului de nord-vest al Africii, la o distanță de 60 până la 120 de mile (90 până la 180 de kilometri). În acest loc ramura sudică se îndreaptă către Africa în zona Marocului.

Din punct de vedere al activității vulcanice, Insulele Canare sunt de o extraordinar de mare importanță. Pe ele se află multe cratere vulcanice, atât vechi cât și noi. Prin cratere vechi înțeleg că acestea au existat înainte de formarea centurilor de gaze și nu au avut niciodată vreo legătură cu o centură de gaze.

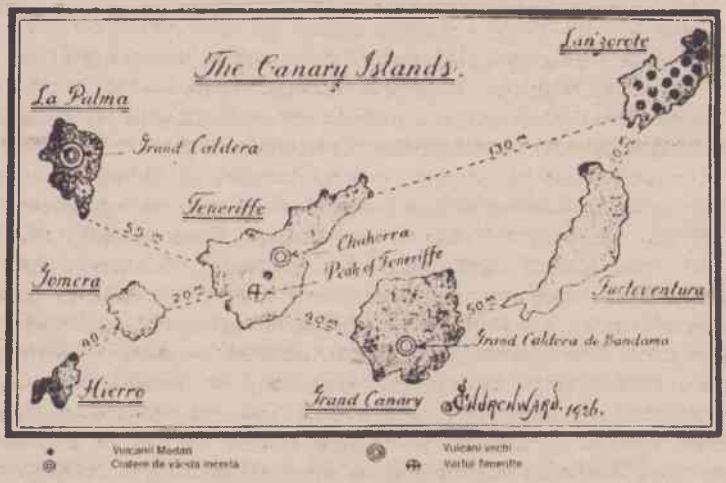

Insulele Canare

Unele din aceste cratere vechi trimit direct la scufundarea Atlantidei. Vulcanul cel mai bine cunoscut de pe Insulele Canare este vârful Teneriffe, care străpunge cerul albastru, și este acoperit de zăpadă, având o înălțime de 12.000 de picioare (peste 3.600 de metri). Vârfurile vulcanice cele mai interesante după părerea mea sunt totuși: *Grand Caldera* din insula La Palma și *Grand Caldera de Bandama* din insula Grand Canary.

Vârful Teneriffe este un vulcan nou care s-a format datorită centurii de gaze. Un crater de pe insula Teneriffe este discutabil în privința vechimii. Are multe elemente ale unui vulcan vechi, dar și ale unuia mai nou. Nu pot să găsesc nici o consemnare că ar fi fost vreodată în activitate. Insula La Palma se află la o distanță de 50–60 mile (75–90 kilometri) la nord-vest de Teneriffe. Craterul de pe această insulă este numit „Grand Caldera". Acest crater este în mod indiscutabil vechi și nu a avut niciodată vreo legătură cu o centură de gaze. Este cel mai mare crater despre care am aflat eu vreodată. Diametrul său depășește cu mult craterele care se găsesc în insulele Pacificului. Vechiul crater Kilauea, monstrul de pe insulele Hawaii, are o deschidere cu diametrul de circa 3 mile în timp ce diametrul vulcanului Grand Caldera este între 4–5 mile (6–7,5 kilometri). Craterul are o adâncime cuprinsă între 6.500 și 7.000 de picioare (1,9–2,1 kilometri). O examinare a pantelor sale dezvăluie faptul

că el nu a avut actuala adâncime și dovezile arată că prăbușirea nu a fost bruscă, ci a luat forma unei coborâri treptate. Personal cred că atunci când gazele s-au epuizat, marginile s-au prăbușit, acoperind craterul ca și cum l-ar fi închis ermetic. Mai târziu, cutremurele au dus treptat la o scufundare a craterului la un nivel mai profund. Fiind un crater vechi, format prin ieșirea gazelor dintr-o acumulare de gaze cu presiune crescută, acesta este, după părerea mea, unul din craterele care au ajutat la eliminarea gazelor de sub Atlantida, ceea ce a dus la scufundarea acesteia, insula La Palma fiind cândva o parte din Atlantida.

Locuitorii din insula La Palma relatează un mit despre Grand Caldera și vârful Teneriffe în care se arată că insula La Palma a fost cândva o parte din Atlantida. Legenda este: „Vârful Teneriffe a fost pur și simplu aruncat într-o criză de mânie de către vulcanul Grand Caldera în timpul unei cumplite erupții." Nu trebuia să ne gândim prea mult pentru a vedea de unde provine și care este motivația lui.

În cursul amplelor activități vulcanice din timpul formării Centurii de Gaze care trece pe sub aceste insule, partea de uscat pe care se află acum vârful Teneriffe se afla exact deasupra centurii în formare. Aici a existat o linie minimă de rezistență. Vârful Teneriffe a fost străpuns și conturat, astfel încât gazele au putut ieși pentru un timp.

Vulcanul Grand Caldera fiind la o distanță de 40–50 mile (60–75 kilometri) și neavând nici o legătură cu centura de gaze în formare, a rămas inactiv. Pe insula Grand Canary, aflată la 40 de mile (60 de kilometri) la sud-est de Teneriffe, se află un alt crater vechi, mai mic, având diametrul doar de o milă. Acesta este numit Grand Caldera de Bandama. Toate celelalte cratere de pe Insulele Canare sunt „noi", fiind legate de centura de gaze.

INSULELE AZORE

Se află în partea de nord a Oceanului Atlantic, la vest de Spania și Portugalia.

Ramura nordică a Centurii Centrale de Gaze trece direct pe sub ele. De fapt centura de gaze a fost agentul care le-a făcut să iasă deasupra nivelului mării. Ele sunt vârfurile unui lanț submarin de munți care s-a înălțat deasupra nivelului mării. Atunci când Atlantida s-a scufundat, la explozia primei acumulări de gaz, acest ținut se afla sub nivelul mării. Atunci când s-a

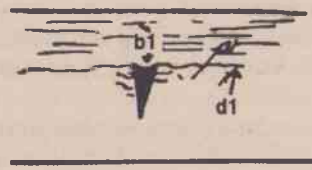

Fig. 1

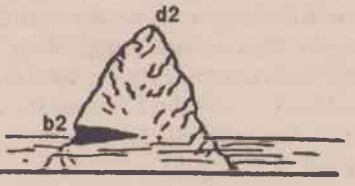

Fig. 2.

format centura de gaz, uscatul s-a înălțat, iar vârfurile munților au ajuns deasupra nivelului mării. Singurul lucru care arată că Insulele Azore ar putea să aibă vreo legătură cu Atlantida este *Peștera Furna de Furnao Forge*. Această peșteră este ceea ce a rămas dintr-un vechi crater care s-a aflat inițial în altă poziție. Forma și poziția ei actuală îmi sugerează că acest crater a fost unul dintre cele prin care au ieșit gazele acumulate sub Atlantida. Atunci când partea superioară a continentului s-a prăbușit, ținutul din jur s-a prăbușit rămânând orizontal. Astfel craterul a rămas în poziția sa verticală (Fig. 1). În cursul formării centurii de gaz, gazele au găsit punctul de minimă rezistență, înălțând uscatul în poziția din *Fig. 2*.

Suprafața a fost înălțată în poziția d2, deplasând craterul b1, din *Fig. 1* de la poziția verticală la poziția orizontală b2, în Fig. 2. În această poziție craterul a devenit o peșteră în care se intră de pe o pantă a muntelui.

Prezentând această mică schiță geologică am dat numai câteva repere; o prezentare mai amănunțită ar fi ocupat un spațiu mai mare. Ceea ce am arătat totuși este că geologia confirmă existența Atlantidei.

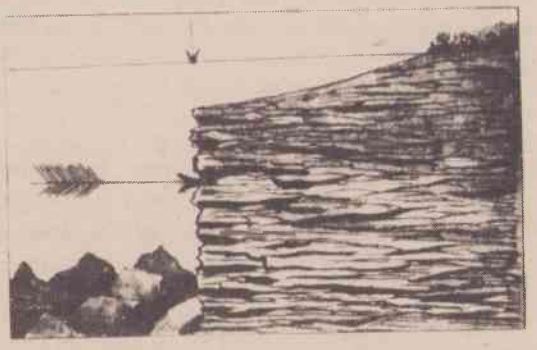

Zidurile Irlandez și Caribbean.

Capitolul VII

EUROPA OCCIDENTALĂ

VIKINGII SAU NORDICII

Omul a păşit prima dată pe solul Europei în partea sa nord–vestică, iar acest lucru s–a întâmplat înainte de prăbuşirea „drumului pe uscat către Europa", înainte de separarea Insulelor Britanice de Continent şi înainte de formarea primei colonii de pe Atlantida. Acea parte a Europei care formează astăzi Ţările Scandinave a fost colonizată din America Centrală cu cel puţin 50.000 de ani în urmă. Au supravieţuit oare urmaşii acelor colonişti Marelui Cataclism Magnetic? Nu aş putea să răspund la această întrebare.

Primii oameni care s–au stabilit în Europa au fost din tribul Quetzal, din America Centrală, conduşi de regele lor Quetzal, aceştia fiind izgoniţi din ţara lor de către invadatori, care aveau să devină strămoşii popoarelor latine de azi. „Unii au scăpat pe navele lor, alţii au fugit în păduri şi nu s–a mai auzit niciodată de ei. Cei care au plecat pe nave au ajuns într–o ţară depărtată de la Soare–răsare. Ei au prosperat în noua lor ţară şi au devenit puternici". Aşa spune o tradiţie din America Centrală. Se pare că au urmat linia ţărmului până au ajuns în Scandinavia, unde s–au stabilit. Fără îndoială că locul pe care ei au debarcat se află acum sub nivelul mării.

Acum câţiva ani au fost descoperite în Scandinavia vestigiile unei rase extrem de vechi. Descoperitorii susţineau că aceştia erau cei mai vechi oameni din Europa, în timp ce savanţii ortodocşi susţin, cu fior sfânt, că primii oameni din Europa au apărut pe câmpiile caucaziene din Asia Mică, venind de undeva din Asia Centrală. După câte îmi amintesc, controversa s–a încheiat printr–o remiză, „fără decizie". Totuşi ea a dus la formarea a două curente de cult. Cultul nordic şi–a bazat decizia pe vestigiile descoperite, deci pe fapte. Cultul asiatic îşi baza afirmaţiile pe teorii şubred

construite. De fapt, așa cum vom arăta mai târziu, vestigiile descoperite în Asia Mică (Câmpiile caucaziene) datează din Pleistocen, după ce munții s-au înălțat. Vestigiile descoperite în Norvegia datează cu zeci de mii de ani înainte de înălțarea munților. După câte îmi amintesc, savanții nordici spuneau că locuitorii se numeau Givetz sau Givetzies, dar nu sunt sigur de asta.

Mi se pare ciudat și chiar amuzant să vedem cum Asia a fost întotdeauna transformată în țapul ispășitor al tuturor problemelor științifice care nu au putut fi rezolvate. În ultimii 50 de ani, am învățat atât de multe despre părțile centrale ale Asiei încât a încetat aproape definitiv să mai fie disponibilă drept țap ispășitor pe plan științific. Cercetătorii se îndreaptă acum spre Africa, Continentul Negru.

Pare rezonabil să credem că ceea ce s-a descoperit în America de Nord constituie vestigii ale vechilor locuitori Quetzal. Tradiția din America Centrală spune că locuitorii Quetzal „aveau pielea albă ca laptele, ochi albaștri și părul blond, deschis la culoare", trăsăturile scandinavilor de azi. Avem încă descendenți ai locuitorilor Quetzal aici în America. Satele lor sunt situate în pădurile aproape de nepătruns din Honduras și Guatemala. Cele mai frumoase și interesante legende Quetzal, de care am beneficiat, provin de la ei, fiind obținute cu ajutorul unui prieten care a petrecut mai multe săptămâni într-unul din satele lor. Tradițiile lor se referă la o perioadă de timp anterioară înălțării munților.

În Norvegia există astăzi o limbă veche numită Quanlan. Dintr-un fragment de scriere Quanlan pe care l-am cercetat, am găsit mai multe cuvinte din limba originară a continentului MU și alte cuvinte care își aveau rădăcinile în cuvinte din această limbă. Dar ceea ce este mai uimitor este faptul că numeroase cuvinte din limba Quanlan sunt identice cu unele găsite dintr-o limbă a indienilor de sud și au chiar aceleași sensuri. Nu este necesară o imaginație prea puternică pentru a stabili legătura dintre ținutul Quanlan din Norvegia și ținutul Quetzal din America Centrală.

Nu poate fi stabilită exact data sosirii locuitorilor Quetzal în nord-vestul Europei, ci doar că acest lucru s-a întâmplat înainte ca Atlantida sau zonele din sud-vestul și sud-estul Europei să fi început a fi colonizate, deoarece toate aceste trei regiuni au fost colonizate inițial de populațiile care au venit în America și au izgonit pe locuitorii Quetzal. A trecut mult timp de la alungarea locuitorilor Quetzal până când cei care îi alungaseră au putut începe colonizarea Atlantidei și Europei.

UIGHURII ÎN EUROPA

Imperiul Uighur a fost un foarte întins imperiu colonial, cuprinzând întreaga Asie Centrală de la Oceanul Pacific până la munții Urali, având colonii și avanposturi în toate zonele centrale ale Europei. Doar Oceanul Atlantic i-a împiedicat să meargă mai departe.

Au existat două migrații uighure în Europa. Locuitorii rămași în urma primei migrații au fost aproape în totalitate nimiciți de către Marele Cataclism Magnetic și de ridicarea munților care a urmat. Au supraviețuit totuși câteva mici comunități sau familii. Urmașii acestora sunt bretonii de azi din Franța, bascii din Spania și „irlandezii curați". Ei sunt cu toții înrudiți din punct de vedere lingvistic.

Acum câțiva ani, un antreprenor din New Yotk a executat unele lucrări în Cuba. În contract se stipula că se putea utiliza forța de muncă locală, însă supraveghetorii puteau fi aduși de către antreprenori. Prin urmare antreprenorul și-a adus un șef de echipă pe care se putea baza, de origine irlandeză. Atunci când au sosit în Cuba, ei au găsit un grup de basci care îi așteptau pentru a fi folosiți ca zilieri. Antreprenorul i-a trecut în revistă; întorcându-se după vreo oră cu un traducător, el s-a amuzat, găsindu-l pe șeful de echipă irlandez înghesuit între basci, distrându-se cu bancuri savuroase. „Expediază-l pe traducător", a spus Pat, „Oamenii ăștia și eu vorbim aceeași limbă, gaelica."

O întâmplare similară mi-a fost relatată din India. Câțiva soldați britanici treceau în apropierea graniței dintre Nepal și Tibet, având cu ei un sergent instructor irlandez. Trecând printr-unul din sate, sergentul s-a oprit, și-a ciulit urechile, apoi a dat soldaților pe loc repaus și s-a îndreptat direct către un grup de băștinași care discutau, spunând: „Doamne Dumnezeule! Drăcușorii ăștia vorbesc chiar limba mea!"

Numărul din ziua de duminică, 18 august 1929, al ziarului *New York Times*, cuprindea o știre din Leningrad, în care profesorul N. Marr, membru al Academiei de Științe Ruse afirma că „irlandezii și armenii sunt înrudiți și având ca strămoși comuni pe sciți, care au fost unii dintre cei mai mari viteji luptători cunoscuți în antichitate". El susținea în continuare că acești locuitori asiatici nu-i cuprind pe toți locuitorii *de astăzi* ai Irlandei, *ci doar pe cei care sunt urmașii primilor locuitori cunoscuți din această insulă.*

După Marele Cataclism Magnetic, „potopul biblic", și ridicarea ulterioară a lanțurilor de munți, mici grupuri de uighuri, numite azi arieni, s-au deplasat în Europa Centrală, venind din munții Asiei Centrale și Occidentale. Această migrație a fost consemnată în lucrările lui Max Müller. Aceștia erau urmașii locuitorilor care supraviețuiseră potopului și înălțării munților în Asia și Europa. Există consemnări orientale care vorbesc atât despre prima, cât și despre a doua migrație a uighurilor în Europa. Primii migratori uighuri au venit în Europa în cursul Erei Pliocene, *înainte* de înălțarea munților. A doua migrație a avut loc în cursul Perioadei Pleistocene, după înălțarea munților și la câteva mii de ani după prima migrație. Au fost găsite puține vestigii ale primilor uighuri; probabil că cea mai importantă descoperire este cea din Moravia, petrecută cu puțin timp în urmă. Aici o întreagă comunitate fusese îngropată de potop și de înălțarea munților. Ruinele întregii așezări au fost găsite la poalele unui munte.

FRANȚA ȘI SUDUL EUROPEI

Nu am găsit consemnări scrise sau inscripții referitoare la primele așezări umane din sudul și sud-vestul Europei. Tot ceea ce pot să fac este să atrag atenția asupra faptelor și să las pe fiecare dintre cititorii mei să-și edifice propria teorie.

Rasa umană care s-a făcut remarcată prima dată a fost numită Cro-Magnon. Există multe și variate dovezi că oamenii de Cro-Magnon nu au fost primii locuitori din această parte a Europei, ci comparativ vorbind, au venit mult mai târziu decât alte rase. În primul rând, noi găsim vestigiile lor în regiunile deluroase și muntoase, ceea ce arată că existența lor în Europa a început după înălțarea munților. Apoi găsim oase umane și vestigii ale activității lor în prundișul albiilor formate de apele Ultimului Mare Cataclism Magnetic. Acest cataclism a avut loc înainte de înălțarea munților.

Așadar, oamenii ale căror oase au fost găsite în prundișul albiilor au trăit cu foarte mult timp înaintea oamenilor de Cro-Magnon. Faptul că omul a trăit în această parte a pământului, având un nivel înalt de civilizație, cu multe mii de ani înainte de înălțarea munților se poate vedea prin studierea drumului tăiat în dealul cel mare de lângă Smirna, în Asia Mică (a se vedea capitolul următor). Cum aceste vestigii dovedesc existența unei civilizații avansate la unul din capetele Mării Mediterane, cu

multe mii de ani înainte ca omul de Cro–Magnon să fi trăit, la celălalt capăt al acesteia, este rezonabil să presupunem că și celelalte țărmuri ale mării erau de asemenea populate de neamuri civilizate în aceeași perioadă ca și în Asia Mică. Nu este nici o îndoială că zonele occidentale ale Europei au fost colonizate și recolonizate de mai multe ori așa cum s–a întâmplat și în toate celelalte părți ale pământului.

Urmele oamenilor străvechi din Europa sunt limitate deoarece munții de gheață care s–au format peste apele Ultimului Mare Cataclism Magnetic au fărâmițat totul în cale, lăsând foarte puține urme de viață în urma lor. Același lucru s–a întâmplat și în estul Americii de Nord, unde a fost găsită doar o singură dovadă a existenței omului și aceasta este cea descoperită de Gilder, privind oamenii Den din Nebraska. În Europa, ca și în alte părți, savanții au construit numeroase teorii bazate pe uneltele de cremene pe care le–au descoperit. Am analizat rezultatul acestor teorii în capitolul despre „Originea sălbăticiei" din lucrarea mea, *MU – Continentul Dispărut*. Aceste unelte grosolane din cremene și piatră, sunt dovada perioadelor de trecere dintre civilizațiile dispărute și civilizația din care facem și noi parte. În fascinanta carte a lui Osborn, *„Oamenii din Paleolitic" – Men of the Old Stone Age*, – pagina 477, putem citi: „un număr mare de cranii din Marea grotă Ofuet erau *toate îndreptate către apus*". Aceste cranii erau cu fața către *apus*, aceasta fiind direcția către continentul MU, Țara Mamă, de unde ei sau părinții lor veniseră pe *Calea Occidentală*. O descriere completă a căilor occidentală și orientală va fi dată în capitolul despre Egipt. În Orient și pe întregul țărm occidental al oceanului Pacific toate obiectele sunt așezate cu fața spre *răsărit*, aceasta fiind direcția către Țara Mamă din Asia. Acest lucru este deosebit de evident la statuile și grupurile statuare, porțile, fațadele templelor și drumurilor de la Angkor, în Cambodgia.

Așa cum am arătat în mod repetat în lucrarea *MU – Continentul Dispărut*, istoria omului pe pământ a fost o serie continuă de distrugeri și nimiciri. Rasă după rasă și popor după popor au fost șterse de pe fața pământului. Multe rase și civilizații au fost necunoscute omului actual până când arheologii au descoperit vestigiile lor. Cele mai vechi vestigii din Egipt constituie un fel de ieri în istoria omului; cele mai vechi urme din Yucatan sunt un fel de alaltăieri, iar cele mai vechi cetăți îngropate descoperite de Niven în Mexic constituie un fel de răsalaltăieri.

Când vom găsi urmele celor mai vechi oameni? În câteva din mânăstirile din Himalaya pot fi văzute scrieri de acum 70.000 de mii de ani. Unele dintre acestea se referă la om cu 200.000 sau chiar cu 270.000 de ani în urmă. Aceste date sunt stabilite prin pozițiile stelelor, una față de cealaltă. Este o problemă pe care o vor stabili astronomii. Aceste scrieri ne vorbesc totuși despre om chiar de la începuturile sale.

BIZONUL

Unul din animalele principale pictate de străvechii artiști francezi, și fără îndoială animalul lor cel mai important, a fost *Bizonul adevărat*. În timp ce bizonul este animalul cel mai răspândit în picturile de pe stâncile aflate în Franța, sunt informat că în picturile pe stâncă din America nu a fost găsită vreodată imaginea unui bizon. În picturile găsite pe stâncile americane întâlnim ursul, căprioara, cerbul, ibex-ul, mastodontul și chiar unele reptile mari, dar niciodată un bizon. În acest sens, îndrăznesc să ofer o sugestie privind originea bizonului și insist că trebuie considerată doar o sugestie. Nu dețin nici un singur fapt care să confirme această teorie.

Bizonul are o istorie necunoscută deoarece cu toate că acum este cunoscut ca un animal american, el nu a existat întotdeauna aici și nici nu avem idee când a apărut prima dată între viețuitoarele din America. Se spune că bizonii au trăit în Europa. Fără îndoială că așa a fost, pentru că altfel cum ar fi reușit străvechii artiști francezi să-și ia modelele pe baza cărora au redat atât de bine trăsăturile acestui animal. Și bizonul american se spune că a trăit în Europa. În mod sigur așa a fost deoarece o dovedesc urmele păstrate, dar a existat oare o specie indigenă de bizoni, aici? Acest lucru este discutabil. Faptul că bizonul adevărat a trăit în Europa este dovedit de picturile pe stâncă din Franța. Însă faptul dacă era indigen sau adus din altă parte, este o altă problemă. Părerea mea personală, este că bizonul poate să fi fost adus în America. Și mai cred că în Europa a fost adus înainte de a ajunge în America. Și acum vine problema principală: cine ar fi putut să aducă bizonii în Europa?

Pentru a răspunde trebuie mai întâi să ne întrebăm de unde veneau străvechii artiști francezi. Ca și bizonii, ei nu proveneau din Europa. Diferite consemnări arată că părțile sudice ale Portugaliei, Spaniei și Franței au fost colonizate de către locuitori

din Atlantida. Cum bizonul nu se găsește în nici una din picturile pe stâncă din America, aceasta este o dovadă că bizonul nu apăruse încă în părțile vestice și sud-vestice ale Americii. Concluzia firească este că bizonul a fost adus în America din Atlantida și străvechii locuitori ai Franței, care migraseră din Atlantida luaseră câțiva bizoni cu ei.

Era bizonul originar din Atlantida? A fost bizonul adus în Franța din Atlantida? A fost el oare adus în America din Atlantida? La aceste întrebări vor răspunde desigur cititorii noștri. Eu prezint doar câteva date.

Bizonul nu este originar din America și, prin urmare trebuie să fi venit de undeva, după ce străvechii artiști americani decoraseră stâncile din canioanele aflate în vestul și sud-vestul Americii de Nord. Bizonul trebuie să fi apărut în America după Ultimul Mare Cataclism Magnetic, altfel apele și gheața acestui potop ar fi șters urmele lor ca și pe cele găsite la Den Men în Nebraska. Savanții noștri au presupus întotdeauna că bizonul a venit în America din Asia pe atât mult folosita și supraaglomerata fâșie de uscat cunoscută sub numele „Podul de Uscat Bering". Ce dar dumnezeiesc a fost această fâșie de uscat pentru savanții moderni, pentru că de câte ori au călcat într-o groapă, întotdeauna au ieșit din ea dând întreaga vină pe acest șubred și străvechi pod. Acesta i-a salvat din numeroase situații stânjenitoare. Cu puțin timp în urmă a creat senzație printre savanți știrea că în Asia au fost descoperite coarnele unui bizon străvechi. Entuziasmul științific era maxim. Apoi s-a descoperit că de fapt coarnele respective aparțineau unui bou muscat. Faptul că bizonul nu a venit în America din Asia este de la sine înțeles, deoarece nu au fost găsite vreodată urme de bizon în Asia, nici măcar printre insulele pline de oase din Oceanul Arctic (Insulele Llakoff). Marele Val Sudic al Ultimului Cataclism Magnetic a măturat câmpiile Mongoliei și Siberiei, adunând nenumărate animale de pădure și depozitându-le în Oceanul Arctic la vărsarea fluviului Lena. Acolo se găsesc azi aceste oase, însă printre ele nu se află nici un os de bizon.

Nu cu mult timp în urmă lumea științifică a fost bulversată de un apreciat savant care raportase descoperirea unui corn de bizon într-un strat cretacic. Imediat au început să fie scrise cărți despre vârsta acestui bizon. Unde s-ar fi ajuns nimeni nu ne poate spune. Din fericire pentru marele public, la puțin timp după această descoperire a fost inițiată o cercetare mai vastă și

mai temeinică pentru a găsi mai mult din animalul dispărut. Foarte aproape de locul unde fusese găsit cornul de bizon a fost găsit craniul și platoșa de la gât a unui triceratop care a fost scos la suprafață și căruia îi lipsea un corn. Punându-se capătul rupt al cornului „de bizon" peste ruptura existentă în craniu s-a găsit că se potriveau perfect. Senzația creată a încetat, iar știința a mers mai departe așteptând o altă surpriză. Publicul s-a ales cu o întreagă bibliotecă de teorii.

Vaza cu cap de bufniță și Sfinxul Pasăre, cu inscripții de la regele Chronos din Atlantida, descoperite de Schliemann în Vechea Troie.

Capitolul VIII

GRECII

Cu grecii începem prezentarea unei serii de națiuni moderne care au supraviețuit din vremuri străvechi. Unele fragmente din istoria grecilor, datând de 12–15.000 de ani, ieșite recent la lumină, demonstrează că grecii, cunoscuți în acea vreme sub numele de atenieni, erau un popor luminat și foarte civilizat. Voi încerca să prezint ce s-a întâmplat în perioada cuprinsă între acum 30.000 de ani și acum 12.000 de ani.

Prima consemnare concretă din istoria recentă a Greciei, datează de la începutul primei Olimpiade, în anul 1104 î.Ch. Totuși, grecii, cunoscuți sub vechiul lor nume, trecuseră prin zeci de mii de ani de încercări și frământări înainte de prima Olimpiadă. Primele lor colonizări s-au făcut în Asia Mică, în Peninsula Balcanică și în insulele înconjurătoare dacă acestea existau în acea vreme. Diferite vestigii, tradiții și fenomene geologice confirmă acest lucru.

S-a scris mult despre istoria legendară sau cea străveche a grecilor. Mulți scriitori au considerat aceste legende drept mituri, însă acolo unde vestigiile arheologice confirmă legendele, este imposibil să le mai luăm drept mituri. Mi se pare indiscutabil faptul că grecii străvechi, strămoșii unora din grecii actuali au fost constructorii marilor structuri de Baalbek. În Asia Mică am găsit aceleași condiții ca în Mexic, America Centrală și multe alte locuri de pe pământ, și anume cetăți preistorice stau îngropate una sub alta și, în aproape toate cazurile, datorită acelorași agenți distrugători: cataclismele. Dovezile sunt indiscutabile.

Să observăm că cele două ramuri ale Centurii Centrale se intersectează chiar sub Cizma italiană și revin în poziția normală la est de Marea Caspică. Ramura sudică este mult mai adâncă decât cea nordică.

Unii scriitori care vorbesc despre Grecia înaintea migrației doriene se referă la acea perioadă ca la „ieșirea din ceață a

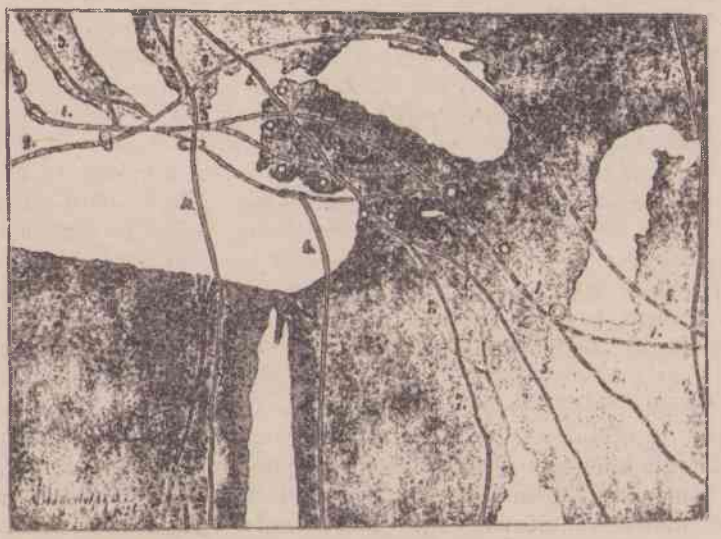

1. Ramura nordică a Marii Centuri Centrale de Gaz.
2. Ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz.
3. Ramificația italiano-balcanică
4. Ramurile orientală și occidentală ale Centurii balcanice.
5. Ramificația persană occidentală
6. Ramificația arabă occidentală
7. Ramificația arabă orientală
8. Ramificația persană centrală
9. Centura din munții Urali

Activități vulcanice din Asia Mică și împrejurimi

Greciei legendare". Voi încerca să prezint perioada dinaintea migrației doriene din anul 1104 î.Ch. Voi lua mai întâi câteva fragmente din dialogul *Timaios* al lui Platon (traducerea lui Benjamin Jowett, de la Oxford).

„Acum cetățenii acestei cetăți (Sais din Egipt) sunt mari iubitori ai atenienilor și spun că într-un anumit fel *sunt înrudiți cu ei*"[1].

„O, Solon, Solon, voi elenii nu sunteți decât niște copii și

1. Este absolut corect, deoarece erau înrudiți. Atât grecii cât și egiptenii fuseseră împreună în Țara Mamă, apoi în teritoriul Mayax, și din nou în Atlantida, de unde grecii au plecat în Asia Mică și egiptenii în Egiptul de Jos la Sais. Ei erau același popor care i-a alungat pe locuitorii Quentzal din America și le-au luat ținuturile.

nu există vreun bătrân care să fie elen." Solon auzind aceasta a zis: „Ce vrei să spui?" „Vreau să spun, a răspuns acesta, că în mințile voastre voi sunteți tineri. Nu există opinie *veche* transmisă prin tradiția străveche și *nici vreo știință rămasă de la strămoși* și îți voi spune motivul acestui lucru. Au fost și vor mai fi multe distrugeri ale omenirii pricinuite de multe cauze, între care cea mai mare a fost prin foc și apă[2]. Orice s-a întâmplat, fie în țara voastră, fie într-a noastră sau în orice altă țară despre care știm, orice acțiune care este nobilă și măreață sau remarcabilă în orice alt fel, după ce a avut loc, a fost consemnată în scris de către cei vechi[3] în timp ce voi și alte națiii sunteți dăruiți cu slove[4] și apoi la vremea obișnuită șuvoiul din ceruri coboară ca o molimă și lasă doar pe cei care nu au carte și educație[5] și astfel voi trebuie să începeți totul de la capăt ca niște copii și nu știți nimic din ce s-a întâmplat în vremurile străvechi, fie printre voi, fie printre ceilalți."

Sintagma „șuvoiul din cer" nu transmite bine sensul. Aici este folosit un element din vechea limbă Cara-Maya. Sensul corect ar fi: apele, nu șuvoiul a fost, prin voința cerului. Un șuvoi nu este clar definit. Putea fi un șuvoi de orice, în timp ce, ținând seama de întregul context, reiese clar că este vorba de un potop sau cataclism produs de apă. Despre cataclisme și potopuri se vorbește de multe ori în vechile scrieri egiptene. Nu exista un timp obișnuit pentru apariția acestora. De fapt era chiar foarte neobișnuit, depinzând de explozia unei acumulări de gaze, deformarea unei centuri de gaze sub ocean sau de o blocare apărută într-o centură suboceanică.

Majoritatea vechilor națiuni păstrau în templele lor consemnări nepieritoare – scrieri, fie în piatră, fie pe tăbliță din lut ars asemănătoare cărămizilor. Cele mai vechi despre care știu se află în Tibet, iar unele au fost scrise, după datele astrologice consemnate pe ele, acum circa 70.000 de ani. În India se află sute de astfel de plăcuțe, datând de peste 35.000 de ani, unele fiind chiar mai vechi.

2. Aceasta este în mod sigur confirmată atât de fenomenele geologice, cât și de cele arheologice din întreaga lume.

3. Este o traducere greoaie. O variantă mai bună ar fi: „în acea vreme s-a realizat o descriere a întâmplărilor și aceasta a fost păstrată în templele noastre".

4. O traducere mai bună este: „voi și alte națiuni nu păstrați însemnări nepieritoare".

5. „Și apoi, după un timp, ca de obicei..."

Dar să revenim din nou la Platon: „În privința acestor genealogii ale voastre, pe care ni le-ați repovestit, ele nu sunt mai bune decât poveștile copilărești; în primul rând pentru că voi amintiți doar un singur potop, *în timp ce au fost mai multte*. În al doilea rând, a locuit în ținutul vostru, pe care nu-l cunoașteți, cea mai cinstită și mai nobilă rasă de oameni care a trăit vreodată și din care voi nu sunteți decât o rămășiță sau o fărâmă. Și acest lucru vă este necunoscut deoarece timp de mai multe generații supraviețuitorii acelei distrugeri *nu au dat seamă*."

Oamenii despre care se vorbește aici erau strămoșii celor care au început să construiască mărețele temple de la Baalbek. Aceste temple nu au mai fost vreodată terminate. Au fost zguduite de cutremure și de activități vulcanice care s-au desfășurat în jurul lor în timpul construcției. „Nu au dat seamă" nu aș traduce astfel din textul grecesc. Traducerea mea personală este: „nu au făcut consemnări"; toate cuvintele vechi grecești sunt influențate de limba Cara-Maya și dacă un translator nu știe această limbă este în dezavantaj. Deși schimbările în vocabular și în alfabet au fost efectuate în timpul mandatului de arhonte al lui Euclydes, vechile filosofii străbătuseră doar jumătate de drum în schimbările desfășurate. Vocabularul grecesc a fost schimbat de trei ori pentru a fi modernizat.

Din nou citäm din Platon: „Fiindcă a fost o vreme, Solon, *înainte de marele potop,* când cetatea *cunoscută acum sub numele de Atena* a fost prima în război și strălucită prin perfecțiunea legilor sale." Solon s-a minunat de acestea și i-a cerut în mod serios preotului să-l informeze exact și în ordine despre acești vechi atenieni. „Te invităm să asculți despre ei, Solon, a zis preotul, atât de dragul tău cât și pentru marea cetate și mai presus de orice pentru zeița care este patronul, protectorul și educatorul comun al celor două cetăți ale noastre. Ea a fondat cetatea voastră (străvechea Atenă) cu circa o mie de ani înainte de a noastră (Sais), *primind de la pământ* și de la Hefaistos sămânța rasei voastre."

Această exprimare este pur simbolică. Preotul a revenit la limba sa maternă și la limba maternă a lui Solon.

Acest simbol ne trimite la limbajul popular. El înseamnă „mamă" și „pământ", iar prin extensie „pământul mamă" și „Țara Mamă" sau „ținutul mamă", astfel încât ar trebui tradus „Primind din Țara Mamă sămânța rasei voastre." Cu alte cuvinte, strămoșii voștri au venit din Țara Mamă. Există numeroase

consemnări care afirmă că Asia Mică, sudul Peninsulei Balcanice și Egiptul au fost mai întâi colonizate prin Mayax și Atlantida. Conform consemnărilor din templul de la Sais, cu 11.500 de ani în urmă exista o cetate pe locul de azi al Atenei și aceasta fusese construită cu 17.000 de ani în urmă – cu o mie de ani înainte să înceapă istoria Egiptului de Jos.

Preotul relatează în continuare despre războiul dintre atenieni și Atlantida, despre care am vorbit în capitolul despre Atlantida, păstrând totuși pentru acest capitol încheierea:

„Dar după aceea (după înfrângerea atlanților de către atenieni) au avut loc cutremure și potopuri violente și doar într-o zi și o noapte toți oamenii voștri războinici s-au scufundat în pământ (este descrisă soarta străvechii Atene care nu fusese redată înainte; uscatul s-a scufundat, a fost acoperit de ape, ducând cea mai mare parte a oamenilor la fund), iar insula Atlantida a dispărut în același fel și s-a prăbușit în mare (ceea ce confirmă faptul că străvechea Atenă s-a scufundat și acum ajungem la un fenomen geologic deosebit de interesant, care arată că Atlantida s-a scufundat de două ori) și acesta este motivul pentru care marea în acele părți este de netrecut, deoarece este o mare cantitate de mâl într-o apă puțin adâncă și acest lucru a fost provocat de scufundarea insulei."

Conform acestui pasaj nu cu mult timp în urmă Atlantida se afla sub ape. Așadar, ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz trebuie să se fi format la o dată destul de recentă.

STRĂVECHEA TROIE

Regele Priam ale cărui comori le-a descoperit dr. Schliemann într-una din străvechile cetăți de la Troia, a trăit în jurul anului 1194 î.Ch. Amănunte despre această descoperire au fost date în capitolul despre Atlantida. Schliemann a găsit că nu mai puțin de 6 cetăți se construiseră una deasupra celeilalte. Prima dintre acestea a fost ridicată înainte de înălțarea munților, așa cum vom vedea la Smirna, când vom ajunge la Asia Mică.

Harta de la pagina 82 arată pozițiile comparative ale numeroaselor și diferitelor centuri de gaze care trec pe sub Balcani și Asia Mică. Multe vestigii ale cetăților și civilizațiilor antice se găsesc în aceste regiuni. Aceste vestigii, așa cum se știe astăzi,

sunt marcate cu cercuri. Unele dintre ele datează de peste 25.000 de ani, ceea ce se coroborează cu descoperirile cetăților străvechi de la Troia și cu drumul tăiat în dealul cel mare de la Smirna.

Grecii, ca și egiptenii, pot pretinde pe bună dreptate că „ei se trag din cei mai vechi oameni de pe pământ". După cum se poate urmări, primii greci au venit din America prin Atlantida și și-au stabilit primele așezări în Asia Mică, în ținuturile joase ale Balcanilor și în insulele care compuneau atunci arhipelagul grecesc. În America Centrală găsesc că se numeau Kars, Karas, Caras și Carieni. Ei vorbeau propriul lor dialect al limbii Maya. Câteva din așezările lor americane se aflau în interiorul granițelor imperiului Maya. Cu toate acestea ei se întindeau mult mai la sud, atât pe coastele estice cât și vestice ale Americii de Sud.

Primele informații despre carieni și coloniile lor se găsesc în străvechile consemnări Maya, în care am găsit referiri la următoarele așezări: de-a lungul țărmurilor Marii Caraibelor, pe câteva din insulele Indiilor de Vest și trei așezări pe coasta estică a Americii de Sud. Una din consemnări datează de peste 16.000 de ani. Nu pot să spun când au început aceste colonizări.

Din America Centrală îi găsim apoi în Asia Mică, în Peninsula Balcanică și insulele înconjurătoare. Istoria legendară a grecilor spune că primele lor așezări au fost întemeiate pe țărmurile mediteraneene ale Asiei Mici. Carienii sunt la fel de răi ca și irlandezii, nu ar sta locului. De exemplu, gaelica, limba irlandeză este vorbită la Tipperary, în Irlanda, în provincia bască din Spania și în Nepal, în nordul Indiei. Luați un nepalez, un basc și un irlandez, țineți-i împreună și vor trăncăni de parcă s-ar fi născut toți în același sat și au crescut împreună.

Voltaire, în lucrarea „Istoria Universală și Starea tuturor Națiunilor" (The Universal History & State of All Nations. Edinburg, A. Donaldson, 1758, vol. 3, pag. 13) scrie: „Orice ar fi, *Indienii* nu mai sunt acel popor având cunoștințe avansate, în țara cărora grecii obișnuiau să efectueze călătorii de studii"[6].

Această afirmație confirmă părerea mea exprimată anterior că India a fost școala filosofilor greci. De fapt nu numai greci, ci și chinezi.

Carienii sunt identici în diferite părți ale pământului. Nu putem ști cu cât timp în urmă prima așezare cariană din Asia

6. Aceasta este o carte extrem de rară și de veche pe care mi-a împrumutat-o cu multă amabilitate prietenul meu S. Z. Adams, în familia căruia se găsește de la 1780.

Mică a fost distrusă de un cataclism, și nici nu putem stabili cât de des au fost ridicate noi așezări, care la rândul lor au fost distruse. La Smirna se înregistrează mai mult de trei, iar la Troia mai mult de patru. Carienii s-au extins la mare distanță de coastele Asiei Mici, însă nu mai departe de Marea Caspică. Deoarece pe câmpiile din jurul extremității sudice a Mării Caspice exista o așezare întemeiată de o altă rasă cunoscută sub denumirea de semitică.

Și acum să vedem ce spun unii dintre străvechii filosofi greci despre strămoșii lor.

Homer, în „Iliada", 10, 428–9, spune: „Carienii au fost printre cei mai vechi locuitori ai Asiei Mici și ai arhipelagului grecesc".

Herodot, în cartea I, 171, spune: „vechii carieni se numeau ei înșiși Helegi. Un popor iubitor de războaie pe mare care asigura la cerere echipaje pentru navele din Minos." Herodot era el însuși carian.

În „Fragmente din istoria Greciei" editate de *Max Müller*, vol. 4, pag. 475, găsim: „Filip din Theaugela, istoric carian, spune că idiomurile carienilor erau amestecate cu numeroase cuvinte grecești."

Tucidide, în „Istoria războiului peloponesiac", cartea I, 8, îi numește pe carieni „pirați" și apreciază că regele Minos i-a alungat din Ciclade.

Strabon, în cartea 7, 321 și cartea 13, 611, spune: „Carienii fuseseră locuitorii întregii Ionii și ai insulelor din Marea Egee, până când au fost alungați de acolo de către ionieni și dorieni, care s-au stabilit ei înșiși pe continent."

Se pare că nu toți filosofii greci din antichitate erau de acord în legătură cu rolul carienilor, însă ei fac legătura între carieni și ținuturile America Centrală, Grecia și Asia Mică. Cele mai des întâlnite tipare ornamentale ale străvechilor greci și chiar multe din cele ale grecilor de azi sunt identice cu tiparele ornamentale ale carienilor Maya din America Centrală și Yucatan. Simbolul lor distinctiv, crucea grecească este luat din figura centrală de pe emblema regală din MU, Imperiul Soarelui, al cărei înțeles l-am prezentat în lucrarea *MU – Continentul Dispărut*. În același volum am prezentat imaginea unei vaze descoperite de Niven în cetățile mexicane îngropate, având modele ornamentale specifice grecești și datând de peste 50.000 de ani.

Alături de Carieni au mai fost și alte triburi care s-au stabilit

de-a lungul ţărmurilor Asiei Mici şi în Balcani. Cu acestea carienii au avut până la urmă numeroase războaie.

Cred că am arătat destul de convingător că locuitorii stabiliţi în Asia Mică, peninsula Balcanică şi insulele din Marea Egee erau Cara sau Carieni, veniţi din America Centrală prin Atlantida. Voi trece acum în revistă câteva din fenomenele arheologice şi geologice descoperite în Asia Mică. Este greu să arătăm în ce situaţie se găsea această parte a pământului, să zicem acum 25.000 de ani. Această dată este o simplă figură de stil pentru a-l face pe cititor să se întoarcă cu gândul la o epocă străveche. Data reală poate fi cu 50.000 de ani în urmă sau şi mai mult, precizarea fiind greu de făcut fără existenţa unor *texte scrise*. Fără acestea datarea este nesigură sau în cel mai bun caz aproximativă. Geologii au marea abilitate de a spune, atunci când scriu despre cei din vechime, cu atâtea sute de milioane de ani în urmă, cu atâtea milioane de ani în urmă, sau cu sute de mii de ani în urmă. De fapt, ei nu ştiu mai mult despre data reală decât vânzătorul ambulant de pe stradă. Cred că ideea lor este de a pune cât mai multe zerouri după primul număr, sperând că vor fi astfel cu atât mai apreciate de public, iar publicul se va gândi cu atât mai mult la ei. Ar trebui să fie o instituţie dedicată capriciilor vremii şi vremurilor unde ei să poată învăţa legile naturale. Aceasta ar face ca tipografii să economisească multe litere.

În Asia Mică au fost construite multe cetăţi înainte de formarea centurilor de gaz şi de înălţarea munţilor. Aceşti primi colonişti, asemenea primilor colonişti din America au trecut printr-o mulţime de vicisitudini. Activitatea vulcanică şi cataclisme nimicitoare au urmat una după alta, distrugând de fiecare dată cetăţile şi ucigând locuitorii. O cetate sau un ţinut erau distruse, mai târziu ţinutul era repopulat şi era construită o nouă cetate, doar pentru a cădea victimă următorului cataclism oricând avea să aibă loc şi lucrurile au continuat în acelaşi fel până când s-au format centurile de gaz şi s-au înălţat munţii. Singurele calamităţi din această descriere care se pot întâmpla acum trebuie să fie minore din moment ce ele sunt produse de blocarea sau de susţinerea unei centuri de gaz.

Limba este una din marile elemente de legătură dintre diferite popoare şi ar trebui să ne bazăm mai mult pe ea decât pe oricare altă dovadă în afară de textele scrise. Limba greacă străveche era limba Cara-Maya pură. Şi azi are încă mai multe cuvinte Maya decât oricare altă limbă modernă, cu excepţia singalezei,

care este vorbită în Sri-Lanka. Alfabetul grecesc de azi este alfabetul pur Cara-Maya. Fiecare literă este fie un cuvânt, fie o combinație de cuvinte Maya și formează o descriere privind distrugerea continentului MU, Țara lor Mamă și Țara Mamă a întregii omeniri. Este un monument frazeologic care trebuie să stea permanent în fața ochilor acestor greci pentru a le reaminti ce li s-a întâmplat strămoșilor întregii omeniri și primei mari civilizații de pe pământ. Povestiri despre distrugerea Țării Mamă au fost scrise de către locuitorii Maya din YUCATAN, de egipteni, hinduși, chaldeeni, uighuri, iar mai târziu acestea au fost copiate de evreii israeliți care au numit Ținutul Mamă Grădina Raiului sau a Edenului în legenda lor biblică.

În lucrarea *MU – Continentul Dispărut*, am dat traducerea integrală a alfabetului grecesc. Probabil că mulți din cei care citesc această carte nu au citit prima mea carte, astfel că pentru ei voi repeta aceste elemente.

Lectură liberă „Puternic lovesc apele deasupra câmpiilor. Ele acoperă locurile. Acolo unde întâmpină obstacole, formează maluri. Pământul este lovit de apă, apele se împrăștie peste tot ceea ce trăiește și mișcă, temeliile cedează – *scufundat este ținutul MU*. Doar unele vârfuri mai apar deasupra apei. Vijelii suflă și treptat apare cerul rece. Acolo unde înainte existau văi, acum sunt mari adâncimi, abisuri reci. În locurile de formă rotundă se formează dune de mâl. Se deschide o gură din care ies aburi și sedimente vulcanice."

Modificarea alfabetului grecesc a avut loc în timpul mandatului de arhonte al lui Euclydes, în anul 403 î.Ch. Comparând forma nouă cu cea veche, principalele schimbări par să constea în schimbarea literelor inițiale cum ar fi: Gamma era Kamma, Delta era Telta, Rho era Laho și Sigma era Zigma. Este posibil ca aceste schimbări să fi fost făcute pentru a fi conforme cu pronunția generală a cuvintelor, așa cum se încearcă uneori azi cu limba engleză, care are mare nevoie de o schimbare de acest fel. Schimbări mai ample au fost făcute în vocabularul însuși.

Anumite fenomene din Asia Mică arată că această regiune a fost locuită din timpuri foarte vechi de popoare cu un înalt nivel de civilizație, cu zeci de mii de ani înainte ca istoria să înceapă a fi consemnată, așa cum o avem noi astăzi. Cine erau aceste popoare? De unde veneau? Ce s-a întâmplat cu ele? Ruinele de la Troia, Baalbek, Ephesus și Smirna sunt vestigii ale acestei civilizații. O bună descriere pe înțelesul omului obișnuit

a vestigiilor antice de la Smirna poate fi găsită în lucrarea lui Mark Twain „Oameni simpli în străinătate" (Innocents Abroad), la pagina 131:

„Călărind prin oraș am putut vedea urmele a șase Smirne (corespunde cu cele 6 cetăți străvechi de la Troia) care au existat și care fie au fost nimicite de foc, fie dărâmate de cutremure. Dealurile și stâncile au fost separate pe alocuri. Săpăturile scot la iveală mari construcții care au fost îngropate cu mult timp în urmă.

Panta dealului către cetățuie este foarte abruptă într-un loc, la 500 de picioare deasupra nivelului mării. Stratul perpendicular pe partea de sus a drumului era de 10 până la 15 picioare înălțime și se văd trei vine de cochilii de stridii. Vinele sunt groase de 18 inchi și se află la distanța de două până la trei picioare și ele coboară pentru o distanță de 30 de picioare ori mai mult și apoi dispăreau. Acolo unde malul se întâlnește cu drumul, printre cochiliile de stridii se găsesc numeroase *obiecte străvechi de olărit sparte*."

Este o minunată descriere geologică, arătându-ne că în timpurile preistorice, în Asia Mică, pe cealaltă parte a pământului față de Țara Mamă existau oameni luminați și cu înalt nivel de civilizație, că trei cataclisme nimicitoare au distrus trei mari civilizații înainte de înălțarea munților în Asia Mică. Faptul că între cataclisme a trecut mult timp este demonstrat de răgazul pe care oamenii l-au avut să recolonizeze și să reconstruiască zonele devastate. Faptul că vestigiile se găsesc acum la 500 de picioare deasupra nivelului mării, împreună cu straturile de pe actualele versante ale munților, demonstrează dincolo de orice discuție că aceste civilizații au existat înainte ca munții să se fi înălțat. Înălțarea munților a avut loc în cursul perioadei Pleistocene. Așadar aceste civilizații sunt anterioare acelei perioade, datând din Era Terțiară.

Este remarcabil faptul că în toate cercetările mele, prin însemnările străvechi am găsit doar două referiri la cataclisme din Europa și Asia Mică: o referire egipteană și Biblia. Referirea din Platon nu poate fi considerată ca fiind pur grecească, fiindcă ea provenea din Egipt, reprodusă de Solon. Totuși consemnări despre potopuri și tradiții, despre potopuri și cataclisme sunt extrem de răspândite în întreaga lume și la toate popoarele. Fenomenele geologice confirmă toate aceste consemnări și tradiții în toate părțile pământului.

BAALBEK

Ruinele de la Baalbek se află în nord-estul Beirutului, între extremitatea estică a Mediteranei și extremitatea nordică a deșertului sirian. Ele sunt cele mai măreţe și mai remarcabile dintre toate structurile străvechi de pe pământ. Ele au provocat mai multe speculaţii printre savanţi în general și printre arheologi în special, decât orice alt grup de ruine de pe pământ pentru că toţi sunt de acord că nu s-a găsit nici un fel de indiciu ori informaţie care să arate când și de către ce popor au fost înălţate. Am găsit numeroase descrieri ale acestor ruine făcute înaintea mea. Una din toate acestea, care mi se pare că se adresează atât omului de rând cât și savantului este cea a lui Mark Twain și, cum această carte este scrisă pentru omul obișnuit, am ales această descriere a lui Mark Twain. Nu există nici un motiv ca omul de știinţă să nu citească această carte. El o poate citi dacă dorește, însă cuprinde „un sac mare cu nuci tari", greu de spart pentru el.

„La ora 11, ochii ne-au căzut pe zidurile și coloanele de la Baalbek, ruinele celebre, a căror istorie este o carte ferecată. Ele au stârnit acolo timp de mii de ani uimirea și admiraţia călătorilor. Cine le-a construit este o întrebare la care nu se poate vreodată răspunde. Un lucru este totuși sigur, o asemenea măreţie a concepţiei, și o asemenea graţie a execuţiei cum se pot vedea la templele de la Baalbek, nu au fost niciodată egalate nici măcar de aproape de către vreo altă lucrare ieșită din mâinile omului, care să fi fost vreodată construită în ultimele 20 de secole.

Acest măreţ Templu al Soarelui, Templul lui Jupiter și cele două temple mai mici sunt adunate în mijlocul acestor sate siriene cumplit de murdare. Ele arată straniu în această companie plebee. Aceste temple sunt construite pe substructuri masive, care ar putea sprijini aproape o lume. Blocurile de piatră din care sunt făcute au mărimea unui autobuz și foarte puţine dintre ele sunt mai mici decât o ladă de scule pentru tâmplar. Aceste structuri sunt traversate de tunele de zid prin care ar putea trece un tren cu mai multe vagoane. Cu astfel de fundaţii nu e de mirare că ansamblul de la Baalbek a rezistat atât de mult timp.

Templul Soarelui este lung de aproape 300 de picioare (peste 90 de metri) și lat de 160 de picioare (circa 48 de metri). El

are 54 de coloane în jur, însă doar 6 din ele mai stau în picioare acum, celelalte sunt căzute și sparte la baza templului, formând o masă confuză și pitorească. Capiteluri și antablamente corintiene și încă vreo 6 coloane care trebuie să fi fost bine proporționate, nu mai există. Coloanele și antablaturile lor au împreună o înălțime de 90 de picioare (peste 27 de metri), prodigioasă pentru o stâncă ce trebuie așezată pe verticală și doar privindu-le cineva își poate da seama de frumusețea și simetria lor. Coloanele par suple și delicate, antablatura cu sculptura sa elaborată pare o lucrare ornamentală, dar când privești mai mult în sus până îți obosesc ochii și arunci o privire la fragmentele de coloane printre care te afli acum și-ți dai seama că sunt late de 8 picioare (circa 2,5 metri), iar împreună cu ele stau întinse pe jos capiteluri ce par la fel de mari ca o colibă și de asemenea lespezi de piatră dintr-o bucată, superb sculptate, groase de 4 sau 5 picioare și care ar acoperi complet podeaua unei sufragerii obișnuite.

Templul lui Jupiter este mai mic decât cel despre care tocmai am vorbit și cu toate astea este imens. S-a păstrat relativ bine. Una din cele 9 coloane este aproape neatinsă. Ele au 65 de picioare înălțime (circa 20 de metri) și susțin un fel de portic sau acoperiș. Acest portic este format din lespezi de piatră imense atât de fin sculptate în partea de jos, încât privite de jos par o pictură în frescă. Una sau două din aceste lespezi sunt căzute și din nou mă minunez dacă nu cumva bucățile gigantice de piatră sculptată din jurul meu nu sunt mai mari cumva decât cele aflate deasupra capului. În interiorul templului, ornamentația era fin lucrată și colosală în același timp. Ce minune de frumusețe și măreție arhitecturală trebuie să fi fost acest edificiu când a fost inaugurat și ce suflet nobil l-a ornamentat și cât de bine te simți în mijlocul lui cu fragmentele împrăștiate haotic, văzute în lumina lunii.

Și încă aceste blocuri sculptate sunt de trei ori mai mari decât pietrele grosolan prelucrate care formează platforma largă ce înconjoară marele templu. O latură a acestei platforme, compusă din trei bucăți de piatră este de aproape 300 de picioare lungine (peste 90 de metri). Pietrele au formă pătrată cu latura de 13 picioare, dintre care două au câte 64 de picioare (circa 20 de metri), iar al treilea 69 de picioare (21 de metri) lungime. Ele sunt înălțate în zidul masiv la 20 de picioare deasupra solului (peste 6 metri).

Am mers la cariera de unde erau luate aceste pietre de la Baalbek. Era la un sfert de milă distanță mai la vale. În groapa

din carieră se afla întinsă la orizontală replica celei mai mari pietre pe care o văzusem în ruine. Zăcea acolo așa cum o lăsaseră uriașii din acele străvechi timpuri uitate când au murit, pentru a rămâne timp de mii de ani un elocvent semn de mustrare pentru cei tentați să treacă cu ușurință peste oamenii care au trăit înaintea lor. Acest bloc enorm de piatră se află acolo, șlefuit în formă pătrată și gata să fie dat pe mâna constructorilor, o masă solidă cu baza de 14 pe 17 picioare (4,2 pe 5,1 metri) și cu lungimea de 70 de picioare (21 de metri)."

Această stâncă are o greutate de peste 1200 de tone. O stâncă asemănătoare constituie o parte din platforma din afara templului. Ultimele trei coloane din Templul Soarelui au căzut în timpul cutremurului din 1759.

În lucrarea sa *Minunile Trecutului* (Wonders of the Past) în volumul I, la paginile 129–130, Richard Curle spune:

„Construcțiile pe care le vedem sunt în principal romane, datând din epoca lui Antoninus Pius (86–161 d.Ch.).

Ele au fost tăiate în cariera aflată la o jumătate de milă distanță, unde se mai află încă o stâncă și mai mare, lungă de 68 de picioare și cu baza de 14 picioare, care pur și simplu s-a dovedit mult prea titanică pentru a fi ridicată în poziția verticală."

Este greu de conceput o afirmație mai smintită și mai greșită. Nici istoria romană, nici cea grecească și nici cea egipteană nu menționează construirea templelor de la Baalbek, deși toate aceste națiuni au consemnat cu grijă toate întâmplările, evenimentele principale și lucrările din epoca menționată de Curle. În special grecii, la câteva sute de mile distanță, consemnaseră în amănunt evenimentele istorice, lucrările și construcțiile realizate cu 1200–1300 de ani înaintea datei atribuite de Curle pentru înălțarea acestor construcții, însă în toată istoria grecilor nu găsim nici un cuvânt despre ele. Să crezi că ei nu ar fi putut să mute piatra aflată acum în carieră, așa cum făcuseră cu o piatră asemănătoare, este mai mult decât copilăresc și cu atât mai mult arată ignoranța lui Curle în acest domeniu, arhitectura nefiind romană, pentru că nu romanii au construit temple Soarelui. Autorități în istoria arhitecturii și în alte discipline spun că unele coloane, care sunt făcute din marmură provin din părțile centrale ale Egiptului. S-ar putea să aibă dreptate, însă de ce nu există nici o consemnare în Egipt despre un astfel de transport deosebit și de ce nu există nici în istoriile romanilor sau ale grecilor?

Piatra uriașă din carieră demonstrează indiscutabil două lucruri:

în primul rând că structurile de la Baalbek nu au fost terminate și, în al doilea rând, că lucrarea a fost părăsită brusc. Faptul că lucrările sunt nefinisate și neterminate înseamnă că lucrătorii le-au părăsit brusc ori au murit, iar circumstanțele au făcut imposibilă reluarea activității. Este de la sine înțeles că munca a fost întreruptă brusc la Baalbek. Ce s-a întâmplat? Privind monolitul din cariera de la Baalbek ne putem aminti de marele monolit neterminat din insula Paștelui, într-o altă carieră aflată la 8.000–10.000 de mile distanță (peste 15.000 de kilometri).

Fără cea mai mică îndoială, distrugerea construcțiilor de la Baalbek s-a datorat cutremurelor, într-o vreme în care erau aproape de terminare. Dar ce s-a întâmplat cu constructorii? Nici eu, nici altcineva n-ar putea să dea un răspuns la această întrebare, putem doar să bănuim. Ei au fost atât de ciudat nimiciți încât nu a rămas nici o altă urmă de la ei. Poate că într-o bună zi unele consemnări grecești străvechi să ne spună ceva despre enigma de la Baalbek. Un lucru este totuși sigur. Structurile de la Baalbek nu au fost construite de nici una din civilizațiile puse în evidență pe Dealul cel Mare de la Smirna, deoarece acelea au existat înainte de înălțarea munților, iar templele de la Baalbek au fost construite după aceea.

Nu se poate spune nimic precis în legătură cu cine au fost constructorii de la Baalbek, însă putem să facem unele comparații. Coloanele templelor de la Baalbek sunt de tip corintic. Cele mai vechi ornamente ale coloanelor grecești sunt cele corintice. Probabil că aici la Baalbek, cu mii de ani înainte ca stilul corintic din arhitectură să devină cunoscut în Grecia, se aflau coloane cu ornamente corintice și am putea merge și mai departe afirmând că tipul corintic era pur și simplu o dezvoltare a arhitecturii Cara.

Primii coloniști din Asia Mică îi aveau printre ei pe strămoșii unora dintre grecii de azi. Au fost oare constructorii templelor de la Baalbek strămoșii unora dintre grecii de azi și ai grecilor care au constituit națiunea elenă? Judecând după scrierile lui Homer, Herodot, Tucidide, Strabon și preotul egiptean Souchis din Sais, se pare că există motive întemeiate să credem.

Cât de mici suntem noi azi, în multe privințe, în comparație cu strămoșii noștri din Prima Mare Civilizație. Vălul întunericului este ridicat din ce în ce mai mult și omul actual se înalță într-o cunoaștere mai profundă. În multe lucrări mecanice, omul actual este inferior și el nu știe absolut nimic despre Marile Forțe pe care strămoșii noștri le cunoșteau atât de bine.

SMIRNA

Recent, la Capernaum, în Asia Mică, a fost descoperit un craniu uman care a produs destulă senzație printre savanții europeni, care apreciază că omul a trăit în jurul anului 30.000 î.Ch. și că este unul dintre primii oameni de pe pământ. Vârsta craniului de la Carpenaum este bazată pur și simplu pe teorie, așa cum se întâmplă cu toate descoperirile de acest fel. Nu s-a acordat atenție, prin comparație nici uneia dintre cele 3 civilizații care și-au lăsat urmele în drumul tăiat din dealul cel mare de la Smirna, cu toate că acestea sunt mult mai vechi decât data când se presupune că a trăit acel om. Aceste civilizații existau înainte de omul care a trăit la Capernaum. Civilizațiile de la Smirna își spun vârsta pe baza argumentelor geologice. Este un fapt. Vârsta craniului de la Capernaum este o teorie, deci nu un fapt dovedit. Craniile de proveniență necunoscută nu dezvăluie nimic despre trecut.

Coloanele Cele Mari de la Baalbek

Capitolul IX

EGIPTUL

Nu intenționez să scriu o istorie a Egiptului. S-au scris deja multe istorii ale Egiptului, suficiente pentru a umple o bibliotecă. Singurul meu obiectiv în această lucrare este: în primul rând, să arăt pe baza unor *însemnări scrise*, nu pe baza unor teorii, cine au fost *primii* egipteni; în al doilea rând, să arăt că primii coloniști stabiliți în Egipt erau copii continentului MU și au venit direct din Țara Mamă în Egipt. Aceasta va înlătura misterul aparent de care s-au izbit etnologii în privința originii egiptenilor și va arăta motivul pentru care, încă de la începuturile istoriei lor, egiptenii s-au dovedit a fi un popor cultivat și cu un grad înalt de civilizație.

Mulți egiptologi consideră enigme existența celor două culte religioase egiptene. Aceste aparente enigme sunt înlăturate atunci când știm în ce fel și de către cine a fost populat prima dată Egiptul. Egiptologii au mers prea departe în numeroasele lor teorii și deducții despre diferite aspecte istorice, deoarece nu au înțeles simbolistica străvechilor egipteni și scrierile lor simbolice și nici nu au pătruns sensurile ezoterice ale acestor scrieri. Ei nu pot fi blamați pentru acest lucru, deoarece nu se găsește nici o cheie și nu a existat nici o școală unde să poată învăța. Aceste secrete, timp de mai multe sute de ani, cel puțin, au fost cunoscute doar de foarte puțini înțelepți orientali. Toți acești înțelepți venerabili și-au petrecut viețile în templele și mânăstirile lor, venind foarte rar în contact direct cu lumea exterioară. Atunci când au făcut acest lucru, informațiile oferite de ei sunt atât de neortodoxe în prezentarea *teoriilor* încât cei care le primesc, le consideră drept niște fleacuri.

Egiptul a fost colonizat de două serii de locuitori, începând din două zone separate și distincte. Unii au venit dinspre vest și s-au stabilit în Egiptul de Jos, iar ceilalți au venit dinspre est și s-au stabilit în Egiptul de Sus. Coloniștii care au venit dinspre

vest și-au înființat prima așezare la Sais, în Delta Nilului. Coloniștii veniți dinspre est s-au stabilit pe coasta estică a Africii, de la Capul Guardafui până la extremitatea Mării Roșii. În India am găsit numele Maioo drept nume dat acestei colonii, însă nu pot să spun dacă această denumire se referea la întreg teritoriul sus-menționat sau doar la zona din apropiere de Suakin, pe coasta Mării Roșii. Maioo a fost capitala lor, cel puțin în vremea când s-au scris consemnările indiene și ar părea să fie, de asemenea, numele districtului respectiv. De pe coastă ei au avansat până pe cursul Nilului, de unde s-au extins atât în aval cât și în amonte. În cele din urmă, locuitorii Egiptului de Sus s-au întâlnit pe Nil cu locuitorii Egiptului de Jos, formând astfel un alt lanț uman complet în jurul pământului.

După aproape 10.000 de ani de la înființarea primei așezări la Sais, a izbucnit un război între locuitorii Egiptului de Sus și cei ai Egiptului de Jos, iar aceștia din urmă au fost înfrânți. Cele două comunități s-au unit și au format un imperiu. Acum voi încerca să mergem pe urmele locuitorilor veniți din India în Egiptul de Sus.

COLONIA MAIOO

După ce a luat ființă Colonia Babiloniană, nu se știe însă după cât timp, locuitorii Naga din India au mai făcut un pas către vest. Ei au plecat din India către nord-estul Africii. Au înființat așezări în golful Aden și în diferite locuri de pe coasta occidentală a Mării Roșii. Atât consemnările indiene cât și cele egiptene amintesc despre așezarea lor de la MAIOO în Nubia, Egiptul de Sus. MAIOO era o localitate situată pe țărmul Mării Roșii aproape de actualul oraș Suakin. Colonizarea aceasta s-a desfășurat cam acum 15.000 de ani. În acea vreme țara era o câmpie întinsă, deoarece munții Africii nu se înălțaseră încă. Este încă îndoielnic dacă existau atunci în această parte a pământului ținuturile deșertice de azi. Mai târziu, coloniștii și-au croit drum în interiorul uscatului, ajungând până la izvoarele Nilului, și anume ale Nilului Alb și ale celui Albastru. Această colonie Naga s-a dezvoltat, a înflorit și a devenit foarte puternică. În cele din urmă a pornit război împotriva locuitorilor Maya din Egiptul de Jos, i-au învins și au transformat cele două comunități egiptene într-un Imperiu. Mena sau Menes a fost primul rege dintr-o dinastie care a domnit atât asupra Egiptului de Sus cât

și a Egiptului de Jos, iar o dată cu apariția sa, pe scena istorică a Egiptului a fost adoptat titlul de „rege al Nordului și al Sudului".

Originea locuitorilor din Egiptul de Sus este ușor de trasat prin urmărirea simbolului lor principal al Zeității, Soarele, care este confirmat de însemnările scrise atât în India cât și în Egipt. Binecunoscutul disc solar înaripat al Egiptenilor, cu perechea sa de șerpi, a fost introdus în Egiptul de Jos de către locuitorii din Egiptul de Sus.

Cercul înaripat egiptean este doar unul din multele forme ale acestui simbol, găsit în toate țările străvechi, care are șarpele în imagine. Acest lucru nu este accidental, nici nu a fost adăugat din motive ornamentale. Era forma lor de exprimare a reverenței față de Creator și de a păstra în memorie faptul că în vremurile străvechi și când se aflau în Țara Mamă, ei foloseau în principal simbolul Naga, Șarpele, pentru a simboliza Zeitatea, în calitatea sa de Creator. În această imagine, Soarele, ca simbol principal, este plasat în centru. În timp ce Soarele a devenit cel mai sacru simbol al Zeității, Șarpele, ca simbol al Creatorului, venea imediat după acesta. În afară de acestea două, nici unul din multele simboluri ale Zeității nu era utilizat fără a arăta atribute simbolice secundare. Până și coroana regelui era ornamentată cu Șarpele ca simbol al Creatorului. Soarele nu era folosit ca simbol în cazul coroanei deoarece era Infinitul Atotputernic; astfel folosirea Soarelui ca simbol ar fi fost un sacrilegiu.

Să vedem felul cum este reflectată India în Egipt. Acești oameni au venit din India și au păstrat elemente care le reaminteau de India.

Philostratos, în „Viața Tyanei", pagina 146, spune: „Primii egipteni erau o colonie din India".

Valmiki, istoricul înțelept hindus, ale cărui opere au fost scrise pe baza însemnărilor din Templul Rishi de la Ayhodia, spune: „Locuitorii Maya din India au stabilit o colonie în Egipt, numind–o Maioo."

Însemnările spun că Narana, Marele Preot, al Templului, a citit lui Valmiki însemnările, iar acesta le–a scris după dictare.

Valmiki, în „Ramayana", vol. I, pagina 342, din traducerea lui Fauche, spune: „Locuitorii Naacal s–au stabilit prima dată la Deccan, în India și acolo și–au extins religia și învățătura la coloniile din Babilon și Egipt."

Brunsen, în lucrarea „Locul Egiptului în Istoria Lumii", vol. 4, pagina 58, spune: „Ultima dată când începuturile vieții din Egipt și migrația din zona Eufratului puteau să aibă loc, a fost anul 9850 î.Ch."

Nu pot să-mi imaginez că Brunsen a scris despre migrația din valea Eufratului în Egipt fără să fi găsit unele însemnări care să confirme acest lucru. Totuși rămâne deschisă o chestiune. Se referă oare însemnările sale la Oman și el include această zonă în districtul Eufratului sau într-adevăr Akkadienii s-au alăturat companiilor care se duceau în Egipt pornind din Oman sau Akkad? Personal, nu am găsit niciodată însemnări care să afirme că akkadienii au luat parte la colonizarea Egiptului pornind din India, însă nici nu am putut să văd toate însemnările existente.

Mai rămâne o altă posibilitate: Atunci când locuitorii Maya au început să plece din India în Egipt, cetatea Akkad, putea să fie punctul lor de aprovizionare pe traseu. Brunsen poate că a găsit unele însemnări vechi care se refereau la coloniștii ce plecaseră din Akkad în Egipt, sugerând prin asta că acei coloniști erau akkadieni și nu hinduși. Însemnarea lui Valmiki despre locuitorii Maya din India, care au format o colonie în Egipt nu este singura însemnare care susține acest lucru. Sunt multe altele, însă însemnarea lui Valmiki fiind bazată pe documente păstrate într-un templu, am considerat că aceasta, coroborată cu afirmațiile lui Brunsen și Philostratos era suficientă pentru gândirea indiană. Însemnările din templele hinduse susțin că locuitorii coloniei egiptene au plecat din India și nu din valea Eufratului. Philostratos confirmă această afirmație.

Acum voi merge în Egipt pentru a studia lucrurile văzute din cealaltă perspectivă. Azi nu există pe harta Egiptului o localitate cu numele Maioo, deci trebuie să căutăm unele însemnări vechi: în primul rând să aflăm dacă a existat vreodată în Egipt o localitate Maioo și, în al doilea rând, să găsim poziția exactă.

Brugsch Bey, considerat una din autoritățile cele mai de încredere privind istoria Egiptului, în lucrarea sa, „Istoria Egiptului sub Faraoni", vol. 2, paginile 78 și 174, spune: „Numele Maioo este cuprins în lista ținuturilor cucerite de Thutmes III... Numele Maioo se găsește pe o listă de ținuturi dintr-o cameră mortuară descoperită în Nubia."

Aceasta este o confirmare perfectă a însemnării lui Valmiki de către istoria egipteană. Nubia se află în Egiptul de Sus pe coasta vestică a Mării Roșii. Nubia începe puțin mai la nord de strâmtoarea Bab-el-Mandeb. Suakin este unul din porturile maritime de azi ale Nubiei.

Unii egiptologi au început să lanseze ipoteza că primii egipteni au venit din valea Eufratului, au traversat deșertul asirian, au

pătruns în Egiptul de Jos și de acolo au urcat pe Nilul Alb și pe Nilul Albastru și s-au despărțit formând două imperii. Ei nu au găsit nici un document sau o legendă pentru a se baza pe ele în lansarea unei astfel de afirmații. Traversarea unui deșert fără apă, deci alegerea căii celei mai imposibile din punct de vedere fizic, în timp ce aveau la dispoziție o cale ușoară, sigură și naturală pe apă ar fi fost o culme a absurdității. Nu ne spune oare Berosus că primii oameni întâlniți de semiți pe Eufrat au fost „jumătate pești, jumătate oameni" și nu ne spune oare Valmiki că „locuitorii Maya erau navigatori iscusiți ale căror nave străbăteau oceanele de la est la vest și mările de la nord la sud"? și aceștia ar fi fost oamenii care ar fi preferat să traverseze un deșert de două ori mai lung decât calea pe apă. Pe mare ei ar fi economisit sute de mile și ar fi putut urmări uscatul cu privirea ajungând la destinație fără nici un obstacol. Dacă orice cititor va lua o hartă și va compara cele două trasee, rezultatul ar fi mai convingător decât am putea scrie. Din nou, nici o ființă sănătoasă nu și-ar putea imagina coloniștii părăsind pământurile fertile din Delta Nilului pentru a se duce într-o direcție necunoscută croindu-și un drum printr-un deșert neprimitor.

Ceea ce am prezentat mai sus constituie povestea Egiptului de Sus. Voi trece acum în revistă diferitele însemnări despre cine erau locuitorii Egiptului de Jos și de unde veneau ei. Istoria Egiptului de Jos este atât de împletită cu istoria Atlantidei încât aproape toate documentele se referă la amândouă, astfel încât sunt obligat să folosesc din nou însemnările folosite pentru Atlantida. Este o repetare, știu, însă cred că subiectul o justifică și sper că cititorii mei o vor vedea în aceeași lumină. S-ar pierde din continuitatea prezentării subiectului dacă am fi nevoiți mereu să ne întoarcem la paginile anterioare.

COLONIA NILULUI

Acesta a fost primul nume al Egiptului de Jos. Colonia a fost înființată la Sais în Delta Nilului de către locuitorii Maya, care veneau din Atlantida sub conducerea lui Thoth, acum circa 16.000 de ani. Delta Nilului pare să fi fost neglijată de primii coloniști mediteraneeni, deoarece fenomenele geologice arată că Asia Mică, Peninsula Balcanică, insulele din Marea Egee și Câmpiile Caucaziene au fost ocupate cu multe mii de ani înainte de anul 14.000 î.Ch. În acea vreme, extremitatea joasă a Peninsulei Balcanice, Asia Mică

și Câmpiile Caucaziene erau ținuturi ideale pentru coloniști, aveau pământ bogat și bine scăldat de ape, cu o climă ideală. Delta Nilului, pentru ei deci, părea să fie doar un ținut fierbinte, nisipos. Așadar, putem presupune că lipsa de teren pentru un număr din ce în ce mai mare de coloniști sau un anumit eveniment deosebit i-a făcut pe primii să se stabilească acolo. Documentele vor vorbi, nu avem nevoie să teoretizăm pentru asta.

Schliemann: a găsit la Maycarne, în Creta, o tăbliță pe care scria: „Egiptenii descind din Misar. Misar a fost copilul lui Thoth, zeul istoriei. Thoth era fiul emigrant al unui preot din Atlantida. El a construit primul templu la Sais și acolo i-a învățat pe ceilalți înțelepciunea din țara sa natală."

Manuscrisul Troano: „Fugind de mânia fratelui său Aac, regina Moo și-a îndreptat tovarășii spre Soare-răsare și, în cele din urmă, a ajuns la așezarea Maya care fusese recent înființată pe malurile Nilului. Acolo ea l-a întâlnit pe Thoth, fondatorul, care a devenit prietenul său și învățătorul său în probleme religioase."

Într-un *papirus egiptean* din vremea faraonului Sent, din a doua dinastie, găsim următorul pasaj: „Faraonul Sent a trimis o expediție către vest în căutarea urmelor Atlantidei, de unde cu 3350 de ani înainte egiptenii veniseră, aducând cu ei toată înțelepciunea ținutului lor natal."

Rawlinson în lucrarea sa „Originea Națiunilor" (Origin of Nations), la pagina 13, spune: „Egiptenii susțin că strămoșii lor au fost străini, care veniseră în timpuri depărtate și se stabiliseră pe malurile Nilului."

Herodot: „Egiptenii se laudă că strămoșii lor *din ținuturile din vest au fost cei mai vechi oameni de pe pământ*".

Diodor din Sicilia, în lucrarea „Istorii", volumul I, pagina 50: „Egiptenii susțin că strămoșii lor erau străini, care în timpuri foarte vechi s-au stabilit pe malurile Nilului, aducând cu ei civilizația din țara lor mamă, arta scrierii și o limbă măiastră. Ei veniseră dinspre apus și erau cei mai vechi dintre oameni."

Teiss, în lucrarea „Miracolul Pietrei", la pagina 40: „Egiptenii au venit din Kuiland, țara zeilor din vest."

Plutarh, în „Viața lui Solon", spune: „Atunci când Solon a vizitat Egiptul, Souchis, un preot din Sais și Psenophis, un preot din Heliopolis, i-au spus că în urmă cu 9.000 de ani relațiile egiptenilor cu ținuturile din Vest fuseseră întrerupte datorită mâlului care făcuse marea imposibil de trecut după distrugerea

Atlantidei, în urma unor cutremure *și ținutul de dincolo în urma unor potopuri.*"

Orfeu: „Egiptul, fiica lui Poseidon" (Atlantida).

Lepsius: a găsit aceleași simboluri sacre între ceremonialele egiptenilor cum găsise între ceremonialele locuitorilor americani Maya.

Cele de mai sus dovedesc faptul că:

Primii egipteni au fost locuitori Maya; primii coloniști din Egiptul de Jos veneau din Atlantida, iar primii coloniști din Egiptul de Sus veneau din India; mai târziu ambele colonii s-au mărit prin coloniști veniți din Țara Mamă prin India sau Ținutul Mayax; că locuitorii din continentul Mu au fost primii oameni de pe pământ; că Atlantida a fost distrusă de cutremure și s-a scufundat; că *America* a fost distrusă și marea a devenit *de netrecut* și ținutul *de nelocuit* la mult timp după *cataclism*; că în Egipt, Mu, Țara Mamă, era numită Ținuturile din Vest sau Kui Land; că Mu, uneori numită Ținuturile din Vest sau Kui Land, a existat cândva și că a fost locul originar de viață al Omului; că Egiptul a fost cândva o colonie a continentului MU și că după ce MU s-a scufundat, a devenit un Imperiu.

Osborn: „În Egipt este extrem de bine cunoscut că nu s-au găsit indicii despre existența unei perioade timpurii de sălbăticie. Toate autoritățile științifice sunt de acord că oricât am merge de departe în istoria Egiptului nu găsim o epocă necivilizată în care civilizația să se fi dezvoltat. Concluzia rezonabilă care reiese din aceste fapte pare să fie că primii coloniști din Egipt erau un grup de oameni cu un nivel foarte înalt de civilizație, dar care datorită unei ciudate anomalii în istoria omului fuseseră privați de o mare parte din limba lor și de întregul sistem de scriere care constituise înainte mijlocul, dar și vehiculul civilizației lor."

Mă tem că atunci când Osborn a scris cele afirmate mai sus, el s-a bazat mai mult pe imaginație decât pe cercetarea pe care subiectul o merita. Dacă ar fi citit lucrările filosofului grec Diodor, el ar fi descoperit, înainte de a întoarce pagina a cincea, că „concluziile sale rezonabile" erau nefondate, deoarece egiptenii aduseseră o limbă scrisă și o menținuseră de-a lungul întregii istorii a Egiptului. Capitolul 64 al *Cărții Morților* a fost scris de Thoth la începutul istoriei egiptene. Alfabetul hieratic al egiptenilor este dat la pagina 21. Aceste simboluri au fost folosite până cu câteva secole după Hristos, iar multe din ele se vor transmite în simbolurile alfabetice. Aceste semne hieratice au fost utilizate la scrierea *Cărții Morților*.

Osiris. Egiptologii sunt de păreri foarte diferite privind cine și ce a fost Osiris. Mulți pretind că el a fost un mit; alții că a fost pur și simplu un simbol; în timp ce alții declară că el a fost un om obișnuit. Mulți egiptologi apreciază că el a fost un rege *undeva*, într-un anumit ținut. Egiptenii înșiși afirmă că el a trăit cândva și susțin că el s-ar fi născut în diferite localități din Egipt, ceea ce arată că nimeni nu știe nimic dincolo de faptul că el a fost capul puterii triunice a Egiptului de Jos.

Osiris a fost un om, iar istoria sa a fost consemnată de locuitorii Naacal. Scrierile lor spun: „Osiris s-a născut în Atlantida, cu circa 22.000 de ani în urmă. Ajungând un tânăr bărbat, el a părăsit Atlantida și s-a dus în Țara Mamă pentru a studia la colegiile de acolo. El a devenit student la un colegiu Naacal unde a rămas până când a devenit Maestru și Frate Sfânt. Apoi s-a întors în Atlantida, unde a curățat religia de extravagațele și excesele care se strecuraseră în ea. Apoi a devenit conducătorul Bisericii din Atlantida, o funcție pe care a deținut-o o viață întreagă. Oamenii îl iubeau atât de mult pentru bunătatea și învățăturile sale deosebite, încât doreau să-l detroneze pe rege și să-l așeze pe Osiris pe tron. El nu ar fi permis acest lucru și a refuzat în mod hotărât să permită până și discutarea unei astfel de posibilități."

Atunci când Osiris a murit, el a fost zeificat și religia a fost numită după numele său, așa cum religia noastră de azi este numită religia creștină după învățăturile lui Hristos. Nu există

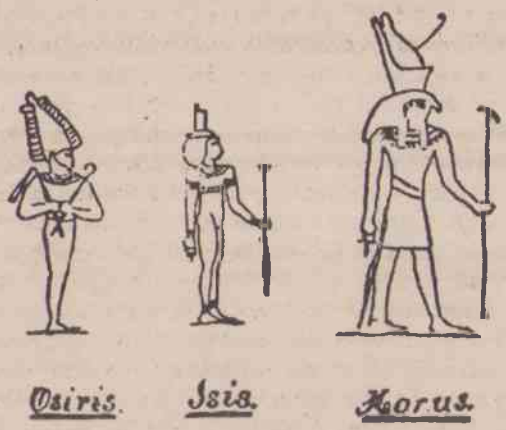

Însemnul trinității divine din Egiptul de Jos.
Osiris, Isis, Horus

nici o menţiune în scrierile Naacal privind cauza morţii lui Osiris. Egiptenii au propria lor poveste. După părerea lor, sfârşitul lui Osiris a fost o tragedie. Osiris, după egipteni, a fost ucis de un frate al său numit Set. Set a devenit gelos în mod fanatic pe fratele său, datorită dragostei pe care oamenii o arătau pentru Osiris, ceea ce l-a făcut pe Set să-l ucidă. La peste 10.000 de ani după epoca lui Thoth, preoţii egipteni, vicleni şi lipsiţi de scrupule, pentru a aduce teama şi groaza în inimile oamenilor şi pentru a-i transforma în sclavi în slujba obiectivelor lor mărunte, l-au transformat pe Set în diavolul de azi. Diavolul era necunoscut înainte ca egiptenii să-l fi inventat. Înainte de asta a existat doar o luptă între Suflet sau Forţa Divină şi afinităţile materiale pentru controlul minţii omului şi, prin intermediul minţii, a acţiunilor sale trupeşti. Efortul Sufletului era să înalţe omul material către un plan mai înalt. Afinităţile materiale luptau împotriva sufletului şi încercau să păstreze trupul la nivelul lor de jos.

Ar putea să pară destul de remarcabil faptul că învăţăturile lui Osiris, Gautama şi Iisus sunt atât de asemănătoare în modul lor de exprimare. În multe cazuri ele sunt absolut identice, luate cuvânt cu cuvânt. Şi în cazul anumitor sentinţe aş putea să provoc pe oricine de pe pământ să îmi spună care din cei trei mari maeştri au spus anumite cuvinte. Şi totuşi, dacă cineva stă să se gândească, nu este atât de remarcabil, deoarece ei toţi predicau şi explicau prima religie a omului, aşa cum a fost ea consemnată în Scrierile Sacre Inspirate ale continentului MU, Ţara Mamă.

Egiptenii afirmau că Osiris s-a născut în Egipt, ceea ce este un mit perfect, aşa cum dovedesc următoarele afirmaţii: Thoth a fost fondatorul Egiptului de Jos. El a construit primul templu la Sais şi acolo a propovăduit religia osiriană aşa cum a adus-o din Atlantida. Acest lucru este verificat în *Cartea Morţilor*. Nu este clar de ce egiptenii l-au pus pe Osiris în situaţia de a avea grijă de Amenti, dar se consideră că acest lucru avea o valoare simbolică.

Isis. Isis este reprezentată în Capul de Zeu Triunic al Egiptului de Jos, ca fiind sora şi soţia lui Osiris. Ce era ea? A fost ea o femeie obişnuită sau doar un simbol? Fără discuţie ea a fost doar un simbol, fiind purtătoarea unei concepţii formate chiar la începutul învăţăturilor umane. În religia egipteană, Isis era simbolul care reprezenta natura şi natura era principiul productiv al Creatorului – principiul feminin. Astfel multe atribute erau acordate ei de către egipteni, încât ea apare ca simbolul feminin, atribut al Creatorului.

Ea reprezenta creația tuturor lucrurilor. Astfel ea apare ca fiind marele atribut al creației, executorul poruncilor Creatorului.

Nu am găsit-o niciodată reprezentată sub formă de mumie. Am găsit că cei care au trăit într-adevăr erau reprezentați ca mumii și în diferite ocazii, ca zei, cu un cap special, care semnifica cine au fost. Faptul că Isis a fost considerată soția lui Osiris este un simbolism.

O veche scriere egipteană spune: „Isis nu poate să moară niciodată, deși din vreme în vreme hainele sale se schimbă." Cu alte cuvinte, ea poate fi cunoscută sub diferite nume la diferite popoare și în diferite epoci.

Cred că Rider Haggard explică sensul ezoteric al zeiței Isis mai bine decât oricare alt om care a scris despre ea. Într-una din lucrările sale, el descrie o scenă din fața Sfinxului, după înfrângerea egiptenilor de către perși.

Zeii egipteni stăteau în fața Sfinxului spunând: „Ne luăm rămas bun de la tine, Mamă Egipt, adăpostul nostru pentru mii și mii de ani. Din lutul tău am fost creați și în lutul tău ne reîntoarcem."

Sfinxul: „Spuneți-mi cine v-a dat vouă aceste forme monstruoase și cine v-a numit pe voi zei?"

Zeii: „Preoții ni le-au dat și preoții ne-au numit zei. Acum preoții sunt măcelăriți și noi pierim o dată cu preoții, deoarece noi nu suntem decât zei făcuți din lutul tău, Egiptule."

Piatră gravată cu un cap semitic descoperită la Chichen Itza, în YUCATAN

Apare *Isis*: „Iată-mă. Eu sunt spiritul tău pierdut, dar tu, Egipt, nu m-ai creat pe mine, pentru că eu te-am creat pe tine dintr-o *poruncă divină*. Eu sunt cea pe care oamenii o cunosc sub numele de Isis aici pe Nil, dar căreia întreaga lume și toate lumile de dincolo de lume o cunosc ca natură, ca ornament vizibil al Zeului Atotputernic. De aceea eu rămân și tu rămâi, Egiptule. Da, deși noi suntem numiți sub multe nume în diferite vremuri care vor veni, așa cum am fost numiți în nenumăratele zile care au trecut, noi vom rămâne pentru totdeauna."

Rider Haggard nu ne spune dacă a luat această cuvântare dintr-un document vechi sau nu. Fără îndoială că scrierea sa este întemeiată pe ceva serios. Un lucru deosebit de important apare în momentul în care Isis spune: „din *poruncă divină*". Acestea sunt exact cuvintele folosite în Scrierile Sacre Inspirate din Țara Mamă, referitoare la Creație așa cum am arătat în ultima mea lucrare, *MU – Continentul Dispărut*.

Isis a fost simbolul Lunii. Luna a fost ornamentul său pentru cap în timpul tuturor ceremoniilor religioase. Luna a fost simbolul străvechi al principiului feminin al Creatorului. Deci, principiul Său productiv, acel principiu care *poruncea* ca ființele să apară.

Aș vrea să vă prezint în continuare o tăbliță veche de peste 12.000 de ani, descoperită de Niven la 4,5 mile nord-vest de Mexico City, la o adâncime de 17,5 picioare. Ea a fost catalogată la Nr. 150 în Colecția de tăblițe din piatră mexicane descoperite de Niven. În imaginea care urmează ea va apărea la dimensiunea de 1/2.

Descifrare și traducere: Fața superioară reprezintă Soarele ca principiul masculin al Creatorului, confirmat prin simbolul său de pe fiecare parte, un cerc cu un punct în mijloc.

Fața din partea de jos este Luna, simbolul principiului feminin al Creatorului, confirmat, de asemenea, prin două cercuri cu puncte în mijlocul lor.

Cele patru ornamente conțin texte în vechea scriere ezoterică numerică utilizată în temple.

Creatorul a creat unu, care a devenit doi.

Doi a produs trei.

Din acestea trei a apărut întreaga omenire.

Acestea sunt coroborate prin repetare.

Comentariu. Creatorul l-a făcut pe om. Apoi l-a împărțit în două principii – masculin și feminin. Cei doi au produs al treilea și din acești trei a descins întreaga omenire.

Găsesc aceeași concepție dominantă în civilizația hindusă, la

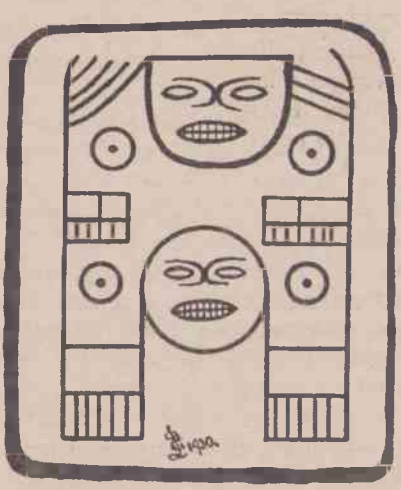

Tăbliţa Nr. 150 din Colecţia Niven. Principiul dual al Creatorului, reprezentând soarele ca principiul masculin şi luna ca principiul feminin.

incaşii din Peru şi la locuitorii Maya. De asemenea, la popoarele care au gravat Tăbliţele de Piatră Mexicane cu peste 12.000 de ani în urmă. Legendele lor spun: „Luna a fost soţia şi sora Soarelui". Deci, atât Luna cât şi Soarele erau simboluri ale Creatorului, dar ca principii ale sale. Acest simbolism datează de foarte demult, mult dincolo de egipteni şi mult dincolo de scrierile de pe Tăbliţele de Piatră Mexicane. Acest simbolism îşi are originea în Scrierile Sacre Inspirate, mai vechi de 70.000 de ani şi a fost atunci folosit pentru a-i învăţa pe primii oameni că Zeitatea era dualã în Creaţie (Lahun, *Fig. 4*).

HORUS

Era al treilea din Capul de Zeu Triunic al Egiptului de Jos. El era fiul lui Osiris şi al soţiei şi surorii sale Isis. Din unele scrieri egiptene apare că Horus a fost cândva un om obişnuit. În altele el apare ca unul din simbolurile Soarelui – Ra. Nu am găsit nimic nici despre Isis, nici despre Horus în scrierile vechilor locuitori Naacal, aşa că putem presupune că erau simboluri utilizate doar de egipteni. Şeful Bisericii din Egiptul de Jos a fost numit Horus, aşa cum azi şeful bisericii catolice este numit Papă. Mie mi se pare că, fiind un simbol al Soarelui şi Soarele

Simbol al Zeității, Horus a devenit simbolul religios al Zeității. Egiptul în primele sale vremuri a fost condus de Biserică, înainte de a deveni un regat.

Mulți egiptologi l-au înzestrat pe Horus cu o vârstă foarte mare. El și-a început viața în vremea lui Osiris, cu 22.000 de mii de ani în urmă și a continuat să-și păstreze sănătatea și vigoarea până în vremea lui Menes, acum 5.000 de ani. O vârstă venerabilă care este mult mai mare decât vârsta zeului hindus Rama, care a trăit doar 10.000 de ani. Methusalem era un copilaș, care nu ar fi putut niciodată intra în categoria celor de dinaintea lui.

Dacă Horus a fost un muritor sau a fost doar un simbol, nu aș putea să spun. Există posibilitatea ca primul Horus să fi fost fiul lui Osiris și la moartea lui Osiris să devină șeful Hieratic al Bisericii din Atlantida – dar acest lucru nu-l pot încă stabili.

Herodot, în „Istorii", cartea 11, 144, spune: „Horus a fost conducătorul hieratic al Egiptului înainte ca regele Menes să-și fi început domnia".

Manethon, istoricul-preot egiptean, scrie: „Domnia înțelepților a durat zece mii de ani în Egipt. Înțelepții erau conducătorii hieratici."

În scrierile lui Manethon există referiri la șase conducători hieratici diferiți, care purtaseră numele de Horus. În anumite ceremonii, egiptenii îl înlocuiau pe Ra cu Horus, arătând astfel că Horus era simbolul Soarelui. În Țara Mamă, conducătorul hieratic își asuma titlul de Ra Mu, ca reprezentant al Divinității în probleme religioase. La fel, mai târziu, în Egipt, conducătorul spiritual și-a asumat titlul de Horus.

De la începuturile istoriei egiptene, și se pare că timp de mii de ani, Egiptul a fost condus de Biserică, având în frunte o persoană cu titlul de Horus. Ultimul dintre acești conducători hieratici ai Egiptului de Jos a fost cel care a precedat domnia regelui Menes, după afirmațiile lui Manethon. Atunci când Egiptul de Sus și Egiptul de Jos s-au unit sub regele Menes, au fost implicate două forme de religie: în Egiptul de Sus Soarele era considerat cel mai sacru simbol, iar în Egiptul de Jos era Divinitatea Triunică (Sfânta Treime), dominată de Osiris. Timp de două mii de ani s-a dat o luptă aprigă între cele două ordine preoțești, fiecare încercând să câștige adepți din rândul celorlalți. Chiar și regii au fost afectați, unii luând partea preoților din Egiptul de Sus, iar alții favorizându-i pe cei din Egiptul de Jos. Aceste detalii pot fi găsite în cele mai multe din istoriile Egiptului.

PREOȚII EGIPTENI

Am afirmat mai de mult că lăcomia și zgârcenia preoților egipteni i-a făcut pe aceștia să comită cele mai oribile crime consemnate în istoria omenirii. După ce preoții lui Amon au adunat averi nemăsurate, puterea lor a ajuns la apogeu. Bogățiile le dădeau puterea să domine ținutul, așa cum se întâmplă întotdeauna când un grup de persoane obține controlul asupra bogățiilor unei țări, ducând în mod inevitabil la prăbușirea țării. *În istorie nu găsim nici o excepție de la această regulă.* Chiar și regii Egiptului au devenit instrumente ușor de mânuit ale preoților lui Amon, care au ajuns să le uzurpe și tronul. Mai târziu lucrurile nu s-au schimbat prea mult: înainte regele era mare preot, acum marele preot devenise rege. După uzurparea tronului, puterea lor preoțească și-a semnat singură verdictul, deoarece armata s-a revoltat împotriva preoților lui Amon, care au fost obligați să fugă din Egipt în Etiopia.

S-a scris că preoții egipteni nu încredințau niciodată secretele lor religioase sau Misterele Sacre (Sfintele Taine) altcuiva din afara propriei lor frății. Acest lucru nu este strict adevărat, deoarece multor filosofi greci li s-au încredințat secrete religioase egiptene, printre aceștia fiind: Solon, Thales, Pitagora, Herodot, Eumolphus, Platon, Orfeu și probabil mulți alții.

PRIMUL TEMPLU EGIPTEAN

Primul templu egiptean a fost construit la Sais acum circa 16.000 de ani. Vârsta sa este confirmată de faptul că a fost construit de regele Thoth la începutul istoriei egiptene. De asemenea, pe o tăbliță descoperită de Schliemann la Maycarne, în Creta, putem citi: „Primii Egipteni erau locuitori din Atlantida conduși de Thoth, zeul istoriei. Ei s-au stabilit pe malurile Nilului la *Sais*, unde și-au construit *primul templu*". Descoperirea acestei tăblițe nu a fost anunțată la vremea respectivă, despre ea știind doar nepotul său, dr. Paul Schliemann, care a întreprins mai târziu săpăturile de la templul din Sais. Iată cum prezintă el ceea ce a descoperit: „Am efectuat săpături la ruinele străvechiului templu de la Sais, din Egipt, timp de cinci luni. Printre multe alte descoperiri arheologice importante am găsit o cameră mortuară a unor celebrități muzicale din acea vreme. Aici, într-una din

catacombele care se presupune că datează din cea de-a III-a Dinastie, am descoperit un sicriu uriaș din piatră alături de care se afla o neobișnuită colecție de instrumente muzicale. Era și un papirus care nu a fost încă descifrat, dar sunt de părere că este un tip special de scriere muzicală egipteană necunoscută nouă. Inscripția hieroglifică de pe sarcofag spune că instrumentele muzicale au aparținut orchestrei Templului din Sais și au fost folosite la ceremonia încoronării faraonului Amen-emhat I. Printre instrumentele pe care le-am descoperit sunt câteva care produc sunete cum ar fi, de exemplu, vuietul vântului, zgomotul valurilor, cântecele anumitor păsări și diferite voci tainice ale naturii.

Muzica noastră nu a ajuns încă la acel nivel de dezvoltare. Doar celebrul finlandez Jean Sibelius a făcut unele încercări de a imita vocile naturii în ultimele sale compoziții. Însă pentru compozitorii egipteni acest lucru era un element vital. Printre instrumentele descoperite la Sais se află o trompetă uriașă din lemn care produce sunetul straniu al unui leu furios care rage; pe de altă parte, fluierul scoate cele mai dulci tonuri pe care le-am auzit vreodată. El are un timbru fermecător și îl încântă pe ascultător chiar dacă se cântă pe un singur ton. Îmi pot imagina cum ar entuziasma acel instrument publicul, dacă la el ar cânta un virtuoz.

Majoritatea instrumentelor străvechii orchestre egiptene erau din lemn sau din porțelan. Există un singur corn făcut dintr-un metal asemănător alamei. Corzile harpelor se dovedesc a fi făcute dintr-o fibră complet necunoscută astăzi. Este extrem de subțire și de rezistentă și seamănă cu firul de argint. Dar sunt și corzi despre care experții noștri în domeniul chimiei afirmă că au fost împletite din păr omenesc. Astfel corzile care produc notele cele mai înalte ale unei violine egiptene sunt făcute din părul deosebit de lung luat de pe capul vreunei frumuseți din acea vreme. Pentru interpretarea imnului solemn închinat Soarelui erau necesare o orchestră formată din șaiszeci și cinci de instrumente și un cor compus din optzeci de cântăreți. Instrumentul care pare să fie piesa cea mai importantă a orchestrei produce un sunet monoton surd, cu efect obsedant. Instrumentul este făcut dintr-un craniu uman curățat, a cărui cavitate s-a transformat într-un fel de gâtlej artificial al unui monstru supranatural. Este evident că acest instrument produce un registru de sunete greu de memorat, dar el are nevoie de un muzician care să-i cunoască secretul, deoarece joacă un rol unic în cadrul orchestrei. O inscripție aflată

pe maxilarul inferior al craniului spune că el cuprinde nu numai sunetele celorlalte instrumente din orchestră, ci și vocea umană. A fost numit gâtlejul mort. Astfel descoperirea mea este prima dintre mărturiile arheologice care aduce astfel de informații uimitoare despre muzica epocilor foarte vechi. Ea va arunca o lumină nouă asupra artei străvechi și va servi drept cel mai puternic imbold pentru toți compozitorii, muzicienii și interpreții epocii noastre, sugerându-le un nou stil și o nouă formă de expresie muzicală.

Egiptenii au adus cultura din Atlantida în colonia lor de pe malurile Nilului. Am descoperit în diferitele mele săpături că nivelul de cultură era cu atât mai înalt cu cât mergem înapoi în timp. Ei au degenerat pur și simplu după dispariția Atlantidei."

În această lucrare am atras atenția asupra faptului că, după scufundarea continentului MU – Țara Mamă – *toate civilizațiile din întreaga lume* fie au degenerat, fie au ajuns într-un impas, nu doar Egiptul, ci toate celelalte, inclusiv India.

CINE AU FOST ETIOPIENII?

Originile etiopienilor au fost întotdeauna un mister pentru etnologi. Tradițiile din sudul Indiei spun că: „În vremurile trecute companii de tamili și-au luat navele și au navigat către soare-apune. Ei au ajuns la un uscat mare, s-au stabilit acolo, au prosperat și au devenit puternici". Dacă aș putea să obțin fragmente din limba și din scrierea lor, aș putea spune dacă au fost tamili.

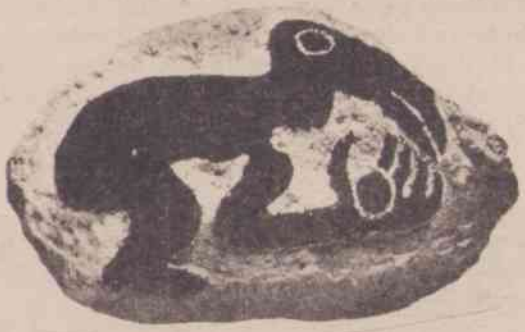

O figură compositâ de pe Insula Paștelui având un cap de pasăre și un ou în mâna sa. Ea corespunde unei legende din Hawaii

Capitolul X

DIRECȚIILE OCCIDENTALE DE COLONIZARE

De pe continentul Mu au pornit mai multe direcții importante de colonizare către vest. Au fost două direcții principale, două secundare și alte câteva direcții independente mai mici.

Traseul despre care se știe cel mai mult este direcția principală sudică, ce pornea din continentul Mu către Birmania, apoi către India, Babilon, Egiptul de Sus (Nubia), până la izvoarele Nilului Alb și ale Nilului Albastru. Locuitorii care au urmat această direcție erau cunoscuți la origine sub numele de Naga. Mai târziu ei au luat numele așezărilor pe care le-au înființat.

O direcție secundară a pornit din continentul Mu către Insulele Malayesiei, apoi în sudul Indiei, pe care l-au numit Dravida, iar de acolo în Africa, mai la sud de Nubia. Acești locuitori erau negri cu trăsături fine și cu părul negru și drept, fiind numiți Tamili.

Fără îndoială că direcția occidentală cea mai importantă urmată de coloniștii de pe continentul Mu a fost traseul principal nordic, pe care au pornit Uighurii, strămoșii rasei ariene. Imperiul Uighur, probabil primul, fără îndoială cel mai întins, cel mai important și cel mai puternic dintre toate imperiile coloniale ce țineau de continentul Mu.

O direcție independentă scurtă a fost cea până în Insulele Malayesiei, urmată de un popor numit Quiché Maya. Culoarea locuitorilor Quiché variază mai mult decât a oricărei rase umane, de la alb la cafeniu închis. Ei par să se fi alăturat mai multor direcții urmate de coloniștii din Țara Mamă, deoarece îi găsim în America Centrală, America de Sud, Insulele din Marea Sudului și în Insulele Malayesiei. Japonezii sunt una din ramurile locuitorilor Quiché.

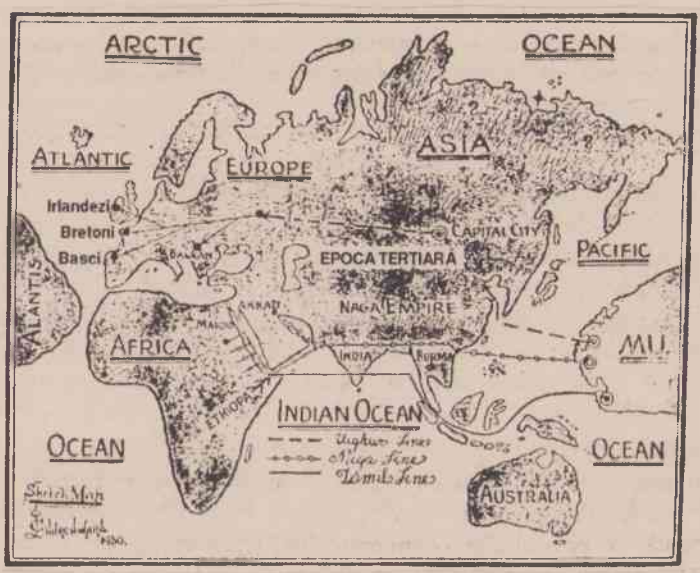

— — — Direcția uighură
—o—o—o Direcția Naga
———— Direcția tamilă

Direcțiile occidentale de colonizare de pe continentul Mu

O altă direcție, nu putem ști cât de importantă, a fost cea a Mongolilor, care s-au stabilit în părțile nordice ale Asiei. O direcție secundară a Mongolilor galbeni a înființat așezări la nord de Birmania, în ținutul Cochin din China de astăzi. Culii (hamalii, oamenii cu rikșa) actuali din China sunt urmașii lor.

Deducțiile par să ducă la interpretări eronate. În trecut, arheologia consta în mare parte în deducții și zilnic una sau mai multe dintre acestea sunt înlăturate de noile mărturii descoperite, care aduc adevărul la lumină. În arheologie o singură descoperire este doar un inel și trebuie tratată ca atare până când următorul inel este găsit și îmbinat, și așa mai departe până când se reface întregul lanț. Speculațiile sunt acceptabile și pot fi chiar valoroase, însă deducțiile prezentate ca fapte trebuie categoric respinse. Aceste erori sunt evitate în diferite scrieri din domeniul arheologiei.

Străvechea istorie scrisă hindusă, legendele, însemnările și tradițiile se confirmă atât de bine unele pe altele încât elimină orice îndoieli privind exactitatea lor. Există tradiții care spun că

primele așezări au fost întemeiate în Insulele Malayesiei. Locuitorii Karang din Java, prin ceremoniile și riturile lor religioase, arată în mod clar că strămoșii lor au venit din Țara Mamă. Este o tradiție verificată.

BIRMANIA

Se știu foarte puține lucruri despre Birmania *străveche*. Aparent ea cuprindea întreaga Peninsulă Malaya și ținuturile aflate la nord și la est de aceasta. Tradițiile afirmă că, atunci când exista Birmania străveche, țărmurile sudice nu erau cele de astăzi, unele ținuturi fiind scufundate, iar altele înălțate deasupra nivelului mării. Birmania a fost primul loc de oprire al coloniștilor Naga. Cuvântul Birmania (Burma, în original) este compus din două cuvinte din limba Țării Mamă și înseamnă Ținutul cel Nou. Locuitorii Naga și-au luat numele de la simbolul folosit de ei pentru Creator – Naga, Șarpele cu șapte capete.

Valmiki, istoricul hindus antic, ce luase aceste date din străvechile însemnări din temple, scria: „Locuitorii Maya au venit din Țara Mamă, aflată la o distanță pe care o putem străbate într-o lună, spre soare-răsare. Mai întâi ei au venit în Birmania, unde au ajuns să fie cunoscuți sub numele de Naga. Din Birmania ei au venit la Deccan în India.

Locuitorii Naacal, Frații cei Sfinți, învățători ai religiei și ai științelor din Țara Mamă, și-au părăsit casele lor din partea de est a Țării Mamă și au venit mai întâi în Birmania, iar de acolo în India".

Numele cetății străvechi din Țara Mamă, de unde au pornit pe mare locuitorii Naga, se numea Hiranypura. Vestigiile acestei cetăți pot fi astăzi văzute pe una din Insulele Caroline, aflate la est de Birmania. Prima așezare Naga-Maya din Birmania a fost extrem de veche. Tăblițele păstrate în mănăstirile din Himalaya, referindu-se la prima așezare a Uighurilor la nord de Birmania, afirmă că această colonizare a început cu peste 70.000 de ani în urmă. Prima istorie pe care o cunoaștem despre Birmania începe doar cu o mie sau o mie cinci sute de ani în urmă, dar vestigiile cetăților străvechi aflate în Birmania și scrierile lui Valmiki confirmă acea dată străveche.

CAMBODGIA

Cambodgia modernă este o parte din vechea Birmanie. Marele fluviu Mekong trece prin mijlocul ei. De-a lungul acestui fluviu și al afluenților săi se găsesc numeroase vestigii ale civilizațiilor străvechi. Dacă una din acestea aparține primei civilizații este încă o problemă deschisă. Cea mai mare parte din ele datează doar de peste 1400–1600 de ani. Acest lucru este confirmat de cercetările și săpăturile desfășurate de arheologii francezi. La Angkor se află câteva vestigii minunate, care suscită atenția întregii lumi, pentru că, deși cele mai multe nu par să fie foarte vechi, măreția lor nu este depășită de nici un alt ansamblu arhitectonic din lume. Arheologii francezi, care au studiat aceste

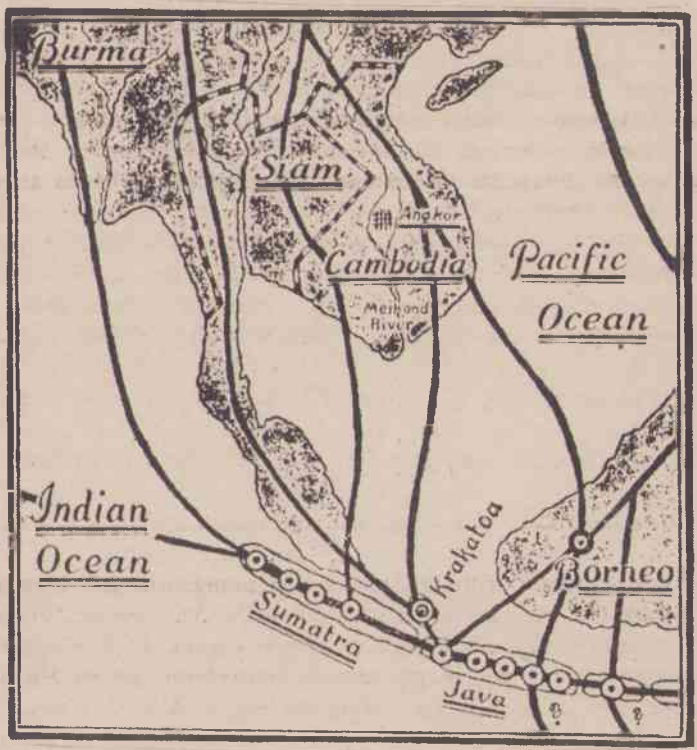

Activitatea vulcanică în și în jurul Cambodgiei

ruine, ne spun că au existat trei epoci distincte în edificarea lor. Ultima a fost după secolul al VII-lea d.Ch. Cam în acea vreme s-a încheiat epoca de mijloc, numită a arhitecturii Khmere, dincolo de care se întinde prima epocă, mult mai veche, în care templele au fost înălţate de un popor necunoscut.

Acestea ar putea să aparţină primei civilizaţii. Nu ştiu şi nu pot să spun fără să cercetez mai întâi ruinele şi fără să citesc inscripţiile de pe stânci, dacă există. Inscripţiile gravate pe aceste stânci, apreciate doar după fotografii, par să trimită la străvechii locuitori Maya din Yucatan şi America Centrală. Structura cea mai remarcabilă este cea de la Anghor Vat. Ea a fost construită în perioada Khmeră şi terminată în prima jumătate a secolului al VII-lea d.Ch. Este una dintre cele mai minunate construcţii din lume şi cuprinde 1025 iarzi (aproape 1 km) de sculpturi, cu sute de mii de figuri. În lucrarea lui Hammerton „*Minunile trecutului*", în volumul 1, apare un articol semnat de Edmund Chandler, din care citâm următoarele pasaje:

„Angkor este locul străvechilor ruine din Cambodgia. Întemeietorii templelor au dispărut de pe faţa pământului *fără să lase nici o urmă*. Nu există tradiţii despre constructorii acestor temple în Cambodgia modernă.

Descifrarea tainelor ascunse de aceste enigmatice ruine este departe de a fi încheiată, dacă ţinem seama de concluziile contradictorii prezentate de arheologii francezi, trimişi special de guvernul francez să studieze arhitectura şi istoria străveche din Cambodgia.

Stilul arhitectural a fost numit khmer.

Cei mai vechi locuitori ai ţării se numeau Campia, care se închinau Şarpelui. Mai târziu au fost cunoscuţi sub numele de khomen.

Fournereau stabileşte invazia ariană din India în secolul al V-lea d.Ch., în timpul domniei lui Prea Thang, fondatorul Imperiului Khmer. Acest imperiu a încetat să mai existe în anul 650 d.Ch."

Chandler scrie „fără să lase nici o urmă". Dar în timp ce ei nu au lăsat urme, natura a lăsat. Tot Chandler apreciază că acei locuitori „se închinau la Şarpe". De fapt nu era aşa, cum voi arăta mai departe.

Din puţinele lucruri pe care le-am putut vedea la Angkor,

înainte de a lua o lopată de pământ de pe ruine, nu există nici o îndoială că locuitorii khmeri au venit în Cambodgia din India. Istoria ne spune că unele din Insulele Malayesiei au fost invadate de locuitori veniți din India cam în aceeași vreme, iar Cambodgia era alături de una din cele mai mari așezări hinduse din Malaya.

Voi cita în continuare din Chandler: „Printre imaginile gravate se văd Rama și Hanuman luptând cu cea mai mare furie împotriva locuitorilor Raksha. Ferocitatea exprimată de trăsăturile și gesturile luptătorilor Raksha este foarte realistă."

În poemul epic hindus *Rama și Sita* găsim: „Angkor Thom, care se află la trei mile spre nord de Angkor Vat, era capitala Imperiului Khmer. Constructorii acesteia au trăit cu mult timp înainte de a se înălța Angkor Vat. Orașul se întinde pe mai multe mile. Te strecori prin galerii pline de sfărâmături de piatră căzute peste coloane doborâte și, luptând din greu să găsești un loc unde să pui piciorul, te trezești prinzând genunchiul unui elefant sau mijlocul unei *zeițe grotești*."

Condițiile reale de la Angkor Thom nu confirmă datele stabilite mai sus. Chandler afirmă că Angkor Thom a fost capitala Imperiului Khmer și construcțiile erau „mult mai vechi" decât cele de la Angkor Vat. Imperiul Khmer a durat doar vreo 200 de ani. În acest caz nu se prea poate spune „mult mai vechi". „Zeițele grotești" ale lui Chamdler sunt figuri simbolice sacre, care spun o poveste sau repovestesc istoria.

„Peste tot, înălțat deasupra vegetației, întâlnești gluga șarpelui cobra – Naga cel cu șapte capete – înălțată ca un evantai, geniul din Angkor. Uneori formează o imensă balustradă orizontală sprijinită de arcuri scunde, capul șarpelui fiind ca o axă, înălțându-se din *centrul unui bazin cu apă*. Rânduri de șerpi păzesc terasele și drumurile pietruite din Angkor și figurează pe frize."

Șarpele înălțându-se dintr-un bazin cu apă este unul din simbolurile străvechi ale Creației.

„Chiar în mijlocul acestei păduri se află un templu doar puțin mai mic decât cel de la Angkor. El are 37 de turnuri grupate în jurul unei pagode. Fiecare din ele are patru fețe de Brahma îndreptate către cele patru puncte cardinale."

Este o construcție simbolică, cele patru fețe orientate către cele patru puncte cardinale – Numărul Sacru Patru, care guvernează

universul material. Detaliile imaginilor gravate din acest templu mi-ar permite să vă spun întreaga poveste.

„Taina care ascunde *originea* Khmerilor și trăsăturile lor este la fel de misterioasă ca și valurile migratoare ce s-au stabilit în bazinul fluviului Mekong."

Originea Khmerilor este stabilită clar și precis, fiind prezentată de istoriile ținuturilor învecinate. Ba mai mult, Fournereau dovedise că India era ținutul lor de origine.

Lucrarea cea mai bună și mai demnă de încredere despre Angkor, pe care am întâlnit-o vreodată este *Magnificul Angkor*, scrisă de Helen Churchill Candee. Amănuntele date de doamna Candee sunt de cea mai mare valoare pentru arheolog. Cartea este scrisă fermecător. Voi da un singur citat din această lucrare: „Este Naga. Nu seamănă cu nimic altceva. Forma este rezultatul multor secole de credință, dovada tangibilă a religiei și istoriei trecute. Nu este creația fantastică a unui artist sau arhitect, ci simbolul unui semizeu. Calitățile și istoria sa trebuie descoperite din inscripții". Doamna Candee are dreptate când spune că Naga este un simbol, doar că ea nu așază simbolul suficient de sus. Nu este închinat unui semizeu, ci însuși Marelui Creator. O inscripție din acest templu precizează: „Acest templu este dedicat lui Naga, Șarpele cu șapte capete, care a creat toate lucrurile prin voința sa."

O examinare atentă a imaginilor gravate pe toate structurile de la Angkor le arată strigând: „Țara Mamă! Țara Mamă! Mu, Țara Mamă!" Lotusul regal, floarea simbolică a continentului Mu, este folosit din plin în gravurile ornamentale. Tridentul, sceptrul imperial al Imperiului Soarelui, joacă un rol important. Ornamentele de pe capul multor figuri poartă simbolul numeric al continentului Mu. Toate construcțiile, în afara ultimei de la Angkor Vat, sunt îndreptate cu fața către est, direcția iubitei și veneratei Țări Mamă. Figuri convenționale, numite „lei" de către arheologii francezi, apar peste tot. Par să se înalțe și au fața îndreptată către est. Gurile lor au forma literei M (a se vedea pagina 21) din alfabetul hieratic folosit pe continentul Mu. M era simbolul alfabetic al continentului Mu.

Acum voi încerca să arăt cauza dispariției brusce a khmerilor și a distrugerii templelor de la Angkor Thom.

POVESTEA GEOLOGICĂ A ANGKOR-ULUI

Dispariția bruscă a khmerilor este mai mult decât sugerată de analiza fenomenelor geologice din jurul structurilor prăbușite de la Angkor Thom și de-a lungul văii fluviului Mekong. Peste tot se vede că mai multe valuri catastrofale au străbătut valea fluviului Mekong. Acest aspect a fost în mod evident trecut cu vederea de către arheologii care au lucrat aici ori au scris despre Angkor. Pentru a prezenta mai atrăgător cititorilor mei cauza mai mult decât posibilă a dispariției brusce a khmerilor și a distrugerii edificiilor lor, am pregătit o hartă în care prezint activitatea vulcanică din și din jurul Cambodgiei.

Rețeaua centurilor de gaz este redată prin linii diferite pe hartă. Se observă că sunt trei centuri care traversează țara de la nord la sud. Alte două centuri trec pe sub ocean, de o parte și de alta a Birmaniei. Toate în afara celei mai estice se unesc cu o altă centură uriașă, care trece pe sub insulele Sumatra și Java, îndreptându-se spre est. Astăzi, ca întotdeauna, aceasta este una

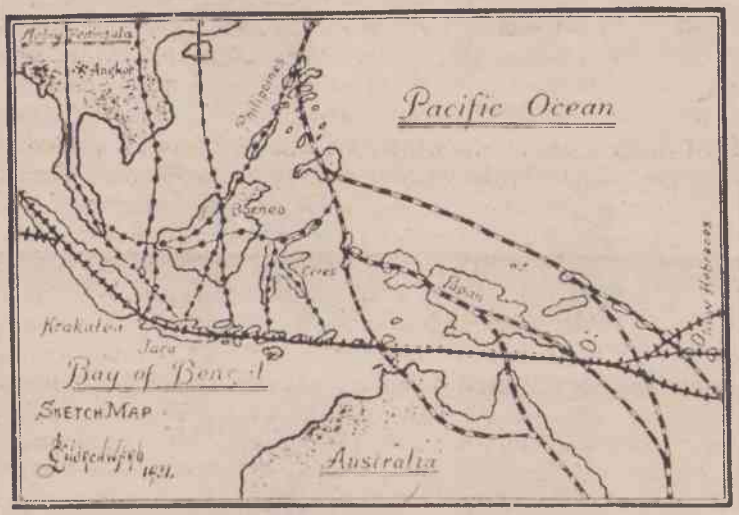

Centura din jurul Oceanului Pacific
Centura care traversează Oceanul Pacific
Centura și ramurile care traversează Malaysia

Activități vulcanice în Arhipelagul Malaysiei

dintre cele mai mari zone vulcanice de pe pământ. Doar Japonia o depășește. Mii de vieți omenești s-au pierdut datorită activității vulcanice și ridicării uscatului în această regiune.

Străvechea civilizație din Birmania a fost distrusă acum aproape 12.000 de ani, în cursul formării diferitelor centuri de gaze menționate mai sus și al înălțării munților care traversează această zonă. Civilizația khmeră a fost distrusă de un mare val catastrofic care a străbătut valea fluviului Mekong. Urmele acestui val sunt foarte evidente la ruinele de la Angkor Thom și în jurul temeliilor lor. Acest val a fost fără îndoială provocat de o blocare apărută pe centura care trece aproape de delta fluviului Mekong până în Krakatoa. Gazele nu puteau deplasa înainte stâncile care blocaseră centura, astfel încât s-a creat o ramură ocolitoare, care a provocat o ridicare a fundului oceanic. Apa dislocată de acest fenomen a format un val uriaș, care a străbătut valea fluviului Mekong și a șters de pe fața pământului pe khmeri.

Fotografia unui grup de tăblițe din colecția NIVEN

Capitolul XI

INDIA

India, ţinutul misterului şi al ştiinţelor misterioase, leagănul filozofiei vechilor înţelepţi greci. Bharata (numele vechi al Deccan–ului), glorioasa, măreaţa Bharata a purtat şi a păstrat civilizaţia şi învăţăturile din Ţara Mamă timp de aproape opt mii de ani, după ce imense forţe vulcanice au sfărâmat–o, iar apele oceanului i–au înghiţit fragmentele. India a fost cea care a deţinut autoritatea supremă timp de mii de ani, păstrând şi ducând mai departe *prima mare civilizaţie de pe pământ* după distrugerea Ţării Mamă. Alte popoare au păstrat un timp nivelul de civilizaţie, însă toate, în afară de India, au început curând să decadă şi multe au dispărut. India a rămas pe primul plan în religie, filozofie, astronomie, ştiinţe, muzică, artă şi medicină, din vremea distrugerii Ţării Mamă până în jurul anului 500 î.Ch. Nici o altă ţară nu a putut rivaliza cu India în toate domeniile cunoaşterii. Lumea în general nu ştie nimic despre această realitate. Istoricii nu au reuşit să prezinte şi să pună la loc de cinste străvechea civilizaţie a Indiei, cu toate că Akkadienii, Sumerienii, Babilonienii şi locuitorii Egiptului de Sus erau urmaşii acesteia.

Nu este nevoie să citãm din scrierile străvechi ori să amintim tradiţiile. Trebuie doar a dovedi vechimea deosebită a civilizaţiei sale; pentru că aici, pe fundul Oceanului Indian, la câteva mile de actuala linie a ţărmului, pot fi văzute, sub apă, vestigiile unor structuri enorme şi impunătoare. Istoria nu consemnează această scufundare şi totuşi, iată o dovadă incontestabilă că în vremurile de demult India s–a bucurat de o civilizaţie înfloritoare. Dovezile materiale se află acolo. Cum se împacă aceste mărturii cu istoriile lipsite de sens ale Indiei, care susţin că civilizaţia Indiei datează doar de 4000 sau 5000 de ani?

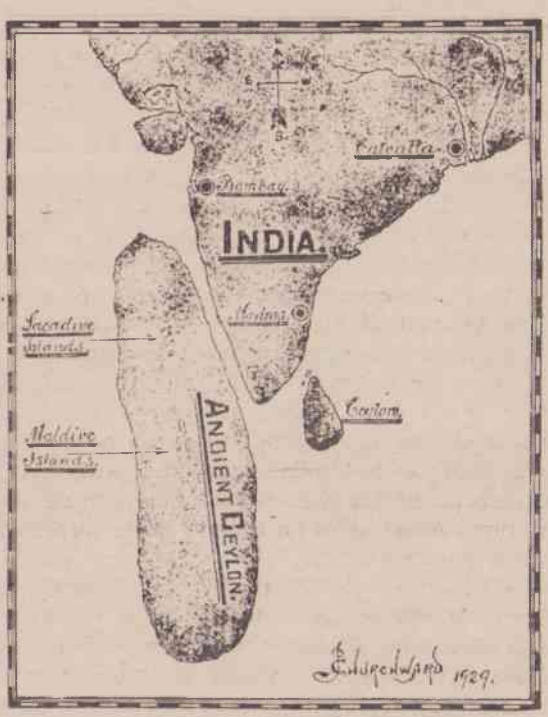

Harta Indici străvechi, cu ținuturile scufundate din vest. În chenar: Ceylonul străvechi, Insulele Lacadive; Insulele Maldive

ȚINUTURILE SCUFUNDATE DE PE COASTA OCCIDENTALĂ A INDIEI

În Oceanul Indian, aproape de coasta occidentală a Indiei există o zonă întinsă de ținuturi scufundate, având pe suprafața lor construcții străvechi. Ca și vestigiile din Insulele Mării de Sud, aceste structuri sunt preistorice. Aceste ținuturi scufundate încep cam la 21 de grade latitudine nordică sau puțin mai jos de vărsarea fluviului Indus, și se întind la sud până aproape de ecuator. Forma acestor ținuturi pare să fi fost oval-alungită. Grupurile de insule joase Lacadive și Maldive se află în limitele

acestui oval. Cu toate că am trecut de nenumărate ori prin apropierea lor, nu am fost niciodată pe vreuna din aceste insule, astfel că nu pot spune dacă ele sunt fragmente din uscatul scufundat, rămase încă deasupra apei sau reprezintă rezultatul acțiunii ulterioare a coralilor. Există o mare întindere de ape puțin adânci atât la nord cât și la sud de aceste insule, străbătută de canale cu ape mai adânci, prin care navele trebuie să treacă spre și dinspre India. Acest fenomen geologic nu a fost niciodată remarcat de vreun geolog sau arheolog după câte știu eu, nici de vreun istoric. În zilele cu vreme bună, când apa și cerul sunt limpezi și liniștite, vestigii impunătoare ale structurilor străvechi pot fi clar văzute în apele puțin adânci din interiorul ovalului menționat. Aceste ținuturi scufundate sunt bine cunoscute pescarilor, de la care am și aflat despre această scufundare. Savanții hinduși știu și ei despre acest ținut; nimeni nu poate totuși relata despre structurile aflate pe fundul oceanului, deoarece în istoria Indiei nu se vorbește despre această scufundare, oricât de departe am merge în timp. Acest lucru nu trebuie să ne surprindă, pentru că istoria hindusă nu merge mai departe de anul 3000 î.Ch. În diferite locuri din India se află sute și poate chiar mii de tăblițe străvechi datând de acum 15.000 până la 35.000 de ani. Este posibil ca, prin publicarea și descifrarea acestor tăblițe străvechi, să găsim o relatare a acestei scufundări.

Dispariția limbii și a formei de scriere din Țara Mamă a fost rezultatul dominației ariene. Din vremea în care arienii au controlat civilizația Indiei, aceasta a decăzut treptat până la nivelul de acum două sute de ani. A decăzut de la cea mai înaltă până la aproape cea mai joasă treaptă; și oricât de ciudat ar părea, istoricii au plasat *începutul* civilizației Hindu în momentul în care a început declinul ei de fapt, acum aproape 4000 de ani.

Ce denaturare a faptelor și a adevărului! Aceste ținuturi scufundate, cu structurile lor imense, sunt dovada înaltei civilizații a Indiei cu zeci de mii de ani înainte ca muntenii arieni, aspri și necioplți, din Hindu Kush să fi pășit în Valea Saraswatti din India. Spre deosebire de istoriile moderne, străvechile însemnări din temple se referă la civilizația Indiei, India Mamă a Babilonului și a Egiptului de Sus, de acum peste 35.000 de ani.

Nu am găsit referiri la această scufundare nici în India, nici în altă parte, deci există posibilitatea ca ea să fi avut loc în cursul celor cinci–șase mii de ani în care se pare că nu s–au făcut consemnări istorice în nici o parte a lumii. Totuși această

scufundare este *o realitate*, deoarece structurile scufundate pot fi văzute. După părerea mea, nu există nici cea mai mică îndoială privind cauza acestei scufundări și că actuala insulă Ceylon (Sri Lanka) s-a înălțat datorită acestui fenomen.

INDIA STRĂVECHE

India nu s-a numit întotdeauna India. De fapt, India este numele modern al peninsulei indiene și a fost numită astfel doar cu 2300 sau 2400 de ani în urmă. Nu știu care a fost numele străvechi al Indiei și nici dacă a existat un nume pentru întreaga peninsulă. În toate însemnările străvechi pe care le-am citit sunt menționate doar Imperiul Naga, regatele Maharalta și Dravida. Numele de India a fost dat de greci. Atunci când grecii, conduși de Alexandru cel Mare, au invadat India, în anul 325 î. d.Ch., ei au găsit în părțile nord-vestice un fluviu pe care localnicii îl numeau Sindhu. Grecii au transformat numele, mai întâi în Indu, apoi în Hindu. În cele din urmă, fluviul a fost cunoscut sub numele de Indus și poporul Hindus sau indian. Această parte a Indiei este numită astăzi Sind.

În *Ramayana* (traducerea lui Hippolyte Fauche) găsim următoarele:

„Primii locuitori ai Indiei au fost Maya, care părăsiseră Țara Mamă; mai întâi ei au venit în Birmania și acolo au ajuns cunoscuți sub numele de Naga. Din Birmania, ei s-au stabilit la Deccan, în India, iar aici în India au devenit cunoscuți sub numele de Danavas[1]."

Locuitorii Maya erau navigatori nemaipomeniți, ale căror nave străbătuseră oceanele de la est la vest și mările de la nord la sud în vremuri atât de îndepărtate încât soarele nu se înălțase încă deasupra orizontului[2].

„Fiind arhitecți învățați, ei au construit mari cetăți și palate." Acest lucru arată cât de înalt era nivelul de civilizație al locuitorilor Hindu în acele timpuri străvechi.

1. Scrierile Naacal dintr-o mănăstire tibetană afirmă că locuitorii Maya s-au stabilit în India acum peste 70.000 de ani și că aveau pielea închisă la culoare și ochi negri pătrunzători.

2. „Nu se înălțase încă deasupra orizontului" este o afirmație simbolică. Nu se referă la soarele de pe cer, ci la transformarea coloniei Maya Hindu într-un imperiu colonial. Alături de coroană i se acordase și un blazon – un soare răsărind cu razele apărând la orizont, arătând că Imperiul era sub suzeranitatea Țării Mamă – Imperiul Soarelui.

„Fiind, de asemenea, mari războinici, ei au cucerit părțile sudice ale Peninsulei Hindustani". Această victorie a fost cea asupra Tamililor, care își numeau țara Dravida. Acest război a avut loc cu zeci de mii de ani înaintea venirii Arienilor în India. Atunci când, după alte mii de ani, India s-a fărâmițat în mai multe regate mici, Tamilii și-au obținut din nou independența și au format monarhii.

Adepții Maya, Naacal sau Frații cei Sfinți, *au pornit din țara lor natală de la răsărit* ca misionari ai religiei și învățăturii din Țara Mamă. Mai întâi, ei au venit în Birmania unde i-au învățat pe locuitorii Naga. Din Birmania s-au stabilit în Deccan, în India, de unde au dus religia și învățătura lor *în coloniile din Babilon și Egipt.*

Nu mă gândesc niciodată la *Ramayana* fără să am sentimentul că sunt gata să dau mâna cu un vechi prieten. Valmiki, acest Herodot al Indiei, mă atrage mai mult decât oricare alt scriitor hindus, poate fiindcă am avut marele noroc să văd multe din scrierile străvechi pe care s-au bazat lucrările sale. Pot să străbat mental prăpastia de timp dintre noi și mi-l imaginez stând la picioarele bătrânului maestru Narana și, ca și mine, mai târziu, de la un alt mare maestru, extrăgând perle de înțelepciune din învățăturile străvechi. *Ramayana* a fost scrisă din însemnările și istoriile păstrate în temple, dictate lui Valmiki de către Narana după textele originale. Atunci când Valmiki a versificat povestea lui *Rama și a Sitei*, el a folosit licențe poetice. Pentru a-l înțelege și a-l aprecia pe deplin, ar trebui să fie citit în proză. Pentru a clarifica lucrurile, citez:

„Atunci Valmiki s-a dus la Narana, un Rishi, unul din cei șapte preoți principali din India, și l-a întrebat despre istoria lui *Rama și a Sitei*. Atunci Narana i-a citit lui Valmiki istoria din însemnările păstrate în templu."

Din istoria transmisă lui de către Narana, Valmiki a scris versurile despre viața lui Rama și Sita, una din cele mai mari creații epice realizate de om. În versurile sale, Valmiki face ca Rama să apară drept fiul soarelui de pe cer, dar în scrierile sale în proză el arată cu multă grijă că „Fiul Soarelui" nu înseamnă fiul soarelui de pe cer, ci fiul Țării Mamă, Imperiul Soarelui, un titlu colonial la care avea dreptul, deoarece el făcea parte din familia regală a Țării Mamă.

Deși *Rama și Sita* constituie tema principală a scrierilor lui Valmiki, nu este totuși singura. Este foarte multă istorie în proză.

Citez din două traduceri, fragmentele istorice din traducerea lui Hippolyte Fauche și *Rama și Sita* din traducerea lui Romesh Dutt.

„Scurta prezentare despre Rama și Sita este celebrarea vieții, rătăcirile și isprăvile lui Rama, dragostea sa pentru Sita, soția sa, răpirea Sitei de către Ravana, regele demon din Ceylon, înfrângerea finală a lui Ravana de către Rama și întoarcerea Sitei la Rama." Valmiki și-a permis să preia în acest poem un mare număr de scrieri simbolice, care sunt pe deplin explicate în alte texte hinduse.

Din *Rama și Sita* (traducerea lui Romesh Dutt):

„Cu toate amenințările și rugămințile ei, Ravana o ținea furios,

Așa cum planeta Budda îl prinde pe blondul Rokini în drumul său.

Cu mâna stângă, tremurând, Raksha o ținea de părul unduitor,

Cu mâna dreaptă, neînduratul Raksha o ridica în văzduh pe frumoasa leșinată.

Nevăzuți locuitori ai ținuturilor împădurite urmăreau rușinați cumplita faptă.

Raksha cel înarmat cu forță o ridică pe biata și neajutorata doamnă,

O așază în *carul său ceresc* la care sunt înjugați asini înaripați,

Lucind ca aurul, zburând ca armăsarii cerescului Indra.

Amenințat cu furie și rugat dulce, Ravana se adresează urechilor ei,

În timp ce o ținea încă de piept pe femeia care se lupta și leșina.

În ciuda amenințărilor și rugăminților lui, ea tot striga: Rama! Rama!"

Către întunecata pădure în care gonea nobilul ei stăpân.

Apoi carul ceresc s-a înălțat peste munte și peste valea împădurită,

Ca un șarpe în ghearele vulturului, Sita se zvârcolea hohotind cumplit[3].

3. Romesh Dutt a întâmpinat în mod evident același obstacol în traducerea acestui poem ca și ceilalți care au încercat. Pasajul „la care sunt înjugați asini" cuprinde în original un cuvânt potrivit. Romesh Dutt a folosit cuvântul „asini", însă atrage atenția la note că în original înseamnă o putere, o forță măreață. Deși traducerea este foarte bună, unele nuanțe ale textului original se pare că nu pot fi redate în altă limbă. Prin traducere, poemul își pierde o parte din frumusețe, cu toate că traducerea lui Romesh Dutt este una dintre cele mai bine realizate vreodată.

„Lupta era încă nedecisă, până când Rama furios,
Prinse cumplita armă a lui Brahmin *strălucind cu foc ceresc.*
Înaripată ca fulgerul, lancea lui Indra, *fatală ca săgeata din ceruri,*
Învelită în fum și în limbi de loc, a pornit din arcul circular,
A străpuns inima de fier a lui Ravana, doborându-l pe erou și lăsându-l fără viață."

Într-un *manuscris hindus*, fără dată (înainte de Hristos), găsim: „Când a crăpat de ziuă, Rama, luând carul ceresc pe care Pushpaka i-l trimisese prin Vivpishand, era pregătit de plecare. Carul *se mișca singur*; era mare și pictat cu gust. Avea două etaje și mai multe camere cu ferestre și era împodobit cu steaguri și flamuri. El scotea un sunet melodios în timp ce străbătea calea sa prin văzduh."

Manuscris hindus, datat în anul 500 î.Ch.: „Rawan, regele Ceylon-ului, a zburat pe deasupra armatei dușmane și a aruncat bombe, producând multe pierderi. În cele din urmă Rawan a fost capturat și ucis, iar mașina lui zburătoare a căzut în mâinile marelui conducător de oști hindus Ram Chandra, care a zburat cu ea până în capitala sa Adjudhia, în nordul Indiei."

Fără îndoială că amândouă manuscrisele au fost luate dintre însemnările păstrate în templul din Ayhodia, aceleași după care a fost scris poemul despre Rama și Sita, referitoare la întâmplări petrecute acum 20.000 de ani.

În epopeea Maha Bharata (anul 1000 î.Ch.) se face referire la „dăruirea unei mașini zburătoare" de către un rege unui frate monarh ca dovadă de prietenie.

Sunt cele mai amănunțite descrieri pe care le-am găsit despre aeronavele hindușilor de acum 15.000-20.000 de ani, cu excepția uneia care este un desen cu instrucțiuni pentru construirea aeronavei și a mecanismelor sale, putere, motor etc. Puterea este luată din atmosferă într-un mod foarte simplu și necostisitor. Motorul seamănă cu motoarele-turbină de astăzi, în sensul că funcționează prin trecerea combustibilului dintr-o cameră în alta până când se epuizează. Când motorul este pornit, el nu se mai oprește decât dacă este întrerupt. Dacă ar fi lăsat să meargă, motorul ar merge până când s-ar uza rulmenții. Aceste nave ar putea zbura în jurul pământului fără să se prăbușească decât atunci când s-ar uza mecanismele. Puterea este nelimitată sau mai degrabă limitată doar de rezistența metalelor din componența motorului și navei.

Am găsit numeroase relatări despre zboruri, care pe hărțile noastre ar fi între 1000 și 3000 de mile (1500–4500 km).

Toate însemnările referitoare la aceste aeronave afirmă în mod clar că ele se mișcau singure, erau auto–propulsate; cu alte cuvinte, își generau propria putere în timp ce zburau. Erau independente de orice combustibil. Cu toată lauda noastră, în fața acestei realități, mi se pare că suntem cu 15.000–20.000 de ani în urmă. Aruncarea bombelor din aeronave era acum mai puțin de douăzeci de ani un sport nou; dar aici aflăm că se realiza și acum 15.000–20.000 de ani. Rawan a fost doborât cu un tun circular, care scuipa foc, și producea tunete, ceea ce seamănă în mod ciudat cu armele noastre automate de astăzi. Și totuși lumea de azi se laudă că niciodată în istoria omenirii nu a existat un lot atât de înzestrat de savanți. Pur egotism încoronat cu ignoranță. Cum spunea înțeleptul din vechime: „Nimic nou sub soare". Cam din aceeași vreme datează numeroase consemnări chinezești despre aceste străvechi mașini zburătoare.

În timp ce istoricii moderni ai hindușilor consideră Ramayana și alte câteva scrieri hinduse drept mituri, hindușii înșiși nu fac această greșeală: *ei știu mai bine; la fel și noi.* Noi le cunoaștem originea și de unde au fost luate. Ele nu sunt mituri; sunt istorii scrise în stilul obișnuit al vremii lor. Ele sunt, în general vorbind, extrem de simbolice și deoarece istoricii nu au reușit să înțeleagă aceste scrieri simbolice, ei le–au trecut în categoria miturilor.

Wheeler, în „Istoria Indiei", vol. 3, p. 56–57, spune: „Locuitorii Maya au fost cunoscuți mai târziu sub numele de Naga și Danava". Wheeler ar fi putut să fie și mai explicit și să fi spus că locuitorii Maya au venit în India purtând numele de Naga și apoi au ajuns să fie cunoscuți drept Danava.

Tradițiile despre Naga sunt extrem de vagi. Ele trimit, totuși, la un străvechi Imperiu Maya sau Naga în Deccan, unde se află orașul modern Nagpoor. Tradițiile despre Naga nu sunt chiar atât de vagi, de obscure. Locuitorii Naga au format primul Imperiu Hindus. Primul lor rege s–a numit Ra Ma[4]. Când a fost înființat Imperiul și când a încetat să mai existe, aici are dreptate Wheeler, tradițiile sunt vagi.

Tradiția spune că Imperiul Naga a fost înființat *acum mai bine de* 35.000 de ani. Din diferite legende cred că estimarea este prudentă. După Naga a mai existat un imperiu care a durat 10.000 de ani. Unele din însemnările păstrate în temple spun că

4. A se vedea nota de la pagina 46.

imperiul a încetat acum 5000 de ani (cam în anul 3000 î.Ch.). Wheeler a căzut în aceeași greșeală ca și Chadler, considerând că locuitorii Naga se închinau șarpelui. Naga era numele cobrei cu glugă din Țara Mamă și a fost ales de acei oameni ca simbol al Creatorului. Ei și-au imaginat că are șapte capete pentru a corespunde celor șapte porunci ale Creației și și-au luat numele de Naga pentru a se deosebi de alte comunități din Țara Mamă al căror simbol pentru Creator era diferit de al lor.

H. T. Colebrook, în „Cercetări asiatice", vol. 2, p. 369, 476, spune: „(Prințul) Maya este considerat autorul lucrării Surya Siddhanta, cel mai vechi tratat de astronomie din India. Prințul Maya este reprezentat ca primind știința sa de la o încarnare parțială a Soarelui".

Prințul Maya era fiul unuia dintre primii regi ai Imperiului Naga. Tradiția spune că „el a trăit acum peste 20.000 de ani și atunci când era tânăr s-a dus în Țara Mamă pentru a studia la colegiile de acolo, unde a învățat științele". Aceasta ar explica reprezentarea sa ca „o încarnare parțială a Soarelui". Cuvântul „încarnare" nu este cel mai potrivit.

„Această lucrare, pe care se bazează toată astronomia indiană, a fost descoperită în Benares de Sir Robert Chambers. Este o lucrare de mare vechime, deoarece este atribuită unui autor Maya, ale cărui cunoștințe astronomice arată că era inițiat în trigonometrie, dovedind cultivarea științelor în acele epoci îndepărtate."

Părerea mea personală privind textul original al lucrării *Surya Siddhanta* este că a fost scrisă în Țara Mamă și adusă în India de către prințul Maya, atunci când s-a întors de la studii.

Rig Veda este una din vechile cărți hinduse și se presupune că a fost scrisă în jurul anului 1500 î.Ch. Semnificația numelui este: Rig înseamnă vers și Veda cunoaștere. Deci cunoaștere în versuri. Fără îndoială că Rig Veda a fost scrisă din două surse și anume: istoriile din temple și legendele. Rig Veda vorbește despre *trecut* și nu despre *prezentul* acelor vremuri. O parte din acel trecut se referă în mod indiscutabil la evenimente petrecute cu zeci de mii de ani în urmă așa cum se găseau în scrierile din Țara Mamă.

Există numeroase pasaje din Rig Veda care corespund Scrierilor Sacre Inspirate. De exemplu: „Dorința a luat naștere în mintea Sa". Textul se referă la Creație.

În lucrarea *Popol Vuh*, Cartea Sacră Quiché, scrisă în Guatemala, în America Centrală, tot din Scrierile Sacre, se spune

că: „Mai întâi în mintea sa a luat naștere dorința". În scrierile *Nahantl* din Yucatan se spune: „El și-a exprimat dorința de a crea."

În Rig Veda scrie: „El care măsoară lumina din atmosferă." În Nahantl apare: „În atmosfera care cuprinde lumina". În Scrierile Sacre se spune: „Săgeţile Soarelui au întâlnit săgeţile pământului în atmosferă și au dat viață luminii."

Sunt absolut sigur, deși nu am dovada, că Rig Veda a fost compusă de un preot Naacal și a fost furată de Arieni, care au pretins apoi că era creația lor. În vremea când a fost scrisă Rig Veda, Arienii nu erau nici atât de cultivați și nici competenți să scrie astfel de versuri. Locuitorii Naacal erau. Ei erau adepții și păstrătorii înțelepciunii și științelor din Țara Mamă.

Eu nu critic istoriile privind India modernă. Încerc pur și simplu să arunc o lumină nouă asupra celor care au scris istoria veche a Indiei și toți, cu excepția lui Robertson, s-au ferit de amănuntele privind India străveche. Ei merg până la prima așezare a Arienilor în India și fac din asta începutul civilizației din India. Atunci când indianiștii s-au decis să scrie istoria Indiei, de ce s-au bazat pe mituri în loc de fapte? Majoritatea templelor păstrează unele însemări despre vremurile străvechi, unele mai multe, altele mai puține, altele deloc, așa se spune, dar mă îndoiesc. Pe stâncile din întreaga Indie se află numeroase figuri și basso-reliefuri. Aproape fiecare figură și grup de figuri este un tablou care descrie un anumit eveniment istoric. Toate acestea sunt repere istorice.

Cele prezentate mai sus arată destul de clar de unde provin expresiile găsite în Rig Veda.

A. E. Smith, comentând literatura vedică spune: „Vârsta literaturii vedice este necunoscută, dar este extrem de veche".

Aici Smith are perfectă dreptate, pentru că este „extrem de veche", fiind o suită de traduceri din literatura scrisă în Țara Mamă și au fost aduse în India de către locuitorii Naacal, cu zeci de mii de ani în urmă. Istoricii spun că literatura vedică a fost scrisă de Arieni. *Acest lucru este imposibil.* Arienii nu erau suficient de cultivați și de avansați pentru a compune astfel de versuri în vremea când a fost scrisă Rig Veda. Arienii nu au devenit cunoscuți ca eruditi decât după ce o sectă numită a Brahmanilor a început să înființeze colegii proprii bazate pe învățăturile primite de la locuitorii Naacal, înainte de a-i alunga

pe aceștia din India. Și ce extravaganțe au introdus acești Brahmani în religia pură transmisă de locuitorii Naacal? Să vedem:

Vamana, unul dintre înțelepții Hindu are multe cuvinte ironice și amare la adresa Brahmanilor ritualiști și a discipolilor asceți, care își puneau speranțe de mântuire în ceremoniile formale. „La ce vă folosește să vă mânjiți trupul cu cenușă? Gândurile voastre trebuie să fie îndreptate doar către Zeu; în rest, și un măgar se poate tăvăli în noroi la fel de bine ca voi." „O, voi măgarilor! De ce faceți biluțe din mâncare și le dați ciorilor în numele strămoșilor voștri? Cum ar putea o cioară care mănâncă din bălegar să fie un strămoș de-al vostru?"

W. Robertson, în lucrarea „O cercetare istorică despre India", publicată în 1794 (la pagina 247), spune: „În timp ce la greci și la romani singura metodă folosită pentru notarea numerelor se baza pe literele alfabetului, ceea ce făcea ca toate calculele aritmetice să fie extrem de încete și greioaie, indienii au folosit *din timpuri imemorabile* pentru același scop cele zece cifre sau figuri, acum universal cunoscute, și cu ajutorul lor efectuau orice operație aritmetică cu cea mai mare ușurință și cu rapiditate.

Arabii (Maurii) au introdus acest mod de notare în Europa. Oamenii de afaceri au renunțat la vechea metodă de calcul prin litere și aritmetica indiană a ajuns să fie folosită în întreaga Europă"[5].

La pagina 249, Robertson spune: „Epoca acestor tabele astronomice este foarte veche și ea coincide cu începutul cunoscutei epoci Calyuhan sau Collee Jaque, care, după o consemnare indiană, a avut loc în jurul anului 3102 î.Ch.[6]

Brahmanii, după cum se știe, au preluat sistemul lor cosmogonic, cunoștințele de astronomie, precum și toate celelalte științe ale civilizației, de la locuitorii Naga, mult mai învățați și mai avansați decât ei, pe care apoi i-au persecutat fără încetare."

La pagina 254, Robertson se referă din nou la „prima și înalta civilizație a Indiei. Prin urmare, pentru acele timpuri foarte îndepărtate acum peste 5.000 de ani, astronomia lor era printre cele mai exacte, iar cu cât ne apropiem de timpurile noastre,

5. Cele zece cifre, figuri sau glife nu sunt originare din India. Ele provin din Țara Mamă, unde erau cunoscute sub numele de „numere cardinale" și ele purtau, de asemenea, un înțeles ezoteric, care ar fi, în traducere: „Creația Omului de către Unul Dumnezeu".

6. Cu cel puțin 100 de ani înainte ca Arienii să-și fi întemeiat prima lor așezare în Valea Saraswatti.

exactitatea rezultatelor și calculelor sale scade comparativ cu rezultatele și calculele astronomiei noastre."

Aici putem vedea pe deplin faptul că Brahmanii au fost răspunzători de pierderea de către India a locului său fruntaș între popoarele lumii. Este bine ilustrat aici faptul că atunci când înțelepciunea și învățăturile locuitorilor Naga au fost retrase din circulație, Brahmanii au început deodată un proces de decădere în domeniul științelor, dovedind în mod indiscutabil că persecutarea și alungarea savanților Naga, învățătorii Brahmanilor, a fost de rău augur pentru supremația Indiei în domeniul științelor și pentru poziția sa de frunte între celelalte popoare ale lumii. Atunci când savanții Naga nu au mai putut rezista persecuțiilor, aceia care au putut și-au luat cărțile și documentele și au plecat în munții din nordul Indiei și s-au stabilit în mănăstirile de pe pantele sudice ale munților Himalaya. Mai târziu ei au fost forțați să se deplaseze și mai la nord. Atunci ei s-au stabilit în Tibet, pe pantele nordice ale munților Himalaya. Foarte puțini dintre ei au rămas în sud.

La pagina 298, Robertson scrie: „din această lungă expunere de fapte, concluzia pare să vină de la sine că astronomia indiană se bazează pe observații făcute într-o perioadă extrem de veche și dacă luăm în considerație poziția exactă pe care o stabilesc vechii indieni pentru soare, lună și alte corpuri cerești în comparație cu pozițiile respective deduse din tăblițele realizate de De La Caille și Mayer, se confirmă cu tărie adevărul pe care m-am străduit să-l stabilesc privind *nivelul foarte avansat al civilizației timpurii din India*."

Cele de mai sus confirmă propriile mele cercetări. Se arată în mod clar și distinct că civilizația Indiei s-a situat printre cele mai avansate din lume, cu zeci de mii de ani înainte ca Arienii să se fi stabilit în India; se arată în mod clar și distinct că Arienii erau inferiori în domeniul civilizației, artelor și științelor față de nivelul înalt de civilizație al locuitorilor Naga, în țara cărora intraseră; se arată în mod clar și distinct că Arienii au preluat civilizația lor, artele și științele de la acei locuitori Naga. Preoții Brahmani au învățat mai întâi tot ce au putut, iar apoi i-au persecutat pe învățații Naga până la dispariția lor din India.

Domnul De Voltaire, în lucrarea „Istoria și starea tuturor națiunilor", publicată în anul 1758, în volumul III, la pagina 13, scrie: „Școala vechilor gimnozofi exista încă în marele oraș

Benares, de pe malurile Gangelui. Acolo Brahmanii cultivau *limbajul Sacru*, pe care ei îl numesc Hanferit și îl consideră *cel mai vechi* din tot Orientul. Ei admit existența geniilor, asemenea persanilor primitivi. Ei spun *discipolilor* lor că idolii sunt făcuți doar pentru a fixa atenția oamenilor și ei sunt *embleme* diferite ale zeității; dar, cum această teologie sănătoasă *ar ajunge să nu mai aducă profit*, ei o ascund de oameni și îi lasă pe aceștia în ignoranța în care se găsesc. Se pare că marile călduri specifice climei din sud îi fac pe locuitorii acestor zone mai înclinați către superstiție și entuziasm în comparație cu alte țări."

Această prezentare nu mai are nevoie de comentariu din partea mea, arătând cine erau de fapt preoții Brahmani și confirmă cercetările întreprinse de Robertson și de mine însumi.

Lucrarea *Manava–Dharma Sastra* a fost scrisă, după opinia lui Chezy în anul 1300 î.Ch. pe baza vechilor scrieri ale Brahmanilor. Mie mi se pare că Chezy se înșală în legătură cu „vechile scrieri ale *Brahmanilor*". Este fără îndoială vorba de o altă scriere Naacal. Lucrarea se referă la vremuri cu mii și mii de ani înainte ca Brahmanii să fi ajuns în India. Înțelepți hinduși competenți îmi spun că această carte se referă la o epocă mai veche de 20.000 de ani. Am coroborat această afirmație cu tăbliețele păstrate în temple. Brahmanii puteau să o fi furat și au publicat–o ca fiind a lor.

Maha Bharata este una din marile epopei hinduse. În mod aparent, ea a fost scrisă în jurul anului 1000 î.Ch. Autorul său este necunoscut. Nu am reușit să găsesc nici un fel de istorie păstrată în temple pe baza căreia să fi fost scrisă. După toate probabilitățile, a fost scrisă pe baza legendelor. Ea povestește marele război pe care locuitorii Bharata l–au dus în secolele al XIII–lea și al XIV–lea î.Ch. împotriva locuitorilor Kuru, al căror regat era situat de–a lungul cursului superior al Gangelui și împotriva tribului învecinat Panchata. Locuitorii Kanrarus și Pandava au luptat pentru capitala Hastinapur. Iată un pasaj în care am găsit condensate amănunte despre războiul dus de Bharata: „Kavarus, cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra, conduși de Durgodhana, au pornit război împotriva celor cinci Pandava, fiii lui Pandu, fratele lui Dhritarashtra, care erau conduși de Yudhisthira."

Maha Bharata fiind scrisă în anul 1000 î.Ch. și războiul locuitorilor Bharata desfășurându–se în anii 1500–1400 î.Ch., înseamnă că lucrarea a fost scrisă după vreo 500 de ani de la

acest eveniment, pe baza unor surse legendare. Ca și *Ramayana, Maha Bharata* nu a rămas în forma ei originală. Au fost făcute modificări și numeroase adăugiri la textele originare. Se pare că deși tema principală a acestei epoci a fost războiul dus de locuitorii Bharata, ea include și alte legende.

În traducerea lui *Omen*, la pagina 118, găsim: „acum Maya era arhitectul-șef al locuitorilor Danava". Maya, marele arhitect și savant, era prințul locuitorilor Naga, numiți mai târziu Danava, ai Primului Imperiu Colonial din India, care a existat acum peste 20.000 de ani.

La pagina 133, întâlnim: „Arjama a dus război împotriva triburilor Danava, Nivata-Kavachas, care era foarte puternic având 30 de milioane de oameni, principalul lor oraș fiind Hiranypura."

Cum aceste evenimente se referă la vremuri foarte vechi, ele sunt după toate probabilitățile două pasaje adăugate textului original. Tribul Nivata-Kavachas făcând parte din locuitorii Davana, era Naga, adică Naga-Maya.

Hiranypura este un cuvânt compus din cuvinte Naga-Maya și înseamnă „casa celor care trăiesc pe ocean", navigatori și marinari. Unul din porturile occidentale din Țara Mamă se numea Hiranypura. Vestigiile acestei cetăți pot fi încă văzute în insulele Caroline. Această cetate a fost distrusă acum 12.000-13.000 de ani, o dată cu distrugerea Țării Mamă. Am adăugat această notă pentru a muta limitele istoriei indiene dincolo de cei 10.000 de ani acceptați de autoritățile Hindu. De fapt, însemnările păstrate într-o mănăstire din nord se referă la civilizația indiană existentă cu peste 50.000 de ani în urmă. Acest lucru corespunde cu ceea ce se găsește scris în Yucatan. Ca și în Egipt, „nu a existat o epocă de sălbăticie în India din care să se fi dezvoltat civilizația". India a fost perla de pe fruntea Țării Mamă. Acest lucru nu concordă în întregime cu mulți istorici Hindu, dar nu pot fi de acord cu ei deoarece eu am studiat subiectul înainte de a scrie despre el.

Dzyan este o carte Hindu scrisă în sanscrită în jurul anului 1500 î.Ch. Cartea este atribuită Brahmanilor și în mod sigur pare a fi opera lor. În această carte, exemplarele Naacal ale Scrierilor Sacre Inspirate au fost luate drept bază. *Dzyan* este cea mai incompletă și cea mai ambiguă lucrare străveche pe care am întâlnit-o vreodată. Ea preia Scrierile Sacre și în mod evident deliberat le interpretează greșit și face unele adăugiri. Afirmațiile false se află din abundență în întregul text. Cartea pare să fi

fost concepută pentru a produce neîncredere, teamă și superstiție în rândul oamenilor. Există foarte puțin simbolism în acest text. Este mai degrabă plină cu diferite comparații nefilosofice și absolut părtinitoare. Nici o afirmație nu este dovedită. Majoritatea propozițiilor seamănă cu titlul unui capitol după care nu a mai fost scris capitolul. Nu există o continuitate a subiectelor ceea ce face ca întreaga lucrare să fie foarte neclară. Dacă scriitorul ar fi bătut doar câmpii atunci când a scris, el ar fi reușit în mod admirabil. Însă este absolut imposibil să-i urmărești activitatea mentală pe baza celor scrise. Dacă a fost o operă scrisă cu scopul de a da naștere schismelor și sectelor, fără îndoială, lucrarea este admirabilă.

Să fim generoși. Nu a știut scriitorul ce dorea să spună? Unde voia să ajungă? Stau în dubiu. Mi se pare că este rezultatul unui creier tulburat, bâjbâind în ceață. Există peste tot o tendință fantastică de prezentare a unor gânduri mitice care-i domină mintea și care trimit către științele cosmice pe care el nici nu le înțelege, așa cum vedem din următorul fragment: (Sloka 9) „lumina este o flacără rece, o flacără este foc, focul produce căldură și căldura produce viață". În Scrierile Sacre se arată în mod special că lumina este o forță pământească, nu un element. Flăcările sunt elemente supraîncălzite care se transformă în gaze după o analiză a materialului făcută de forța de încălzire a pământului. Viața este produsă de o combinație a celor două forțe asupra unui corp elementar. Un alt paragraf: „căldura produce apă". Căldura este o forță, iar apa este compusă din două elemente; forțele nu produc elemente.

Pagini întregi de astfel de bazaconii pot fi extrase din *Dzyan*, la fel de absurde ca și Sloka prezentată mai sus.

CĂRȚILE SACRE INSPIRATE: CĂRȚILE EPOCII DE AUR

„*Cărțile Epocii de Aur*" este numele oriental dat *Scrierilor Sacre Inspirate* din continentul MU, Țara Mamă. În rândul tuturor popoarelor antice ele erau de asemenea numite *Misteriile Sacre*. Citirea acestor cărți era accesibilă doar marilor învățați, marilor preoți și câtorva preoți aleși. Nici preoții de rang inferior, nici oamenii obișnuiți nu puteau să le citească.

Multe capitole din aceste cărți sau scrieri au fost mutilate în mod oribil de către preoți lipsiți de scrupule, pentru propriile lor

scopuri, astfel încât concepții greșite și născociri au fost transmise timp de mii de ani. Sir Edwin Arnold în introducerea la fermecătoarea sa epopee „*Lumina Asiei*" pune punctul pe i atunci când spune: „Extravagantele care desfigurează reprezentările religioase trebuie atribuite degradării inevitabile pe care preoții întotdeauna o produc marilor idei lăsate pe seama lor. Religiile devin în mod variabil discordante și ajung să fie în mod grav copleșite de falsificări, născociri și concepții greșite."

Dacă Sir Edwin ar fi putut să descifreze, să traducă și să citească aceste *cărți ale epocii de aur* la care el se referă spunându-le „*cărțile*" fără îndoială că și-ar fi exprimat sentimentele într-un limbaj și mai dur. Preoții Hindu nu sunt singuri în această situație. Alții au fost într-o situație și mai rea și este suficient să cercetăm documentele egiptenilor, fenicienilor și aztecilor pentru a confirma acest lucru. În multe cazuri este foarte clar că scopul preoților Hindu a fost să genereze mistificare, superstiție și groază în inimile oamenilor aducându-i astfel, cu trup și suflet, sub controlul lor. Preoții au redat doar o parte din ceea ce era scris pe fiecare tăbliță, declarând că textul modificat de ei reprezintă Scrierile Sacre Inspirate.

Am formulat o acuzație împotriva preoților. Este deci corect să-mi dovedesc aserțiunea. Pentru a face acest lucru voi da câteva exemple despre ceea ce este scris de fapt în Scrierile Inspirate Sacre și ceea ce preoții au transmis poporului *după alungarea înțelepților Naacal*. Primul exemplu va fi un fragment din capitolul despre Creație, despre Geneză:

„Să facem omul după asemănarea noastră și să-l înzestrăm *cu puteri pentru a conduce pământul*." „A creat omul și i-a pus în trup o *parte vie nepieritoare* sau spirit, iar omul a devenit asemenea creatorului în privința puterilor sale intelectuale." Acest lucru arată că este o creație specifică, o creatură aleasă.

Trebuie acum să iau un alt fragment din Scrierile Sacre Inspirate, tot din capitolul despre Creație.

LUNGIMEA VIEȚII OMULUI

Preoții au acordat durate de viață extrem de mari cu scopul de a-și împlini propriile lor interese. Adică, ei primeau plăți de la cei care doreau să își prelungească viețile dincolo de durata obișnuită a vieții omului. Această metodă a dat rezultate și averi importante s-au îndreptat către lăzile preoților și dacă omul respectiv nu trăia

întreaga perioadă pentru care plătise, preoții spuneau că a fost din vina lui, deoarece nu a urmat recomandările lor.

„Omul poate trăi 1000 de ani". Această exagerare a fost transmisă oamenilor cu mii de ani în urmă și a fost purtată cu religiozitate până în zilele noastre. Oamenii au fost învățați că trupul lor material ar putea fi făcut să supraviețuiască dacă ei ar urma recomandările preoților și ar plăti puțin pentru asta – doar puțin, numai averea lor pământească. Traducerea completă a acestei tăblițe este: „Omul poate trăi 1.000 de ani. *Omul, Scânteia Divină*, este partea care supraviețuiește și nu *trupul său material* care se întoarce în pământul mamă." Atunci când Moise a tradus această propoziție a redat-o corect. El a tradus astfel: „Durata vieții omului este de trei vârste și 10 ani" (3 x 30 + 10 = 70 de ani).

Atunci când Valmiki, acest Herodot al Indiei, a scris minunata sa epopee *Ramayana*, el a făcut omisiuni față de original, ceea ce a schimbat complet înțelesul. Mă refer la pasajul în care el spune: „Și Rama a domnit 10.000 de ani." Valmiki a lăsat deoparte cuvintele anterioare „Urmașii lui Rama au domnit..." Bătrânul Rishi și eu am descifrat tăblița originală sau o copie foarte veche a acesteia. Tăblița spune: „Și urmașii lui Ram Chandra au stat pe tronul său timp de 10.000 de ani." Cu alte cuvinte, dinastia Rama a durat 10.000 de ani și nu domnia primului Rama.

„Prin voința Sa, Atotputernicul a creat toate lucrurile". Din acest pasaj preoții au avansat și au transmis teoria că *Totul Este O Parte a Creatorului Însuși*, ceea ce înseamnă în mod firesc că nu există zeu atunci când totul este zeu. Aceasta fiind situația, închinarea în fața unei bucăți de lemn sau a unei pietre *nu* era idolatrie, deoarece bucata de lemn sau de piatră este zeu. Și sălbaticul canibal, atunci când se închină la fetișul său are dreptate deoarece fetișul este zeu! Vă puteți imagina o concepție mai oribilă decât asta?

Scrierile Sacre Inspirate afirmă în mod distinct și repetă frecvent că *numai Omul* a fost făcut ca *o parte* a Creatorului; deci, *nu corpul material*, ci sufletul sau Scânteia Divină care există în interiorul corpului material. Toate ființele, altele decât omul erau simple lucrări sau produse ale voinței Creatorului. O pictură este *produsul* unui artist și nu o parte din artistul însuși. O cutie este produsul tâmplarului și nu o parte din tâmplarul însuși. O sămânță semănată în pământ de grădinar germinează,

crește și face flori și fructe. Florile și fructele nu sunt o parte din grădinar, ci produsul muncii sale. Un copac face frunze și flori, iar frunzele și florile sunt *o parte din acel copac.* Deci aici pe pământ, toate în afară de om sunt produse ale muncii Creatorului și nu părți din Creatorul însuși. Doar omul este frunza copacului.

O NĂSCOCIRE

Una dintre cele mai răspândite născociri din primele învățături brahmanice a fost aceasta: „Omul a pornit din nimic, apoi a devenit un fir de iarbă, apoi a devenit un pește, din pește a apărut un animal amfibiu (o broască), din animalul amfibiu a apărut o reptilă, din reptilă a apărut un mamifer, iar din mamifer a apărut omul." Fragmentul din Scrierile Sacre Inspirate din care a fost lucrată această născocire sună în felul următor: „Din Pământul Mamă vine trupul material și în Pământul Mamă se întoarce." În aceste învățături nu se arată cum a ajuns omul să aibă suflet – nici nu se putea.

O comparare atentă a vechilor cărți brahmanice cu textele corespunzătoare din Scrierile Sacre Inspirate arată în mod clar de ce sunt atât de multe secte și concepții religioase diferite în India. Majoritatea sunt foarte diferite de religia adusă în India de către locuitorii Naacal. Această situație s-a datorat faptului că multe sentințe religioase au fost scoase din contextul lor inițial. Zeci de mii de ani au trecut de când Scrierile Sacre Inițiale au fost zgâriate pe tăblițe de lut. De fiecare dată când ele au fost traduse și transcrise după preluarea de la înțelepții Naacal din ce în ce mai mari și mai numeroase născociri, exagerări, adăugiri, omisiuni și interpretări greșite au fost introduse în texte traduse de către preoții vicleni și lipsiți de scrupule.

Un alt exemplu al infamiei preoților se vede în cazul ordinului preoțesc Buddhist din nordul Indiei.

PRIMUL ORDIN PREOȚESC DIN INDIA DE NORD

Cu scopul de a înrobi oamenii, atât cu trupul cât și cu sufletul, de a mări puterea și bogăția preoților, iar mai târziu pentru a obține controlul deplin asupra minților și bunurilor

lumești, preoții au inventat doctrine obtuze și le-au folosit în locul învățăturilor simple, curate și clare ale lui Gautama Buddha. Ei au transformat religia buddhistă din nordul Indiei într-o doctrină *metafizică, mistică* și *mitică*, pe care nici unul dintr-o mie nu o poate înțelege. Preoții au inventat o succesiune de Buddha pământeni având o altă serie de zeități numite Dhyani Buddha, cu emanațiile lor spirituale numite Dhyani Bodhisattva. Mai târziu pentru a-și completa programul, adăugând teamă și groază la venerație și superstiție, ei au introdus în religia buddhistă cultul degradant al lui Shiva, miticul diavol cu chip de om în legătură directă cu un iad sau infern mitic. Egiptul a dat Indiei o mare lecție prin diavolul-om Seth și miticul său iad. Preoții hinduși și-au dat imediat seama de marele avantaj pe care l-ar putea obține dacă oamenii ar crede în diavol și în iad.

ORIGINILE NAȘTERII DIN FECIOARĂ

Originile preacuratei zămisliri și a nașterii din fecioară se găsesc în Scrierile Sacre Inspirate și anume în a cincea Poruncă a Creației: „din aceste ouă cosmice viața a luat naștere așa cum s-a poruncit." Într-un capitol ulterior în care se explică actul Creației, se vorbește despre ouăle cosmice ca despre „Fecioarele Vieții". Propoziția sună în felul următor: „Hol Hu Kal", care înseamnă: Hol – închis; Hu – pântece virgin; Kal – a deschide. În lectură liberă: a deschide pântecele virgin, iar prin extindere: a deschide pântecele virgin al Vieții. Din acest motiv anticii numeau apele „Mama sau Matca Vieții", deoarece până în acea perioadă a evoluției pământului, pântecele Vieții fusese închis. Apariția vieții a deschis pântecele virgin în ape.

Mai târziu, când cele Patru Forțe Primare importante au primit numele zeilor, acordate de antici în teologia lor, zeii au fost concepuți prin naștere preacurată pentru a corespunde cu învățăturile Scrierilor Sacre Inspirate; și anume că, la început, viața, de la zei sau din natură, a apărut ca rezultat al Hol Hu Kal.

Pe baza acestei concepții străvechi, preoții moderni au inventat concepțiile imaculate și nașterile virgine pentru diferiți oameni care au trăit. Învățații noștri ne spun că regii cei vechi susțineau că au avut o naștere virgină (fără păcat), deoarece ei purtau titlul de „Fiu al Soarelui". Acei regi nu pretindeau așa ceva, ei

conduceau imperii coloniale sub suzeranitatea Continentului Mu, Imperiul Soarelui, iar titlul de „Fiu al Soarelui" era acordat de împăratul de pe continentul Mu, arătând astfel „vasalitatea". „Fiul Soarelui" însemna fiul sau copilul Imperiului Soarelui.

PRIMA RELIGIE

Cărțile Sacre Inspirate au fost scrise cu scopul de a-i învăța pe primii oameni religia; așadar, prima religie a omului a fost constituită din învățăturile Cărților Sacre. Baza acestei religii era Iubirea pentru Tatăl Ceresc și lucrările Sale. Iubirea divină a Tatălui Ceresc pentru Fiul Său Omul.

Fiecare învățătură era clară și simplă, fără pic de teologie. Cel mai neștiutor dintre oameni putea înțelege fiecare frază din ea. Nu se găsea nimic neclar. Era imposibil să nu o înțelegi în întregime. Omul era învățat să se apropie de Tatăl Ceresc nu cu teamă sau groază, ci cu încredere și, mai presus de toate, cu Iubire: așa cum un copil ar alerga la tatăl său pământean, care îl așteaptă cu brațele deschise. Iubirea este prima din cele douăsprezece virtuți, deoarece ea guvernează Universul și Tatăl Ceresc este Iubirea cea Mare.

După studierea învățăturilor cuprinse în aceste scrieri, dacă aș fi întrebat: „Unde se află cel mai mare templu al lui Dumnezeu pe acest pământ?", aș răspunde: „În inima omului; templul perfect pentru adorarea lui Dumnezeu; templul perfect pentru meditație tăcută și Iubire; templul deschis oricând și oriunde, la orice oră din zi și din noapte, într-un oraș aglomerat sau în plin deșert, pentru Iubire și adorare, templul în care omul poate deveni una cu Tatăl Ceresc". Spuneți-mi ce alt templu i-ar putea lua locul?

CELE DOUĂ MARI SIMBOLURI

Existau multe simboluri pentru diferitele *atribute* ale Zeității, dar numai două pentru întreaga Divinitate. Înțelegerea perfectă a acestor două mari simboluri este un factor important în trasarea diferitelor direcții de colonizare pornite din Țara Mamă.

Soarele și Șarpele ornamentat erau cele două simboluri. Soarele era cel mai sacru simbol deoarece era simbolul „colectiv" sau *monoteist*. Șarpele împodobit era simbolul Zeității doar în calitate de creator. Ca simbol monoteist al Divinității, Soarele

era numit Ra și uneori era scris La. Arunci când se vorbea despre soare ca sferă cerească, numele său era în funcție de limba țării respective. La origine, soarele era reprezentat printr-un cerc simplu. Mai târziu, cercul a fost folosit pentru a simboliza Universul, Infinitul etc.; apoi, pentru a se specializa ca simbol monoteist, i s-au adăugat alte elemente. Înțelepții Naga i-au adăugat un punct în centru, iar Uighurii, vecinii lor de la nord, în locul punctului au introdus un cerc mai mic.

Șarpele ornamentat, așa cum am arătat mai sus, era simbolul Zeității în calitate de Creator. Locuitorii Naga au ales pentru aceasta cobra cu glugă și l-au reprezentat cu șapte capete, care corespundeau celor șapte Porunci ale Creației. Acest simbol se pare că a fost folosit pe țărmurile de sud-vest ale Țării Mamă, însă nu știm cât de departe în interiorul continentului. În nordul regiunii Naga era folosită o formă convențională de Quetzacoatl, care era numită khan sau Rege. Această formă este cunoscută sub numele de Dragon. În regiunea estică centrală și nordică, simbolul folosit era șarpele veninos Quetzacoatl, acoperit cu pene. Printre coloniștii stabiliți în vestul Americii de Nord găsim multe variante ale formelor convenționale ale simbolului Quetzacoatl.

Urmărind cele două simboluri ale Soarelui și formele pe care le-a luat simbolul Șarpelui putem ști de unde provenea la origine fiecare popor străvechi. Acest lucru constituie o bază pentru continuarea cercetărilor și arată în mod distinct unde s-au amestecat acele popoare.

INVAZIA ARIANĂ A INDIEI

Toți istoricii vorbesc despre „Invazia ariană a Indiei". Această afirmație a fost înșelătoare, deoarece publicul a rămas în general cu ideea că arienii au trimis o armată în India și au cucerit țara. Nu a fost așa. Aceleași concepții greșite au fost lansate despre incașii din Peru, care i-au înlăturat pe locuitorii Aymara. În loc să fie folosit cuvântul *invazie*, ar trebui să fie utilizat cuvântul *infiltrare*, care ar da o explicație corectă.

Primii arieni din India au fost un mic grup care păsăsise văile întunecate ale munților Hindu Kush și coborâse în India. Ei s-au stabilit printre locuitorii Maharatta Naga din valea râului Saraswatti din Punjab. Au fost bine primiți de către locuitorii Naga, astfel încât au trimis vorbă în munți să vină rudele și prietenii. Aceștia au venit și au continuat să vină timp de sute

de ani, familii întregi, cu zecile, cu sutele. Cei nou veniți s-au așezat la est de ceilalți până când au umplut ținutul și apoi toată partea nordică a Indiei.

Istoricii nu au căzut de acord în privința datei când arienii au ajuns prima dată în India. E. G. Tillac spune: „Invazia ariană a avut loc între anii 6000 și 4000 î.Ch., deci o mică perioadă de 2000 de ani." V. A. Smith este în total dezacord cu Tillac și spune: „Arienii au început să vină în India în anul 1500 î.Ch." Din anumite motive, pe care le voi prezenta, cred că Smith este mult mai aproape de adevăr decât Tillac.

Acești arieni au devenit mai târziu cunoscuți sub numele de arieni Hindu. Mezii și perșii au început să-și părăsească locuințele lor din munții învecinați în jurul anilor 1800–1600 î.Ch., iar exodul lor s-a încheiat în jurul anului 1500 î.Ch. Arienii Hindu era descendenții unui grup de Uighuri rămași izolați în munții din Afganistan, atunci când s-au înălțat munții Hindu Kush. Mezii și perșii erau o continuare a acestora la nord.

Timp de mii de ani ei trăiseră în aceste ținuturi aspre, neprimitoare. În acea vreme ei se înmulțiseră în așa măsură încât văile munților nu mai puteau asigura existența unei populații mereu în creștere. Atunci ei au coborât din munți stabilindu-se în câmpiile și văile fertile ale Indiei. Fiind bine primiți de locuitorii de atunci, ei au rămas acolo și i-au anunțat și pe ceilalți să vină. Datorită traiului lor de azi pe mâine din munți, arienii erau deosebit de dârji, însă needucați. În lupta pentru existență erau neglijate toate învățăturile și științele. Se pare că păstraseră doar arta de a citi și a scrie, astfel că la sosirea în India ei erau niște munteni aspri, greoi, duri.

Pe măsură ce arienii au tot venit în India din Afganistan și Kashmir, timp de sute de ani, ei au ocupat treptat întreaga parte nordică a Indiei. Astfel ei i-au îndepărtat pe localnicii Naga. A fost o deplasare de populație, deoarece nu au fost războaie sau măceluri. Localnicii au trebuit să plece. Ce s-a întâmplat cu ei? Unde s-au dus? Mulți dintre ei s-au căsătorit cu arienii, dând naștere unei categorii rasiale amestecate, foarte importantă în India de astăzi, considerată o castă ariană. Ce s-a întâmplat însă cu cei care nu s-au căsătorit și au trebuit să plece? Nu am găsit nici o însemnare și nici o legendă acceptabilă. Trebuie totuși să înțelegem că sunt deducții, nu afirmații sigure. Ele ar putea să fie sau să nu fie corecte.

Străvechiul regat Maharatta s-a extins mai întâi de la granița

nordică a Indiei până într-un punct sudic neconsemnat însă. Apoi locuitorii Maharatta Naga apar pe scena istorică a Indiei în zona centrală, fiind împinși și mai spre sud de către năvălitorii arieni. În acea vreme, capitala regatului Maharatta era Gwalior. Regatul Rajputana se întindea până în Goa. Există o scriere sanscrită în care se spune că locuitorii Maharatta au fost împinși spre sud de către arieni. Cred că arienii tot venind din munții Hindu Kush, localnicii Maharatta s-au deplasat treptat din ce în ce mai spre sud. Ei au revenit pe scena istoriei indiene între anii 1650–1680 d.Ch., atunci când au zdrobit puterea cuceritorilor mongoli ai Indiei. Din vremea lui Savaji, puterea mahomedană a intrat în declin.

Locuitorii Maharatta erau în India atunci când arienii au început să vină. Tradițiile lor spun că ei au fost printre primii veniți în India. Ei nu erau de rasă ariană, ci aparțineau ramurii locuitorilor Naga, fiind urmașii primilor oameni care au ocupat nordul Indiei. Căsătoriile cu noii veniți le-au schimbat mult sângele, nu însă și rasa, ei rămânând Naga. Nu știm când a luat ființă primul regat Maharatta. Se pare totuși că acest lucru a avut loc acum peste 10.000 de ani. Legendele par să indice faptul că primul regat Maharatta era contemporan cu imperiul învecinat Ra Ma, care se pare că a urmat imperiului Naga.

O altă colonie Hindu care se află în districtul Madras la Ootakamund, pe dealurile Nilgiri, păstrează toate trăsăturile strămoșilor locuitori Naga. Sunt cunoscuți sub numele de Tuda. Mai sunt puțini, sub 2000, și sunt pe cale de dispariție. Sunt albi, frumoși, înalți și atletici, cu nasuri romane, dinți frumoși și ochi mari expresivi. Nu poartă niciodată ceva pe cap, însă își lasă părul să crească până la șase ori șapte inci (18 cm), încât au bucle groase în jurul capului. Sunt cinstiți, bravi, inofensivi și trăiesc ca păstori. Au un templu închinat *Adevărului*. Îi privesc pe brahmani cu dispreț și îi sfidează, probabil ținând seama de religia lor din trecut.

În valea Kashmir există un popor izolat cunoscut sub numele de Naya, care se închină încă la Divinitate prin intermediul simbolului Naga, Șarpele cu șapte capete. Sunt oare acești locuitori Naya din Kashmir supraviețuitori pur-sânge ai strămoșilor locuitori Naga? Nu am avut ocazia să le cunosc istoria și legendele. Acești oameni ar putea fi urmașii unui mic grup ce a părăsit India în urma persecuțiilor la care îi supuneau arienii și s-au refugiat în Munții Kashmir. Ar fi interesant să le cunoaștem originea.

Așa cum am arătat, brahmanii, după ce au obținut cunoștințele pe care erau capabili să le preia de la înțelepții Naacal, i-au persecutat pe aceștia. Robertson scrie „până la dispariție". Acest lucru este doar parțial adevărat. Este adevărat că i-au alungat din toate templele, colegiile și alte instituții de învățământ, *însă nu până la dispariția lor completă*, deoarece mulți dintre ei au plecat spre nord în Munții Himalaya și dincolo de munți, în Asia Centrală, și au format colegii proprii în restul lumii, ca să spunem așa. Urmașii acestor foarte puțini înțelepți există încă. Printre ei sunt cei care au reușit să păstreze câteva din științele și învățăturile Primei Civilizații de pe Pământ. Acestea se referă în principal la cunoașterea Marii Forțe Divine a Omului. Celelalte științe au fost fie neglijate fie uitate.

PÁTÂLA

Pundit Dayanand Saraswatti și *Swami Vive Kananda* în scrierile lor susțin că locuitorii Naga au venit în India din Pátâla, ceea ce înseamnă „la antipozi", pe cealaltă parte a pământului. Nu pot fi de acord cu această explicație a cuvântului Pátâla, dată de învățații Hindu. Fără îndoială că locuitorii Naga au venit din Pátâla, dar Pátâla nu înseamnă „la antipozi". Cuvântul Pátâla este compus din trei cuvinte Naga. Două sunt din limba folosită în Țara Mamă și al treilea este o modificare Naga a unui cuvânt din limba Țării Mamă.

Pa sau Paa – înseamnă *a acoperi, a se întinde peste*, și prin extensie, *a străluci peste.*

Ta – înseamnă *pământ, loc, unde.*

La – înseamnă Soarele. Atât locuitorii Naga cât și cei Maya numeau Soarele La în loc de Ra. Așadar Pátâla înseamnă „Ținutul Soarelui", care era unul din numele date continentului Mu, Țara Mamă.

Atunci când a fost construită capitala Babilon de către akkadieni și sumerieni, aceștia au numit-o La Ka, ceea ce înseamnă *Cetatea Soarelui* și, prin extensie *Cetatea Domnului.* Atunci când Alexandru cel Mare a fost obligat să se întoarcă din expediția prin care intenționa să cucerească India, el a construit un port pentru plecarea din Delta Indului și l-a numit Pátâla. Acest oraș există încă, dar a fost modernizat atât ca structură cât și ca nume. Acum se numește Tatta.

Capitolul XII

SUDUL INDIEI

Primii locuitori ai părții sudice a Indiei erau de rasă neagră și se numeau Tamili. Etnologii i-au numit, de asemenea, Dravidieni, de la numele Dravida pe care ei l-au dat părții de sud a Peninsulei Indiene. Vatra lor originară a fost zona de sud-vest a Țării Mamă. Ei au venit în India prin Insulele Malaysiei, nu prin Birmania așa cum au făcut locuitorii Naga. Deplasarea trebuie să fi fost lentă și trebuie să fi stat mult în acele insule, deoarece în limba lor sunt foarte multe cuvinte comune cu limba folosită acolo.

Nu am reușit să găsesc nici o dovadă, nici o însemnare care să sugereze măcar epoca în care ei au venit în India, dacă au venit înainte sau după locuitorii Naga, astfel încât nu am încă un răspuns la această întrebare. Limba Tamilă este o limbă foarte amestecată, fiind compusă din cuvinte Tamil, Telague, Canarasse și Malayene. Limba Tamilă era una din limbile orientale pe care acum cincizeci de ani puteam să o vorbesc, să o citesc și să o scriu la fel de fluent ca și limba engleză.

Nu am putut găsi nici un istoric care să încerce în mod serios să dovedească de unde au venit Tamilii în India. Această problemă este în general tratată superficial prin afirmația: „Se presupune că Dravidienii (Tamilii) au venit în sudul Indiei de undeva din Asia Centrală". Nu putem înțelege pe ce se poate baza o astfel de presupunere. Nu există nici o rasă neagră aflată acolo, după câte știu eu. Trebuie deci să renunțăm la această explicație, considerând-o o decizie luată la un „ceai științific". În acest caz nu s-a putut apela la cunoscuta fâșie de uscat din actuala strâmtoare Bering, astfel încât a fost preluat subterfugiul european „de undeva din părțile centrale ale Asiei".

A. V. Smith scrie în a sa „Istorie a Indiei": „Poate că, într-o zi, istoria civilizației Dravidiene va fi scrisă de un erudit competent, bun cunoscător al folclorului și al limbilor, elemente atât de

necesare pentru înțelegerea subiectului. Istoria străveche a Indiei, luată în ansamblu, nu poate fi văzută în adevărata ei perspectivă până când instituțiile ne-ariene din sud nu vor fi studiate în mod adecvat".

Smith are perfectă dreptate. O istorie a Indiei care nu-i cuprinde pe Tamili este ca o clădire fără fereastră. Am călătorit prin multe temple din sudul Indiei în căutare de legende și de tăblițe, însă nu am găsit niciodată vreo însemnare despre locuitorii străvechi. Am întâlnit totuși o însemnare care spune: „Un grup de Tamili a plecat cu navele și a navigat spre soare-apune. Ei au ajuns la un uscat mare, unde s-au stabilit". Nu se dă nici o dată, nici alte amănunte despre comunicarea cu aceștia după colonizare. Nu se spune nimic despre prosperitatea lor, nici dacă au supraviețuit, doar simplul fapt că au navigat și au ajuns cu bine. „Uscatul cel mare" se pare că era Africa.

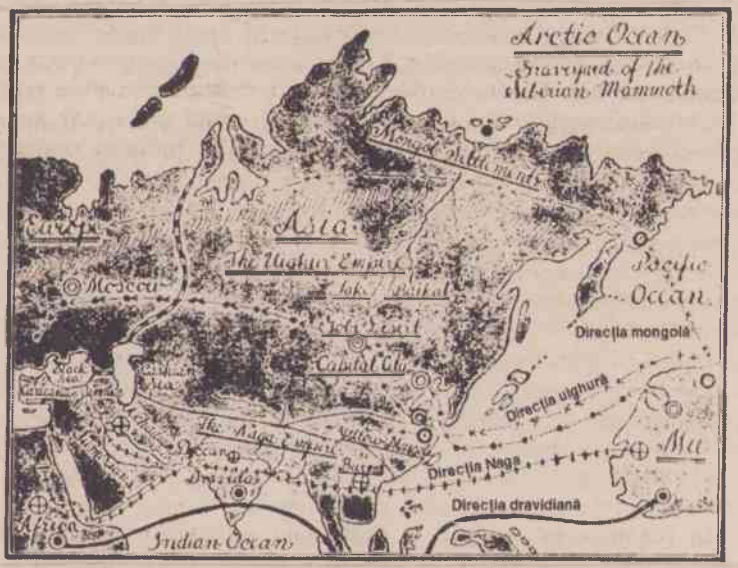

Oceanul Arctic – cimitirul mamuților siberieni

Marele Imperiu Uighur în timpul Erei Terțiare

Capitolul XIII

MARELE IMPERIU UIGHUR

Marele Imperiu Uighur a fost cel mai mare și mai important imperiu colonial aparținând de continentul Mu, Imperiul Soarelui. După Mu, Imperiul Uighur a fost cel mai întins imperiu cunoscut vreodată în lume.

Limita răsăriteană a Imperiului Uighur era Oceanul Pacific. Limita occidentală era cam pe unde se află astăzi Moscova, având însă avanposturi din părțile centrale ale Europei până la Oceanul Atlantic. Limita nordică nu este consemnată, dar se pare că se întindea până la Oceanul Arctic. Granița sudică ajungea până în zona Cochin din China, în Birmania, India și o parte din Persia.

Istoria Uighurilor este istoria raselor ariene, fiindcă toate rasele ariene adevărate se trag din strămoșii lor uighuri. Uighurii au format mai multe serii de așezări în părțile centrale ale Europei încă din Era Terțiară. După ce acest imperiu a fost distrus de marele cataclism magnetic și de înălțarea munților, cei care au supraviețuit dintre oameni sau urmașii lor au întemeiat din nou așezări în Europa, în cursul Pleistocenului. Slavii, teutonii, celții, irlandezii, bretonii și bascii sunt toți urmași ai uighurilor. Bretonii, bascii și irlandezii autentici sunt urmașii celor veniți în Europa în Era Terțiană, descendenții acelora care au supraviețuit marelui cataclism magnetic și înălțării munților.

În perioada de apogeu a Imperiului Uighur, munții nu se înalțaseră încă și actualul Deșert Gobi era o câmpie bogată, cu numeroase cursuri de apă. Capitala Imperiului Uighur se afla acolo, la sud de Lacul Baikal. În anul 1896, un grup de exploratori, pe baza informațiilor primite în Tibet, a vizitat locul unde s-a aflat cetatea străveche Khara Khota. Li se spusese că vechea capitală a Imperiului Uighur se află sub ruinele de la Khara Khota. Ei au săpat printre aceste ruine și apoi printr-un strat de

lespezi, pietriș și nisip gros de cincizeci de picioare (peste 15 metri) și în cele din urmă au găsit ruinele capitalei uighure. Au dezgropat numeroase vestigii, însă din lipsa banilor, ei au fost nevoiți să abandoneze cercetările. Ei s-au întâlnit cu arheologul rus Koslov și i-au vorbit despre descoperirea lor. Mai târziu, Koslov a pregătit o expediție și a continuat munca primilor cercetători la Khara Khota. Koslov a prezentat o comunicare despre descoperirile sale, pe care le-am prezentat deja în cartea noastră *„Mu – Continentul dispărut"*.

Legendele din toate ținuturile orientale spun că: „Întreaga Asie Centrală, inclusiv Munții Himalaya, a fost cândva o câmpie întinsă, cultivată cu lanuri bogate, păduri și râuri, drumuri și șosele magnific construite care legau între ele diferite cetăți și orașe. Erau cetăți bine construite, temple uriașe și instituții publice, case particulare elegante și palate pentru conducători". Astăzi pot fi clar văzute în Deșertul Gobi albiile uscate ale râurilor, canale și lacuri, în acele zone în care valurile catastrofice de apă nu au curățat solul până la nivelul rocilor, așa cum se poate vedea în multe alte părți din acest deșert.

Istoria legendară prezintă numeroase date contradictorii privind vremea când uighurii au avut o civilizație înfloritoare. Din fericire nu trebuie să ne bazăm pe legende, deoarece într-una din mănăstirile aflate în Tibet se găsesc scrieri Naacal referitoare la acea vreme. Citez dintr-o astfel de scriere: „Înțelepții Naacal au adus, acum 70.000 de ani, în capitalele uighure copii ale Scrierilor Sacre Inspirate din Țara Mamă."

Istoria legendară afirmă că uighurii din Țara Mamă au înființat prima lor așezare pe coasta Mării Galbene de astăzi. „De acolo ei s-au răspândit în interiorul uscatului. Primul lor exod a fost către o câmpie întinsă și scăldată de ape (Gobi)". Apoi au fost găsite urme ale lor din Asia Centrală până la Marea Caspică și din Europa Centrală până la Oceanul Atlantic.

Mărturiile scrise ne spun că uighurii aveau multe cetăți mari. Astăzi ele sunt fie distruse, fie îngropate sub nisipurile din Deșertul Gobi și ținuturile învecinate.

Câteva însemnări chineze, datând din anul 500 î.Ch., îi descriu pe uighuri ca fiind „oameni cu părul blond și cu ochi albaștri". „Uighurii erau toți albi, cu pielea albă ca laptele, cu ochii și părul de culori diferite. În nord predominau cei cu ochi albaștri și părul blond, iar în sud erau cei cu părul negru și ochii negri."

Să căutăm acum cauza și data distrugerii capitalei uighure.

Cauza pentru care fertila și bogata câmpie Gobi a devenit deșert și în ce perioadă din istoria pământului s-a transformat într-un pustiu plin de nisip.

O însemnare străveche dintr-o mănăstire spune: „Capitala Imperiului Uighur, împreună cu toți locuitorii săi, a fost distrusă de un potop care s-a întins peste toată partea răsăriteană a imperiului, distrugând totul în cale." Această veche mărturie se coroborează pe deplin cu fenomenele geologice: stratul aflat între acoperișurile capitalei uighure și temeliile vechiului oraș Khara Khota este format din *lespezi, pietriș și nisip*, rezultat al acțiunii apei, așa cum recunosc geologii în întreaga lume. Acel potop a fost fără îndoială valul care s-a deplasat spre nord al Ultimului Cataclism Magnetic, „Potopul" biblic. Cu mult timp în urmă, în anii '80, am fost într-o expediție de cercetări geologice într-o zonă foarte întinsă de la sud de lacul Baikal până la vărsarea fluviului Lena și în insulele din Oceanul Arctic. Cercetările noastre pe acest traseu au scos în evidență faptul că, acum câteva mii de ani, un val cataclismic uriaș, format din apă *fără gheață*, a trecut peste această zonă dinspre sud spre nord. Nu am găsit urme ale acestui potop dincolo de meridianul 110° Est de Greenwich, însă am găsit dovezi privind trecerea acestui val la limita estică a călătoriilor noastre. Nu am găsit nici o urmă pe gheață în nici o parte a Siberiei, din cele străbătute, care să poată fi pusă în legătură cu acest val. Peste tot dovezile arată că valul a trecut de la sud la nord. Valea fluviului Lena pare să fi fost cursul principal de deplasare a apei.

La mare distanță de vărsarea fluviului Lena se află insula Llakovski. Această insulă este formată din oase și colți de mamuți și alte animale de pădure, care au fost măturate de pe câmpiile Mongoliei și Siberiei de către potop și duse până în acest loc final de odihnă. Aceste oase sunt o confirmare a faptului că valul nu a fost însoțit de gheață, deoarece dacă ar fi fost gheață, trupurile și oasele ar fi fost măcinate, așa cum s-a întâmplat în estul Americii de Nord, urmele nu ar mai fi putut să fie descoperite și insula Llakovski nu s-ar mai fi format.

Din punct de vedere al erei geologice, acest potop a avut loc atunci când geologii susțin că în Emisfera Nordică era o perioadă glaciară. Mărturiile ne spun că jumătatea răsăriteană a Imperiului Uighur, inclusiv capitala și toate ființele vii de pe uscat, au fost distruse și măturate de ape, însă părțile de vest și sud-vest au rămas neatinse.

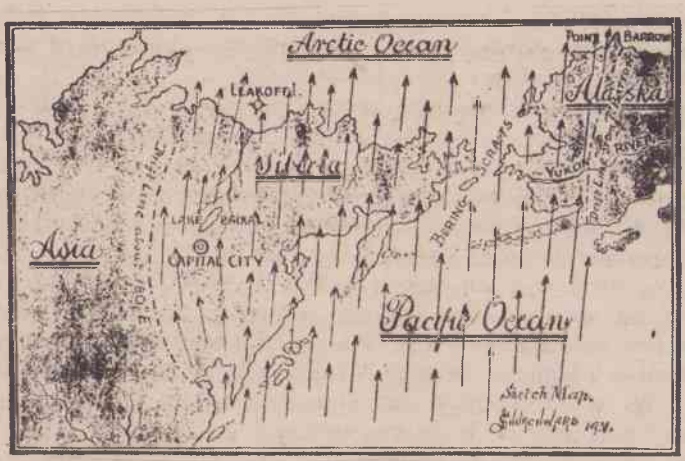

Calea urmată de Valul de apă către nord peste Siberia. Direcția de deplasare în jurul meridianului 110°E; Strâmtoarea Bering; Direcția de deplasare de la Punctul Barrow

Lanțurile de munți taie Asia Centrală în toate direcțiile și sunt deosebit de numeroase în jurul și prin teritoriile Imperiului Uighur. După acel potop, deși nu am găsit mărturii privind timpul când a avut loc fenomenul, s-au înălțat munții. Pe măsură ce munții se înălțau, uscatul era efectiv zguduit și sfărâmat în bucăți de către cutremure, cu stânci înălțate din măruntaiele pământului, cu vulcani erupând ici și colo șuvoaie încinse de lavă și contribuind astfel la distrugerea generală. Câți dintre uighurii rămași după trecerea potopului au supraviețuit distrugerilor produse de înălțarea munților nu se poate estima, însă au fost foarte puțin. Același lucru s-a întâmplat în toate zonele de pe pământ în care s-au înălțat munții. Vom prezenta în alt capitol istoria puținilor supraviețuitori uighuri, rămași vii în cursul înălțării munților. Diferitele lanțuri muntoase înălțate în jurul și prin ținutul Gobi au modificat bazinele hidrografice. Rocile sfărâmate din subsol au atras apele de suprafață, formându-se râuri subterane. Prin dispariția râurilor de suprafață, ținutul Gobi a devenit deșertul neprimitor de astăzi, plin de nisip și de stânci. Fără îndoială că apa se poate găsi astăzi la câteva picioare de suprafață în zonele nisipoase. Noi am găsit apă între 7 și 10 picioare adâncime.

Istoria legendară susține că uighurii s-au întins și asupra părților centrale ale Europei. *Cartea lui Manu*, o străveche carte

hindusă, spune: „Uighurii au avut așezări pe țărmurile de nord și de est ale Mării Caspice". Aceasta a fost probabil migrația despre care a vorbit Max Müller, afirmând că a avut loc în Pleistocen, a doua migrație a uighurilor spre Europa. Mie mi se pare indiscutabil că primii colonişti din Europa răsăriteană, așa cum sunt ei numiți de către savanți, erau supraviețuitori uighuri plecați din munții neprimitori. Acest lucru pare confirmat de către Max Müller, care scria: „Primii caucazieni au fost un mic grup de munteni din Asia Centrală." El susține în continuare că ei au venit în podișul caucazian în cursul Pelistocenului, deci *după* ce munții s-au înălțat. Așa cum am afirmat mai sus, uighurii au fost în Europa *înainte* de înălțarea munților. Multe din triburile din Asia Centrală socotesc timpul începându-și calendarul de la înălțarea munților.

În lucrarea noastră „Mu – Continentul dispărut" am prezentat unele imagini simbolice fotografiate de Koslov la Khara Khota. De asemenea, am dat și descifrarea lor.

TIBETUL

Tibetul se află în Asia Centrală. Este mărginit spre est de Chină, spre nord de Mongolia, spre sud de India și spre vest de Kashmir și Turkestan. Deșertul Gobi este o parte a graniței nordice.

Tibetul a fost cândva o parte a marelui Imperiu Uighur, înainte de înălțarea munților. Ținutul era șes și îmbelșugat. Acum este unul dintre cele mai înalte podușuri din lume, fiind străbătut de lanțuri de munți înalți, cele mai multe pe direcția vest–est. În partea de sud se află cel mai înalt lanț muntos din lume – Himalaya. Muntele Everest, cel mai înalt munte din lume, se află în acest lanț muntos la granița Tibetului. Tibetul a fost supranumit „acoperișul lumii".

În timp ce India a fost numită „țara misterelor și a științelor misterioase" (sau oculte), Tibetul este fratele său geamăn, dacă nu chiar rivalul său, în această privință.

În Tibet, în cele mai inaccesibile zone ale munților, se află numeroase mănăstiri, lamaserii și temple. Izolate de lumea exterioară, aceste ordine mănăstirești duc o viață liniștită și retrasă, departe de restul omenirii, cunoscute doar de câțiva ciobani care trăiesc în văile lor. *O parte* dintre călugării aflați în *unele* din aceste mănăstiri din Himalaya și Tibet susțin că sunt descendenții

locuitorilor Naacal, care au fost îndepărtaţi din India de către Brahmani acum circa 3000 de ani. Ei par să fi păstrat *religia originară* şi o parte din *ştiinţele cosmice* ale *Primei Mari Civilizaţii a Pământului.* Am accentuat cuvântul *„unele"* deoarece acele mănăstiri pot fi măsurate pe degetele unei mâini, dintre sutele de lăcaşuri din Tibet. Eu cunosc trei astfel de mănăstiri. Cele mai multe mănăstiri tibetane urmează o formă de Buddhism.

Cu ani în urmă, Schliemann a găsit în vechiul Templu Buddhist din Lhassa o scriere în care se relata distrugerea Continentului Mu. Acest text este o traducere de pe o tăbliţă străveche, fiind scrisă probabil în limbile Pali şi tibetană. Locul unde se află tăbliţa originală este necunoscut; probabil că se află totuşi printre sutele de alte tăbliţe, care sunt întinse pe jos, într–una din încăperile templului, acoperite cu praf, de sub stratul respingător de microorganisme putând fi zărite câte un colţ sau câte o margine.

În adâncul munţilor, la unul dintre izvoarele fluviului Brahmaputra, se află mai multe temple şi mănăstiri. Nu–mi pot aminti numărul lor exact. Într–una din aceste mănăstiri se află ceea ce se spune că ar fi o Bibliotecă Naacal completă – mai multe mii de tăbliţe. Mi s–a spus că aceea era Biblioteca Naacal ce a aparţinut capitalei uighure. În legătură cu aceste tăbliţe, călugării au o poveste stranie, legendară. I–am menţionat acest fapt bătrânului meu Rishi, întrebându–l dacă a auzit vreodată despre aceste tăbliţe şi despre ciudata lor poveste. Mi–a spus că vizitase în tinereţe această mănăstire şi i se povestise despre soarta tăbliţelor. O voi reda aşa cum mi–a spus–o el.

Legenda Bibliotecii Naacal aşa cum a fost spusă de bătrânul Rishi.

„Atunci când marele potop a măturat părţile de est şi de nord–est ale Asiei, el a distrus capitala Imperiului Uighur, înecându–i toţi locuitorii, şi a îngropat o mare bibliotecă, ce fusese adusă acolo de către înţelepţii Naacal din Ţara Mamă. După mai mulţi ani, locuitorii Naacal din partea vestică a imperiului, care nu fusese atinsă de potop, s–au dus la ruinele capitalei uighure, au dezgropat tăbliţele şi le–au dus la un templu din vest. Acestea au rămas acolo până când s–au înălţat munţii, care au distrus templul şi au îngropat din nou tăbliţele. După foarte mulţi ani, urmaşii înţelepţilor Naacal, ce au supravieţuit înălţării munţilor, s–au dus şi le–au dezgropat încă o dată, aducându–le apoi în templul unde se află astăzi."

Nici mănăstirea, nici tăbliţele nu sunt necunoscute; ele sunt bine cunoscute învăţaţilor orientali. După ştiinţa mea, trei englezi şi doi ruşi au vizitat deja această mănăstire.

După relatarea acestei legende, l-am întrebat pe bătrânul Rishi dacă această bibliotecă este singura existentă în stare completă. Răspunsul său a fost: „Cred că nu, fiule. Noi avem o legendă care afirmă că, atunci când cetatea noastră Rishi, Ayhodia, a fost prădată şi incendiată de armata invadatoare, Biblioteca Naacal se afla în arhivele secrete ale templului şi nu a fost descoperită de inamic. Astfel încât, dacă tradiţia este corectă, Biblioteca Naacal este încă intactă, îngropată sub ruinele templului, nefiind încă scoasă din nou la lumină".

Mi s-a sugerat ca, în scrierile mele, să nu dau numele locurilor, al drumurilor şi pasurilor din Tibet, Kashmir şi, în general, din nordul Indiei, cel puţin acelea care ar putea avea valoare în sens politic. Motivaţia pentru acest control al informaţiilor este perfect valabilă. Simt că este datoria mea să accept această sugestie şi mă conformez cu plăcere.

CHINA

Civilizaţia chineză este considerată una din cele mai vechi din lume. În calitatea sa de civilizaţie *chineză* ea datează doar de circa 5.000 de ani. Se crede în general că această civilizaţie a fost realizată de chinezii înşişi, ceea ce nu este chiar aşa. Civilizaţia chineză a fost moştenită, din partea tatălui. De asemenea, chinezul este considerat ca fiind de neam mongol; este doar pe jumătate mongol, strămoşii săi fiind arieni. În vremea Imperiului Uighur, mulţi uighuri albi s-au căsătorit cu mongole galbene, din partea de sud a Imperiului Uighur, iar urmaşii apăruţi din aceste căsătorii au constituit mai târziu primul Imperiu Chinez. Mărturiile scrise afirmă că: „Bărbaţii uighuri s-au căsătorit cu cele mai frumoase femei sălbatice galbene". Este fără îndoială o traducere greşită, deoarece în vremea când aveau loc aceste căsătorii, sălbăticia nu era cunoscută pe faţa pământului, astfel încât era vorba desigur de o rasă considerată inferioară datorită culorii galbene a pielii. Acest lucru reiese din tradiţiile care spun că „mongolii galbeni erau mult inferiori uighurilor, civilizaţia lor fiind sub nivelul celei a uighurilor." Mulţi dintre chinezii de astăzi, în special cei din clasa superioară, au pielea aproape albă. Sângele uighur curge încă prin venele lor. Chinezii obişnuiţi

„coolie", cei din clasele inferioare de astăzi, nu au sânge uighur, ei fiind descendenții vechilor mongoli galbeni.

În aceste căsătorii interetnice, părinții uighuri aveau mare grijă față de educația urmașilor, care se făcea după standardele uighure, în așa fel încât atunci când a luat ființă Imperiul Chinez, el a fost constituit și condus de către cei cu sânge uighur în vene și educați în spiritul marii civilizații uighure. Civilizația chineză a fost așadar civilizația uighură transmisă acestora de către tații lor. Există numeroase scrieri păstrate în templele taoiste chineze care confirmă cele afirmate mai sus și orice învățat chinez poate desigur să întărească cele susținute de mine. În China mai există și o altă tradiție importantă: „Chinezii nu au trăit întotdeauna în Asia. Ei au venit în Asia dintr-o țară foarte depărtată aflată către soare-răsare."

M-am străduit să găsesc o colecție compusă din numeroase legende chinezești sub forma unei istorii legendare a Chinei, însă nu am reușit să o găsesc.

Citâm mai jos din lucrarea *„China"* de E. H. Parker, de la pagina 17:

Primele dinastii chinezești

Numele dinastiei	Numărul conducătorilor	Durata dinastiei
A „Celor Cinci Monarhi"	Nouă	2852-2206 î.Ch.
Hia	Optsprezece	2205-1767 î.Ch.
Shang	Douăzeci și opt	1766-1122 î.Ch.
Chow	Zece	1121-828 î.Ch.
Chow	Douăzeci și cinci	827-255 î.Ch.

Conform acestui tabel, durata medie a domniei în fiecare dinastie a fost:

A „Celor Cinci Monarhi"	durata medie a domniei	717/9 ani
Hia	- „ -	24 1/3 ani
Shang	- „ -	23 ani
Chow	- „ -	29 3/10 ani
Chow	- „ -	22 22/25 ani

Parker scrie: „Cei cinci monarhi țin complet de domeniul mitic. Dinastia Hia este legendară și în mare parte mitică. Dinastia

Shang este predominant legendară. Dinastia celor zece Chow este semi-istorică, iar dinastia celor douăzeci și cinci Chow este istorică".

Din cele prezentate mai sus, se poate trage concluzia că Parker crede numai ceea ce vede și nimic din legendele transmise oral. S-ar părea că oricât de adevărată ar putea fi o legendă, el consideră că este un mit, dacă nu vede scrieri în care să poată crede. Una din pasiunile mele a fost să urmăresc miturile pentru a vedea de unde au provenit. În nouăzeci de cazuri din o sută am găsit că mitul își are originea într-o tradiție sau într-o legendă. Tradiția sau legenda a fost atât de mult denaturată încât a devenit un mit perfect. Ar trebui să amintim că nu există fum fără foc. Nu mă îndoiesc de faptul că, în multe cazuri, ceea ce Parker numește mituri sunt în realitate legende ușor denaturate. Sunt tradiții doar pentru oamenii obișnuiți, deoarece în sprijinul lor, în vechile temple taoiste se găsesc mărturii scrise ale diferitelor fenomene.

Parker a realizat o istorie bună și aproape exhaustivă a Chinei din jurul anului 200 î.Ch. până astăzi. El prezintă înălțarea și decăderea diferitelor triburi și popoare mongole. Cu toate acestea, el se înșeală complet în privința japonezilor și înșelându-se în acest sens, alte afirmații ale sale ajung să fie îndoielnice. Din stilul său reiese că el l-ar fi aruncat în închisoare pe bietul Marco Polo deoarece nu a dus în Europa, la întoarcere, un berbec cu coarne mari. Nu știu care este opinia lui Parker despre ruinele din Deșertul Gobi și despre alte mari ruine preistorice. Se pare că astfel de lucruri nu au nici o semnificație pentru el.

După șapte sau opt mii de ani de la distrugerea Imperiului Uighur, au apărut în părțile răsăritene ale Asiei nenumărate popoare mici. În aparență, toate erau de tip mongoloid. Cel mai important din aceste popoare a fost cel de rasă tătară ale cărui personalități principale au fost Genghis Han și Kubilai Han. Kubilai Han trăia în anul 1277 d.Ch., adică acum peste 600 de ani. Confucius, marele învățat și filozof chinez, a trăit din anul 551 până în 480 î.Ch., cam la vreo 300 de ani după ce a început consemnarea istoriei chineze pe teritoriul Chinei. Împăratul Che Hwang-te a poruncit, în anul 214 î.Ch., să fie arse toate cărțile și toată literatura referitoare la China străveche. O mare parte din cărți au fost ridicate de el și arse. Unele din operele lui

Confucius și ale lui Mencius au fost distruse cu această ocazie. Acest împărat a construit Marele Zid Chinezesc pentru a–i împiedica pe tătarii Heung Noo să mai atace în raiduri repetate nordul Chinei. Împăratul Che Hwang–te nu a reușit să ardă toate cărțile vechi, deoarece multe au fost salvate și ascunse în templele taoiste, unde acum sunt păzite cu religiozitate și cu nici un preț nu sunt arătate nimănui în afara preoților și călugărilor din templu.

Cu acestea încheiem prezentarea aspectelor legate de părțile răsăritene ale Asiei. Este ca și cum am închide capacul de la coșciugul Marelui Imperiu Uighur, cel puțin în ceea ce privește părțile răsăritene și capitala.

IMPERIUL UIGHUR ÎN ERA TERȚIARĂ

Mă refer la Imperiul Uighur de acum 20.000 de ani, înainte de Marele Cataclism Magnetic care a fost „Potopul" biblic, înainte de mitica „perioadă geologică glaciară" și înainte de înălțarea munților.

Harta de la pagina 164 este pur și simplu o schiță în care, pe baza zonelor actuale de uscat, am încercat să arăt întinderea Marelui Imperiu Uighur. De acum 20.000 de ani până astăzi, multe suprafețe de uscat s–au scufundat și multe altele au apărut la suprafață. Am trasat o linie care străbate părțile centrale ale Asiei și Europei, de la Oceanul Pacific până la Oceanul Atlantic. Această linie trecea cam prin centrul Imperiului Uighur.

Urme ale uighurilor au fost găsite în Balcani. Ultimele avanposturi occidentale au fost Irlanda, Peninsula Bretagne din Franța și Țara Bascilor din Spania. Nu se știe până unde se întindea Imperiul Uighur în nordul Asiei. Străvechi cetăți uighure au fost descoperite departe în Siberia.

Părțile hașurate pe hartă reprezintă granițele discutabile. Singurele două granițe bine definite sunt Oceanul Pacific la est și Imperiul Naga la sud. Nu s–a găsit încă un răspuns la întrebarea dacă uighurii s–au întins peste zona centrală a Europei până la Oceanul Atlantic sau dacă au înființat doar unele avanposturi. Cu toate acestea astăzi îi găsim pe urmașii uighurilor pe coasta

Oceanului Atlantic, iar originea lor nu a încercat nimeni să o clarifice.

Într-un vechi document oriental se afirmă că Imperiul Uighur era format din mici regate, principate sau state, fiecare având propriul său cap ori conducător, constituind totuși un singur imperiu, condus de un șef suprem, care, la rândul său, era sub suzeranitatea Continentului Mu - Imperiul Soarelui. Dacă ne gândim la propia noastră formă de guvernământ, nu este greu să ne imaginăm Imperiul Uighur un fel de Statele Unite cu un teritoriu mai întins. Doar că Imperiul Mu era un fel de Statele Unite ale Lumii.

Caseta nr. 6 din colecția Niven prezentând tăblițe din piatră sculptată

Capitolul XIV

BABILONUL

Istoria Babilonului este constituită din istoriile akkedienilor, sumerienilor, chaldeenilor, asirienilor, mezilor și perșilor; doar unul dintre aceste popoare mai există astăzi ca entitate distinctă. Istoria scrisă, așa cum a fost găsită, referitoare la ceea ce istoricii au numit „vechile imperii ale Orientului" și consemnată de istoricii noștri, constă în descifrarea câtorva tăbliţe și inscripţii scrise în cuneiforme și apoi coroborarea traducerii lor cu legendele biblice. Nici una dintre acestea nu merge mai departe de 5.000 de ani. Începuturile Babilonului datează de 18.000 de ani sau mai mult, atunci când un grup de locuitori Naga–Maya din India a înființat o colonie pe malul fluviului Eufrat. Mai târziu acești coloniști s–au întâlnit cu popoarele semitice, care constituiau limita direcţie estice de colonizare de pe Continentul Mu.

AKKADIENII

Primii akkadieni au fost un grup de locuitori Naga–Maya din India, care au traversat Golful Persic și au înființat prima lor așezare la vărsarea fluviului Eufrat. Ei au numit așezarea Akkad, ceea ce înseamnă în limba Naga–Maya „uscat moale și mlăștinos", așa cum este și astăzi uscatul din Delta Eufratului. Atunci când se înființa o așezare, locuitorii adoptau numele pe care îl dăduseră localităţii, astfel încât aceștia au ajuns să fie cunoscuţi drept akkadieni. Consemnările păstrate în templele din India amintesc această așezare fără a preciza data înființării sale. Alte consemnări contemporane cu acestea datează de circa 18.000 de ani, astfel încât cred că pot presupune cam tot atunci înființarea localităţii Akkad. După ce așezarea Akkad a devenit permanentă și prosperă, akkadienii au înaintat pe uscat în amonte pe fluviul Eufrat și au ajuns să fie cunoscuţi sub numele de sumerieni.

SUMERIENII

Sumer este un al cuvânt Naga-Maya, care înseamnă „uscat întins sau câmpii". Locuitorii au primit sau și-au luat numele de sumerieni, oameni ai câmpiilor. După cum se vede, akkadienii și sumerienii erau unul și același popor, diferența fiind că sumerienii locuiau în interiorul țării, iar akkadienii pe țărm. Istoricii au scris totuși despre ei ca și cum ar fi fost două popoare diferite, ceea ce este greșit.

Valmiki, istoricul-înțelept hindus, în opera sa scrisă prin anul 1300 î.Ch., ne spune că „acești coloniști... din așezarea de pe Eufrat (akkadienii și sumerienii) își numeau colonia Babilonia și capitala era Babilonul". Babilonul mai era numit și „Ka Ra", ceea ce însemna „Cetatea Soarelui" în limba Naga-Maya. Valmiki afirmă, de asemenea, că „locuitorii Naacal au părăsit India și s-au dus în Babilonia, pentru a transmite religia și științele din Țara Mamă".

Akkadeienii și sumerienii, străvechii și adevărații babilonieni, erau mult mai avansați decât semiții care locuiau la nord de ei, atât în privința civilizației cât și a învățăturii. În jurul așezării Akkad și în diferite alte locuri de-a lungul fluviului se aflau zone întinse cu trestii înalte, unde sălășluiau animale periculoase. Pentru a se apăra de aceste animale de pradă, coloniștii au construit în jurul caselor și al satelor fortificații sub formă de palisade, pe care ei le numeau *chaldi*. Toate colegiile și templele erau înconjurate de astfel de *chaldi*. Mai târziu, acest nume a fost dat clasei învățaților și colegiilor lor, „templele Chaldi dedicate învățării." Acele colegii erau deschise tuturor oamenilor care doreau să învețe, indiferent de naționalitatea lor. Studenții învățau limba străveche Naga-Maya, misteriile sacre, artele și științele din Țara Mamă. Mulți evrei israeliți, în timp ce se aflau în captivitate în Babilon, au beneficiat de acest privilegiu, iar unii dintre ei au ajuns la cel mai înalt grad, cel de maestru și de adept. Daniel a fost unul dintre ei. „Scrierea de pe zid" era în limba Naga-Maya; Daniel a înțeles textul și i l-a tălmăcit împăratului Belșațar. La curtea împăratului Nabucodonosor, chaldeenii erau puși alături de astrologi și de magicieni.

CHALDEENII

După o vreme, sumerienii și akkadienii au fost atacați și învinși de un popor semitic ce venea dinspre nord. Nu am putut găsi nici o mărturie privind numele acestor oameni înainte de stabilirea lor în Babilonia. Istoricii îi denumesc chaldeeni, dar acest nume a fost adoptat de ei *după* stabilirea în Babilonia. Dându-și seama că akkedienii și sumerienii erau mult mai avansați decât ei, acești semiți, în loc să-i treacă prin foc și sabie ori să-i transforme în sclavi, i-au asimilat, adică i-au considerat egali ai cuceritorilor și au permis căsătoriile între ei și cei învinși. Învățaților li se acordau cele mai înalte onoruri. Această acțiune de asimilare a avut un astfel de succes încât akkadienii și sumerienii nu au mai fost vreodată cunoscuți ca popor separat. Ei au dispărut din istorie.

Lucrările de istorie afirmă: „Înaintea chaldeenilor a existat în Babilonie o civilizație anterioară, cea a akkadienilor și a sumerienilor. Aceste popoare au fost cucerite de chaldeeni și au dispărut din istorie". S-ar putea oare scrie ceva mai eronat și mai înșelător decât cele de mai sus? Chaldeenii nu au fost o națiune sau popor, ci o „castă", formată din oameni cu învățătură înaltă și civilizație avansată.

Herodot, în Cartea I, 181, spune: „Berosus, care era un istoric-preot babilonian, a scris că: «primii locuitori din Babilonia erau străini de altă rasă». Berosus face apoi distincția între străini și babiloneni și între babiloneni și asirieni, continuând astfel: «Civilizația a fost adusă în Mesopotamia de către Oannes și alte șase ființe, jumătate om și jumătate pește, care au venit pe râu în sus din Golful Persic»"

Oannes sau Hoa-ana este Naga-Maya: na – apă, a – tu și na – casă. Adică „cel care locuiește într-o ambarcațiune".

Din cele de mai sus reiese că Berosus folosea limba Naga-Maya, ceea ce era firesc ținând seama că el era un chaldi sau chaldean. Berosus arată că primii coloniști babilonieni au venit pe fluviul Eufrat din Golful Persic, într-o ambarcațiune, iar Valmiki și mărturiile din templele hinduse arată că acești oameni au venit în Golful Persic din India, ceea ce constituie un lanț perfect, neîntrerupt, de dovezi că primii babilonieni erau coloniști Maya din India. Dar mai este un aspect: Berosus spune că civilizația a fost adusă în Babilonia de cei care au venit în ambarcațiunile lor, confirmând astfel celelalte scrieri care susțin

că civilizația din Sumer și Akkadia era mult mai avansată decât cea a semiților care au cucerit țara.

Un profesor grec din Atena, care știa că sunt interesat de preistorie, mi-a împrumutat un vechi manuscris grecesc ce se referă la prim întâlnire dintre sumerieni și semiți într-un fel amuzant: „Un mic grup de semiți cerceta malurile fluviului. Erau soldați îmbrăcați în armuri. În drumul lor ei au întâlnit o ambarcațiune care urca pe râu având șapte oameni la bord. Aceștia erau akkadeieni și când i-au văzut pe soldații de pe mal strălucind în armurile lor s-au speriat atât de tare încât au sărit toți în apă, s-au scufundat și au înotat o distanță mare în josul fluviului pe sub apă. Atunci au ieșit din nou la suprafață pentru a respira și au privit înapoi; văzându-i pe oamenii care străluceau atât de straniu stând tot pe mal, akkadienii s-au scufundat încă o dată și, când au revenit la suprafață a doua oară, ieșiseră din raza vizuală a soldaților. La întoarcerea din misiune, semiții au raportat că în josul fluviului au întâlnit o nouă făptură, jumătate pește și jumătate om". Am arătat prietenului meu grec traducerea pe care o făcusem acestui text și l-am întrebat dacă tradusesem coret. El a râs spunând: „Nu e rău, e chiar bine făcut, așa că trebuie să o lăsăm așa".

Citez din nou dintr-un tratat de istorie: „Începutul civilizației din Babilonia se consideră că datează din anul 7000 î.Ch." Acest lucru este absurd; mărturiile hinduse și cele păstrate în temple, care sunt întotdeauna cele mai exacte, vorbesc despre colonia din Babilon cu peste 15.000 de ani, iar Brunsen arată că aceasta exista acum peste 14.000 de ani. Babilonia este mai veche decât Egiptul, care are o vechime de peste 16.000 de ani. Se poate totuși ca istoricul ce consideră anul 7.000 î.Ch. drept începuturile Babilonului să fi întâlnit vreun document referitor la data când semiții i-au învins pe akkadieni și pe sumerieni și i-au asimilat.

Timp de mii de ani sumerienii și akkadienii au format clasa învățaților la Babilon. Ei profesau artele și științele. Au scris multe cărți și au fost inventatorii scrierii cuneiforme. Cuceritorii lor semiți au adoptat pe scară mare limba Maya, acea limbă străveche care a ajuns să nu mai fie folosită în Babilon de-abia prin secolul al XIII-lea î.Ch. Limba Naga-Maya a continuat să rămână limba științifică până în secolele al VII-lea sau al VI-lea î.Ch. Atunci când au cucerit în cele din urmă țara, semiții au adoptat numele de chaldi sau chaldeeni, de la cele mai strălucite instituții științifice și educative. Pentru a fi exacți, trebuie spus că nu a existat vreun popor sau vreo națiune cu numele de chaldeeni, deoarece chaldii sau chaldeenii erau doar o „castă".

Pentru a confirma ceea ce am scris despre limba Maya adoptată de semiți, voi atrage atenția asupra următoarelor cuvinte babiloniene și akkadiene, care sunt traduceri ale unor cuvinte Naga–Maya, autentificate de înalte autorități în domeniu:

Akkadiană și chaldeană	Naga–Maya hindusă	Traducere
Abba	Ba	Tată
Bala	Pal	Tovarăș, însoțitor
A	Ha	Apă
Pab	Kab sau cab	Ramură, extindere
Gé	Ké	Jos, a coborî
Kak	Kak	Complet, terminat
Kalama	Kalac	Lumea, universul
Kas	Ca	Doi
Ké–acu	Kelé	Înăuntru, partea opusă
Ki	Kilacabil	Oameni, locuitori
Kul	Kul	Șezut, excremente de animal
Kum	Kun	Coada
Kin	Kin	Zori
Kú	Kub	Loc
Lal	Lal	A lua
Ma	Ma	Pământul
Ta	Ta	Uscat, țară
Ra	La	Către locul unde stă cineva
Men	En	A fi, eu sunt
Nana	Naa	Mamă
Sar	Zac	Alb
San	Can	Patru
Sir	Zazil	Lumină
Tab	Tab	A aduna, a uni
Xa	Cay	Pește
Xas	Chac	A tăia
Xir	Chi	Țipăt, cuvânt, vorbire
Idu	U	Luna
Hurki	Hul–Kin	Insolație

Cuvintele babiloniene și akkadiene au fost descifrate de Dr. Kinks, Sir Henry Rawlinson, Dr. Appert, M. Grivel și profesorul Sayce, de pe tăblițele care formau biblioteca regelui Asurbanibal. M. Lenormant a publicat o gramatică elementară și un vocabular

pe baza descoperirilor făcute de autoritățile enumerate mai sus. Cuvintele prezentate în tabelul anterior au fost extrase din acest vocabular. În coloana din centru, în dreptul fiecăruia dintre aceste cuvinte, am așezat cuvântul corespunzător din limba Naga–Maya hindusă. Toate acestea confirmă în mod clar corectitudinea descoperirilor mele privind folosirea limbii Naga–Maya în Babilonia.

IMPERIUL BABILONIAN TIMPURIU

Istoria nu este atât de timidă ca Doamna Știință fiindcă, deși Doamna Știință nu va permite niciodată să i se ia un interviu, de asta ocupându–se întotdeauna „băieții de serviciu", Doamna Istorie este cu totul altfel. Ea se prezintă cu îndoială în fața orișicui, putând fi întâlnită și intervievată în toate librăriile cu cărți de valoare.

Istoria susține că primul Imperiu Babilonian „a fost format de o rasă semitică invadatoare, care venea dinspre nord, fiind de origine necunoscută". Istoria are în parte dreptate și se înșeală pe de altă parte. În primul rând: nu există nici un mister în legătură cu originea rasei semitice care venea dinspre nord. Aceștia au părăsit Țara Mamă, Mu, și au înființat prima lor colonie în Peninsula Yucatan, numindu–și cetatea Zahia, ale cărei ruine se află la câteva mile de Uxmal. De acolo un grup a migrat spre est, stabilindu–se în Câmpiile Caucaziene și în partea de sud a Mării Caspice. Această zonă se află în inima Asiei Mici, acolo unde se află muntele biblic și istoric Ararat, care se înalță la 15.000 sau 16.000 de picioare (5165 metri) deasupra nivelului câmpiei. Egiptenii numeau această țară Zahia, după numele coloniei din Yucatan. Pe măsură ce numărul locuitorilor s–a mărit, ei și–au extins teritoriile ocupate spre sud. Semiții care i–au copleșit pe Akkadieni și Sumerieni veneau din așezările semitice de la Marea Caspică. În al doilea rând: Imperiul Babilonian Timpuriu nu era format în totalitate de acești semiți, deoarece akkadienii și semerienii erau asociați cu ei, fiind asimilați de aceștia.

BABILONIA ASIRIANĂ

Asirienii erau tot o rasă semitică, ce își avea originea în Colonia Caucaziană sau Zahiană. Ei și–au luat numele de la

ținutul pe care l-au ocupat. Asiria se întindea între cursul superior al fluviului Tigru și Munții Zagros. În prima perioadă a istoriei asiriene, ei formai un stat vasal Babiloniei. Spiritul războinic al asirienilor le-a permis mai întâi să înlăture jugul babilonian și să devină independenți. Apoi au realizat unele cuceriri în rândul popoarelor vecine. În cele din urmă ei au ajuns să domine Babilonia.

Creșterea puterii Imperiului Asirian a provocat prăbușirea Imperiului Babilonian, cu toate că babilonienii au reușit să-și păstreze independența până în secolul al IX-lea î.Ch. Războinica, splendida, mândra Asirie a fost învingătoare, însă pentru scurt timp, deoarece a căzut, la rândul ei, învinsă de atacurile mezilor în anul 625 î.Ch.

MEZII ȘI PERȘII

Supraviețuitorii uighuri rămași izolați în munții care s-au înălțat în părțile sud-vestice ale Imperiului Uighur au apărut în prim-planul scenei istorice după 8.000 sau 10.000 de ani de la distrugerea Imperiului Uighur. În această perioadă numeroasele comunități mici s-au dezvoltat și au devenit puternice; atunci când văile întunecate ale munților nu au mai putut să asigure existența unui număr crescând de oameni, ei au trebuit să-și caute noi vetre. Atunci a avut loc un exod general dinspre munți către ținuturile joase, unde condițiile erau favorabile prosperității și dezvoltării. Această migrație a avut loc începând cam din anul 2000 î.Ch. până prin anul 1500 î.Ch.

Ei și-au părăsit locuințele din munți în patru direcții, urmând pasurile existente către ținuturile joase. Se pare că primii care au părăsit munții au fost cei care locuiau în vecinătatea lanțului de munți Hindu Kush. Aceștia au ajuns în India pe două căi – o parte au coborât prin Kashmir în Punjab. Începutul migrației lor datează din anii 2000–1600 î.Ch., iar sfârșitul din jurul anului 1500 î.Ch.

Cam în aceeași vreme, vecinii lor de la nord au coborât prin pasurile disponibile către ținutul cuprins între Deșertul Iranului și țărmurile nord-estice ale Golfului Persic. Aceștia au devenit cunoscuți sub numele de perși. Acest ținut este muntos, cu podișuri întinse și văi largi, însă nu atât de înalt ca munții pe care îi părăsiseră.

Al treilea grup numeros a plecat din munți prin pasurile existente și s-a stabilit pe un podiș întins aflat la sud de Marea

Caspică și la est de Armenia și de Munții Zagros. Acest ținut se numea Media și din vremea când au devenit stăpâni ai acestor pământuri au fost cunoscuți sub numele de mezi. Atunci când au coborât din munți, acest ținut era ocupat de un popor numit sciți. Ei i-au alungat pe sciți și au devenit noii stăpâni.

Atât mezii, cât și perșii erau arieni proveniți din triburile *Ah ra ya* din Țara Mamă, însă prin intermediul uighurilor. Din micile comunități de uighuri rămase izolate în munți ambele grupuri au ajuns să edifice imperii. Ei erau supraviețuitori ai acelui mare Imperiu Colonial care se întindea de la Oceanul Pacific până în Europa Răsăriteană. În ceea ce privește rasa, limba și religia, aceste două popoare erau înrudite strâns. Cum ar fi putut fi altfel din moment ce aveau aceeași origine?

În jurul anului 600 î.Ch. mezii au edificat un imperiu puternic în zona lor muntoasă. La începuturile istoriei sale, Persia a fost dominată de mezi. Cyrus, fondatorul Imperiului Persan, l-a înfrânt și detronat pe Astyages, regele Mediei, în anul 558 î.Ch. Atunci Media a ajuns, la rândul ei, sub dominația Persiei.

Mezii și perșii au fost ultimii care au ocupat Babilonia. Apariția lor a însemnat sfârșitul dominației semiților, care stăpâniseră țara mai multe mii de ani. Babilonul a fost înfrânt și încorporat în Imperiul Persan în anul 538 î.Ch. După o existență de numai 227 de ani, Imperiul Persan s-a prăbușit în anul 331 î.Ch. În tot acest timp, perșii au mers din triumf în triumf încercând să supună întreaga lume. Au anexat părțile vestice și sud-vestice ale Asiei, au ajuns cu cuceririle lor până în Egipt și au ocupat chiar o mică parte din Europa, până când marșul lor triumfal a fost oprit de grecii conduși de Alexandru cel Mare. Era a doua oară în istoria lumii când grecii opreau un imperiu care încerca să înrobească lumea. Prima dată a fost înfrângerea Atlantidei în anul 9.500 î.Ch., iar a doua a fost nimicirea aspirațiilor persane în anul 331 î.Ch. Steagul persan de astăzi poartă emblema unui imperiu colonial – un soare înălțându-se la orizont, înconjurat de raze – făcând astfel legătura cu Imperiul Uighur și cu Mu, Țara Mamă.

Babilonia este una din cele mai importante zone de pe pământ din punct de vedere istoric. În acest ținut s-au întâlnit cele două direcții – estică și vestică – de colonizare pornite din Țara Mamă, formând astfel o centură umană completă în jurul pământului. Akkadienii și sumerienii constituiau capătul uneia din direcțiile occidentale de colonizare din Continentul Mu, mezii și perșii

erau capătul celeilalte direcții occidentale, iar semiții erau unul din capetele direcției estice principale de colonizare. Nicăieri în altă parte pe acest pământ nu s–au întâlnit atâtea direcții extreme de colonizare. În Egipt s–au întâlnit doar două, iar în Europa occidentală tot două.

Trebuie să amintim că nu încerc să scriu o istorie a vechilor imperii ale Orientului. Mă străduiesc pur și simplu să arăt că diferitele popoare, care au stăpânit din timp în timp Babilonul, au pornit la origine din Continentul Mu și au fost, de fapt, copii ai Continentului Mu.

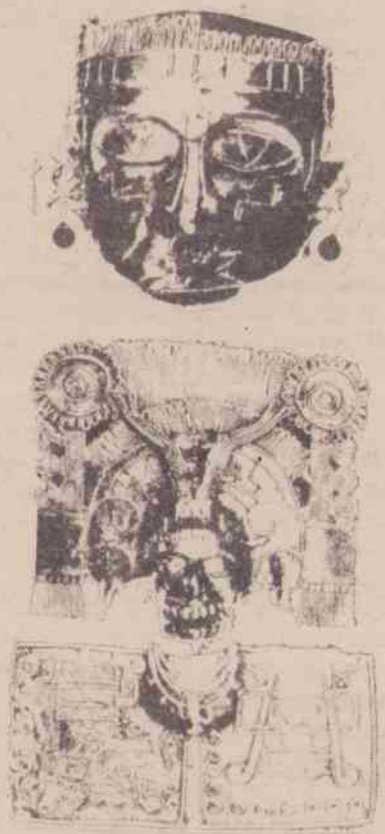

Cele două măști străvechi de aur descoperite la Monte Alban

Capitolul XV

DIVERSE ALTE ASPECTE

MEXICO-AXACA

Recent, într-un mormânt străvechi aflat la Monte Alban, lângă Axaca, dr. Alphonso Caso a descoperit două măști de aur. Monte Alban nu este departe de piramida Xochicalca. Simbolurile gravate pe aceste două măști se referă la scufundarea și dispariția Continentului Mu. Redau mai jos o prezentare a detaliilor și descifrarea gravurilor de pe cea mai mică dintre cele două măști (a se vedea pagina 184).

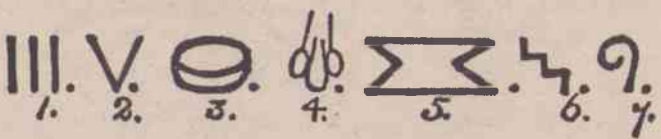

1. Trei bare, simbolul numeric al Continentului Mu. 2. Ochiul închis de o forță îndreptată în jos. 3. Ochiul în timpul somnului (moarte). 4. Nasul astupat de Forțe. 5. Litera M, simbolul alfabetic al Continentului Mu. 6. Forțele Primare, acționând în jos. 7. Rotindu-se, scufundând.

Capul simbolizează Continentul Mu, iar ochii închiși în somn înseamnă că nu mai vede, respirația a încetat deoarece forțele împiedică nasul să mai respire și litera M acoperă gura.

Nu avem suficient spațiu pentru a prezenta descifrarea gravurilor de pe cealaltă mască, însă ea spune același lucru într-un limbaj mai înflorat.

Datorită faptului că marea piramidă se afla în apropiere și este, așa cum am arătat mai devreme, un monument comemorativ închinat Continentului Mu, străvechi temple fiind și ele aproape, mi se pare că toate acestea confirmă credința că aceste măști erau purtate de către preoți în cursul ceremoniilor comemorative

în cinstea Continentului Mu, fie la unul din temple fie la piramidă. Aceste măști nu sunt chiar atât de vechi, fiind probabil contemporane cu prima înălțare a piramidei, la puțin timp după scufundarea Continentului Mu, însă nu sunt nici moderne, deoarece au fost executate cu mult înaintea aztecilor.

JAPONIA

Există unele tradiții care spun că unele dintre Insulele Malaysiei au fost locuite de o ramură a coloniștior Quiché Maya, veniți din Țara Mamă. După ce se stabiliseră aici, dintr-o cauză necunoscută, acești coloniști și-au părăsit vetrele și au migrat în masă către niște insule aflate mult mai la nord, unde au întemeiat noi așezări. Acei coloniști sunt strămoșii japonezilor de astăzi. Întrebându-i pe japonezii înșiși, am descoperit că ei acceptă aceste tradiții. Propriile lor tradiții concordă în toate aspectele cu foarte mici diferențe.

Mu – Imperiul Soarelui

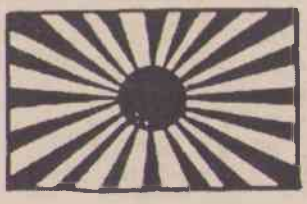

Steagul Japoniei

Atunci când japonezii au venit în Japonia, ei erau un popor foarte civilizat, bucurându-se de cultura moștenită de la Prima Mare Civilizație a Pământului. Aceasta în cursul unei vieți de om. Apoi ei au început să adopte noua civilizație. Astăzi japonezii sunt moderni în toate aspectele și ocupă un loc de frunte printre cele mai avansate popoare de pe pământ, iar toate aceste schimbări au fost realizate de ei înșiși în cursul ultimilor 50 sau 60 de ani. Dacă am putea trăi acum o sută de ani și am putea privi Japonia din interior am avea o imagine asemănătoare cu cea a Continentului Mu de acum 15.000 de ani. Steagul japonez de astăzi a fost adus de ei din Țara Mamă. Este un Soare, emblema Mu, Imperiul Soarelu. În afară de steag, japonezii păstrează și alte concepții și simboluri religioase străvechi din Țara Mamă. De asemenea, diferite obiceiuri îi leagă de Prima Mare Civilizație a Pământului.

Este o părere destul de răspândită, chiar printre oamenii educați, că japonezii ar fi de neam mongol – *însă ei nu sunt de fapt.* Se deosebesc de mongoli așa cum omul alb se deosebește de cel negru. Ei sunt urmașii unuia din triburile albe din Țara Mamă, Quiché Maya. Limba japoneză de astăzi are cam 40 la sută cuvinte originare din limba Quiché Maya.

CEYLON [SRI LANKA]

Este o mică insulă situată la sud de Capul Comorin, cel mai sudic punct al Peninsulei Indiene. Este o insulă foarte frumoasă și a fost numită „perla de pe fruntea Indiei".

Populația singaleză de astăzi este venită recent pe insulă. Însemnările lor arată că și-au construit prima lor capitală la Anarajapura între anii 250 și 200 î.Ch. Nu am putut găsi mărturii concrete privind locul de unde au venit pe insulă, ci doar că au venit cu unele ambarcațiuni. Limba lor este italiana Orientului, plăcută și muzicală, majoritatea cuvintelor sale începând și terminându-se în vocală. Are mai multe cuvinte din limba Țării Mamă decât orice altă limbă despre care am aflat. Singalezii de astăzi sunt indiscutabil de rasă albă. Ei nu sunt arieni. Între ei și arienii din India există o rasă neagră ce ocupă zonele de sud ale Indiei și care poartă numele de tamili. Nu am reușit să găsesc limba lor sau o limbă asemănătoare nicăieri în Orient sau în Insulele Malaysiei sau în Insulele din Mările Sudului. Limba lor era pe deplin dezvoltată și aveau un înalt nivel de civilizație atunci când au venit în Ceylon doar acum câteva mii de ani.

Insula are o poziție unică și ținutul este deosebit de productiv. Dacă a fost neocupată la venirea singalezilor, de ce oare tamilii, care se aflau dincolo de strâmtoarea îngustă, nu au venit ei să ocupe insula? Că sunt o ramură a locuitorilor Naga-Maya nu mă îndoiesc nici o clipă deoarece toate denumirile orașelor, râurilor etc. sunt cuvinte pure Naga-Maya.

Așa cum am spus deja, ei și-au construit prima capitală, Anarajapura, în nordul Insulei Ceylon. Curând au ajuns să aibă necazuri, pentru că bande de tamili din sudul Indiei au debarcat, le-au jefuit orașul și le-au luat cele mai frumoase femei. Aceste raiduri au devenit atât de frecvente încât viața a devenit insuportabilă, iar ei s-au deplasat mai în interiorul uscatului, construindu-și o altă cetate. Nici acolo nu au trăit mult timp în pace, fiindcă au fost din nou găsiți de către tamili, care au jefuit

noua capitală și le-au furat femeile. Atunci singalezii s-au deplasat încă o dată, în inima munților, unde nu i-au mai ajuns tamilii. Au construit o nouă cetate și au numit-o Candee. Ei au stăpânit părțile muntoase ale Insulei Ceylon până când a început ocupația engleză.

Singalezii au fost întotdeauna buddhiști credincioși învățăturilor originare, nepermițând schisme. Candee sau Kandy, cum este denumit astăzi orașul, este centrul religiei buddhiste. Ei au un templu simplu dar unic la Kandy.

ESTUL AFRICII

Istoria străveche a zonei estice a Africii este o carte pecetluită, ale cărei scoarțe nu au fost niciodată deschise. Dacă ar fi fost, tot ceea ce spun vânătorii și exploratorii că este adevărat, ar constitui un domeniu extrem de bogat pentru arheologi. În India am găsit referiri la grupurile de locuitori Naga-Maya care au migrat spre estul Africii – unele pe țărmurile Mării Roșii, altele mai spre sud – însă nu am găsit detalii pentru continuarea cercetărilor. Dacă privim în urmă la condițiile existente atunci când „Copiii Continentului Mu" s-au răspândit în lumea întreagă, este de neconceput ca, după ce au ajuns pe coastele Africii, venind din India, coloniștii să nu fi înaintat spre sud ca și spre nord.

Călătorii moderni spun câte ceva despre ceea ce au văzut. Iată un exemplu:

„Aproape de Kilwa, pe coasta de est a Africii, la vreo 400 de mile sud de Zanzibar[1],... se află o faleză care a fost recent formată de valuri. Pe vârful stâncii se găsesc morminte persane despre care se știe că sunt vechi de peste 700 de ani, după datele care mai pot fi citite pe ele.

Mai jos de aceste morminte se găsesc ruinele unei cetăți, reprezentând un adevărat strat arheologic. Mai jos pe această faleză un alt doilea strat păstrează vestigiile unui oraș mai vechi, iar un al treilea strat urmele altui oraș mult mai vechi, de o vechime necunoscută. Sub acest ultim oraș s-au găsit recent vase de lut smălțuite, așa cum se întâlnesc de obicei pe acea coastă astăzi."

1. Conform hărții mele, Kilwa este chiar la 200 de mile sud de Zanzibar, nu la 400. Însă călătorul probabil nu a străbătut zona în linie dreaptă și a depășit multe dificultăți.

Această descriere este una din cele trei pe care le-am găsit, însă nici una nu precizează nimic despre ceea ce se află între straturile menționate sau despre aspectele geologice ale zonei. Structura straturilor intermediare dintre cetățile îngropate constituie cel mai important element pentru stabilirea vechimii cetăților și a cauzei distrugerii lor. Am găsit urme ale comerțului desfășurat de fenicieni de-a lungul coastei răsăritene a Africii, ceea ce arată că exista o populație numeroasă și prosperă. Este un fenomen extrem de ciudat că în locuri foarte depărtate de pe suprafață pământului se găsesc trei cetăți străvechi așezate în straturi succesive pe același loc. Această situație ne conduce la următoarea întrebare: au fost oare aceste trei civilizații contemporane unele cu altele în America, Asia și Africa? Dacă a fost așa, fiind atât de depărtate între ele, a suferit pământul în acele vremuri străvechi trei mari convulsii care au distrus virtual de fiecare dată cea mai mare parte a omenirii?

Trebuie să se înțeleagă pe deplin că tot ceea ce am spus despre coasta de est a Africii se bazează pe descrierile făcute de călători și nu sunt răspunzător de autenticitatea lor pe ansamblu. Am citat unele fragmente fiind convins de valoarea lor.

NOUA ZEELANDĂ

Nu toate autoritățile în domeniu sunt de acord în privința originii maorilor, aborigenii din Noua Zeelandă. Concluziile mele personale sunt că Noua Zeelandă a fost una din micile colonii pornite din Continentul Mu într-o direcție separată și independentă. Noua Zeelandă se află la circa o mie de mile (peste 1500 km) spre sud de colțul sud-vestic al Țării Mamă, o distanță rezonabilă dacă ne amintim că navele din Țara Mamă „au străbătut oceanele de la est la vest și mările de la nord la sud".

După toate probabilitățile, coloniștii din această depărtată insulă trebuie să fi fost relativ puțini, însă dintre cei mai întreprinzători și iscusiți. Datorită numărului lor mic, ei s-au ocupat în mod firesc cu agricultura și mai puțin cu artele, meseriile și știința. Se pare că produsele prelucrate le primeau, ca și coloniștii de astăzi, din Țara Mamă. Atunci când continentul Mu a fost distrus și scufundat, locuitorii din Nouă Zeelandă, nefiind meșteșugari, ci lucrători ai pământului, nu au fost capabili să manufactureze ei înșiși produsele furnizate din Țara Mamă, astfel încât au fost obligați să se întoarcă la metodele primitive.

Noua Zeelandă, fiind un ţinut întins şi cu multe bogăţii naturale, a putut să ofere acestor coloniști mijloace de subsistență chiar în cadrul aşezărilor lor, aşa încât această colonie a maorilor nu a decăzut atât de mult ca bieții supraviețuitori rămaşi pe insulele colţuroase din Oceanul Pacific.

Maorii aparţin rasei albe polineziene. O'Brien ne spune că limba clasică a Polineziei de astăzi este limba maori. El avansează teoria că maorii au venit în Noua Zeelandă din Insulele Polineziene, unde veniseră din Asia. Am sentimentul că se înşeală în ambele afirmaţii. Aşa cum am afirmat, există multe dovezi, care demonstrează că maorii au venit în Noua Zeelandă înainte de scufundarea Continentului Mu. Îmi bazez aceste deducţii pe următoarele: în primul rând, maorii au tradiţii despre trecutul cel mai depărtat, dar care nu se găsesc în nici una din Insulele Pacificului. În al doilea rând, ei păstrează simboluri foarte importante, originare din Continentul Mu şi care nu s-au păstrat în nici o altă insulă din Polinezia. Ipoteza firească pe care o sugerează cele prezentate mai sus este că maorii au venit direct din Ţara Mamă în Noua Zeelandă.

Din jurnalul de bord al căpitanului Cook, în care el descrie prima sa călătorie în jurul lumii în anul 1770, am luat următorul fragment: „Ei (maorii) nu au fost dintotdeauna în Noua Zeelandă. Cu foarte mult timp în urmă ei au venit aici din Heawice". Nu am reuşit să dau de urma acestei localităţi sau regiuni şi nici nu am putut să leg numele de vreuna din Insulele din Mările Sudului sau din Insulele Malaysiei. Heawice ar putea deci să fie numele acelei părţi din Ţara Mamă din care au venit. Personal nu am fost capabil să aflu nimic altceva în afara celor relatate de căpitanul Cook – ei au venit din Heawice.

„Ei recunosc o Fiinţă Supremă şi mai multe zeităţi subordonate". Acestea s-ar putea să fi fost pur şi simplu diferitele atribute ale Divinităţii, pe care căpitanul Cook se poate să nu le fi înţeles. „Ei sunt mâncători de carne umană, carnea duşmanilor ucişi în bătălii."

Maorii din Noua Zeelandă, urmaşii rasei albe din Ţara Mamă, au trecut cu bine prin încercările şi tribulaţiile soartei, la nivelul de măreţie al marii rase străvechi din care proveneau. O dată cu dispariţia Ţării Mamă, de unde ei primeau multe produse meşteşugăreşti de care aveau nevoie, ei au pierdut totul în afara caselor şi a pământului. Pierderea nu se datora lor, ci doar

nenoricirii. În ciuda acestei lovituri cumplite, după mii și mii de ani ei nu au pierdut complet civilizația lor originară. Și-au păstrat mințile ascuțite și cele mai valoroase elemente ale firii lor, deoarece imediat ce au avut ocazia și în contact cu civilizația adusă de coloniștii englezi, maorii au făcut pași însemnați în domeniul educației, recâștigându-și locul printre cele mai luminate și civilizate popoare de pe pământ.

Cu o viață de om în urmă, maorii se aflau într-o stare de sălbăticie. Astăzi, copiii acestor sălbatici sunt foarte bine educați, ocupând funcții importante în cadrul profesiilor alese și în guvernul Noii Zeelande. Anglia este mândră să-i recunoască pe maori ca membri ai familiei sale, deoarece aceștia au făcut pași serioși spre progres sub influența sa. Saltul pe care maorii l-au făcut în lumina noii civilizații nu a constituit o etapă a evoluției lor. Dezvoltarea lor a avut loc în Țara Mamă cu foarte mult timp în urmă. Marile lor realizări în iluminare și educație se datorează pur și simplu eliberării minților acestor oameni după mii și mii de ani de îngrădire. A fost ca o trezire după un somn extrem de lung.

Maorii sunt un exemplu viu al falsității teoriilor științifice moderne care susțin că civilizațiile au apărut din starea de sălbăticie, după o evoluție de multe generații și de mii de ani. Starea de sălbăticie, nu avansează ci se degradează continuu din ce în ce mai mult. Schimbarea în bine are loc doar atunci când apare contactul cu o civilizație. Un sălbatic poate depăși starea sa doar dacă este învățat să o facă de către o civilizație. Atunci când sălbaticul este lăsat de capul lui, el nu tinde către civilizație, continuând să decadă.

Cele mai evidente trăsături care dovedesc legăturile maorilor cu Țara Mamă sunt: limba, tradițiile, simbolurile sacre, religia și coloanele totemice. Tradițiile maorilor sunt multe și foarte interesante. Printre acestea se află și povestea despre „Cain și Abel".

Capitolul XVI

CEASURI DE TAINĂ CU BĂTRÂNUL RISHI

Mulți dintre cititorii ultimei mele cărți, *Mu–Continentul dispărut,* mi–au cerut să le spun mai multe lucruri despre bătrânul preot la care m–am referit. Ce am de spus? Bătrânul Rishi a fost pur și simplu unul din cei care, pentru un motiv sau altul, m–a îndrăgit când eram tânăr. El m–a învățat cum *să învăț* să citesc vechile scrieri și inscripții. Era o pasiune a lui și a devenit și a mea.

Am spus *să învăț* cu bună știință deoarece la despărțire mi–a spus: „Du–te în lume, fiule, și învață ceea ce este scris de către natură. Natura este marea școală în care omul are multe de învățat. Natura nu teoretizează și nu minte. Natura este adevărul personificat.

Fiecare stâncă are o poveste scrisă pe suprafața sa neregulată și tocită, iar poveștile sunt adevărate. Fiecare fir de iarbă, fiecare frunză de copac sau de arbust are o șoaptă pentru urechile care știu să asculte. Te–am învățat câte ceva despre citirea străvechilor scrieri, inscripții și simboluri, dar ceea ce te–am învățat este doar un început, A.B.C.–ul alfabetului tău. Este doar poarta către drumul cunoașterii." *Iar eu eram mândru de faptul că învățasem atât de mult!*

Pot doar să vă spun câteva din multele întâmplări petrecute în diferite perioade ale vieții mele, care m–au impresionat atât de mult încât le–am scris imediat de teamă să nu le uit în anii următori. Întâmplările le–am intitulat: *„Ceasuri de taină cu bătrânul Rishi"*

FORȚA DIVINĂ A OMULUI

Se afirmă în cea de–a VII–a Poruncă a Creației că omul a fost înzestrat în momentul genezei sale cu un dar special pentru a fi stăpânul pământului. O parte din acest dar era *Forța* sau

Puterea intelectuală, într-un sens o copie a Creatorului. Această Forță Divină i-a fost dăruită omului nu doar pentru a stăpâni materia elementară, ci și forțele terestre *în măsura în care este interesat*, însă omul poate stăpâni aceste forțe terestre *numai când a învățat* cum să controleze și să folosească Marea Forță Divină din sine însuși. Pentru a arăta cum acționează și sunt controlate aceste forțe, trebuie să arăt funcțiile și interacțiunile lor.

Vreau ca cititorii mei să aprecieze că aceasta nu este o conferință științfică, ci o explicare a scrierilor și traducerilor a ceea ce am găsit în mărturii scrise cu peste 70.000 de ani în urmă. Informațiile acestea constituie totuși o știință care depășește tot ce știu marii noștri savanți de astăzi. Ele sunt scrise atât de simplu încât și un elev obișnuit de liceu le poate înțelege. Cei vechi nu foloseau perdele de fum științifice numite tehnologie pentru a-și ascunde ignoranța și a-și înșela ascultătorii prin vorbe obscure. Ei își cunoșteau prea bine subiectele pentru a avea nevoie de asemena subterfugii. Ei ne spun că:

Toate forțele sunt vibratorii. Că unele au o vibrație înaltă, iar altele au vibrații joase. O vibrație înaltă fie anihilează fie respinge o vibrație joasă, care poate să-i fie opusă. În unele cazuri ea domină, așa cum va arăta Rishi. Vibrațiile tuturor forțelor terestre formează unde în atmosferă. Unele unde se formează în esență[1] sau partea neanalizabilă a atmosferei. Alte unde se formează în partea analizabilă. Lungimea de undă și viteza sunt guvernate de vibrațiile inițiale ale Forței. Undele Forței Divine a omului se formează în esență. Omul este capabil să producă vibrații mai înalte decât oricare din forțele terestre; prin urmare, atunci când este capabil să-și controleze propria sa forță, el poate anihila sau respinge oricare dintre forțele terestre. În continuare, vom prezenta câteva exemple în care bătrânul Rishi demonstrează adevărul de mai sus. Voi da răspunsurile pe care le-am primit de la bătrânul înțelept privind unele subiecte despre care l-am întrebat. Aș putea umple o carte cu tot ce am aflat, însă câteva exemple sunt suficiente pentru scopul propus.

FORȚA GRAVITAȚIEI

Depășirea și anihilarea forței gravitației așa cum ne este cunoscută nouă astăzi, însă pe care cei vechi o cunoșteau drept Forța Magnetică Rece, era una din științele practicate acum

1. Esența anticilor – eterul savanților noștri de astăzi.

100.000 de ani. I-am spus bătrânului înțelept că citisem relatări despre sălbatici din Africa și din Insulele Pacificului care puteau să plutească în aer și l-am întrebat dacă el crede că ar putea fi adevărat. Răspunsul său a fost:

„Da, fiule, omul are putere asupra a ceea ce tu numești gravitație. El poate să-și înalțe vibrațiile (să manifeste o forță) mai mare decât Forța Magnetică Rece a Pământului și să-i anihileze efectele. Doar această forță este cea care îl trage și îl ancorează la pământ. Atunci când Forța Magnetică este anihilată, corpul uman fiind materie și materia în sine neavând greutate, îi permite omului să se înalțe și să plutească prin aer. El poate păși sau pluti pe apă ca și pe uscat. Greutatea măsoară gradul atracției pe care Forța Magnetică este capabilă să o exercite asupra sa. Fără atracția magnetică nu există greutate; iar această atracție magnetică fiind limitată la corp sau la globul pământesc însuși, corpurile de fapt nu au greutate în spațiul cosmic. Iisus, cel mai mare maestru care a trăit vreodată pe pământ, a dat un exemplu practic atunci când a pășit pe apă, așa cum relatează Biblia. El folosea pur și simplu o știință bine cunoscută, pe care cu 100.000 de ani în urmă o cunoșteau și o practicau marii noștri strămoși din Prima Civilizație a Pământului. Fiule, aceste vechi forțe cosmice trebuie să fie recâștigate și readuse nouă înainte ca această lume să se sfârșească, deoarece fără ele omul nu poate fi perfect. Omul este destinat să fie perfect înainte de sfârșit."

Voi face o mică paranteză în privința lui Iisus. S-ar putea ca cei ce citesc aceste pagini să fie interesați să știe unde și cum și-a petrecut Iisus vremea în care a fost absent din istorie. Există numeroase temple și mănăstiri în India și în Tibet care păstrează mărturii despre Iisus în cursul acestei perioade. Există, de asemenea, unele legende orientale despre el. În toate aceste mărturii m-a uimit un lucru ce merită observat. În nici una din mărturiile scrise ori în vreo legendă nu am găsit că era numit Christos. Întotdeauna se vorbește despre Iisus sau echivalentul onomastic oriental.

O mărturie păstrată la mănăstirea Hemis de la Leh, în Kashmir, scrisă în limba Pali, nu este originală fără îndoială, ci o copie veche de câteva secole. În textul ei se afirmă că „atunci când Iisus și-a părăsit țara natală, mai întâi el s-a dus în Egipt

și acolo a studiat timp de doi ani vechea religie asiriană. Din Egipt a plecat în India, străbătând multe orașe, printre care Benares și Lahore, unde a studiat învățăturile lui Gautama Buddha. După aceasta, el a intrat într-o mănăstire din Himalaya, unde a studiat timp de 12 ani Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, Țara Mamă, și științele sale cosmice. După cei doisprezece ani, el a devenit maestru spiritual".

În altă mănăstire am găsit o mărturie scrisă care afirmă că: „Iisus a devenit cel mai competent maestru care a exista vreodată pe pământ". Astăzi numele lui Iisus este mai venerat în această mănăstire decât în oricare sectă a preoțimii creștine, pur și simplu deoarece bătrânii călugări îl cunosc mai bine. În afara acestei mărturii scrise am mai aflat la ei și o legendă despre Iisus. Starețul mănăstirii mi-a spus că această legendă a circulat numai oral o lungă perioadă de timp. Apoi, pentru a nu fi uitată sau deformată, a fost scrisă cu 1.800 sau 1.900 de ani în urmă. Textul scris precizează că: „Atunci când Iisus era aproape să părăsească mănăstirea, a pornit o controversă între el și maeștrii săi în legătură cu reîncarnarea. Iisus afirma că Scrierile Sacre Inspirate din Țara Mamă spuneau «că *nu corpul material* al omului se reîntrupa din atomii originali ai ultimului corp material, ci *doar Sufletul* sau *Spiritul* ce fusese reîntrupat". Maeștrii susțineau că „atât sufletul cât și trupul material anterior se reîncarnau și că aceeași atomi ai vechiului corp erau folosiți din nou în corpul nou următor".

Prin bunăvoința starețului și ca o mare favoare mi s-a permis să văd și să cercetez tăblițele de la care pornise acea controversă. Le-am descifrat și le-am tradus. În ele se spune: „Corpul material se întoarce în Pământul Mamă de unde a apărut. Elementele sunt apoi folosite pentru formarea altor corpuri."

Maeștrii susțineau că „alte corpuri" înseamnă următoarele trupuri ale omului. Așadar problema se învârtea în jurul semnificației covintelor „alte corpuri". Însemna oare sintagma de mai sus următoarele trupuri ale omului sau trupuri materiale, adică fără suflet?

Am luat apoi următoarele tăblițe, le-am descifrat și tradus, după cum urmează: „*Omul, spiritul*, este cel care se întrupează din nou. Omul *nepieritor* este o *Scânteie Divină* peste care se înalță o casă ori un trup format din elemente. Această casă este începută prin celule elementare formate, împreunate și unite de

zii–le Forței Vieții[2]. După vremea cuvenită[3], această alcătuire elementară se uzează și revine, în Pământul Mamă, eliberând astfel Scânteia Divină. La timpul cuvenit[3], un nou set de celule elementare este alcătuit și o nouă casă este construită pentru a înveșmânta Scânteia Divină. Fiind elementară această casă se reîntoarce la Pământul Mamă, eliberând din nou Scânteia Divină. Și astfel, Scânteia Divină ocupă o casă după alta până când este chemată și revine de unde a pornit, la Izvorul Divin".

Tăbliţele de mai sus fac parte din capitolul despre reîncarnare sau reîntrupare al Scrierilor Sacre Inspirate. Ele sunt foarte greu de tradus, deși sunt ușor de descifrat. Sunt greu de tradus fiindcă este dificil de redat în limbile moderne cel mai mic detaliu al textului scris pe tăbliţe. Nu pretind că am reușit. Eforturile mele au urmărit redarea corectă a sensului general. Sunt convins că am reușit acest lucru. Nu am prins cele mai mici detalii.

Învățăturile lui Osiris și ale lui Iisus sunt miraculos de asemănătoare. Multe pasaje sunt identice, cuvânt cu cuvânt. Și totuși nu ar trebui să ne mirăm, pentru că amândouă propovăduiau prima religie a omului așa cum este dată în Scrierile Sacre Inspirate de pe Continentul Mu, Țara Mamă. Atât Osiris cât și Iisus au fost instrumente alese de Tatăl Ceresc, Marele Nenumit, și trimise pe pământ de către El pentru a–i învăța pe copiii Săi calea către fericirea veșnică.

Închei acum această paranteză și revin la scumpul meu Rishi, să mă așez la picioarele sale și să ascult perle de înțelepciune.

MOISE ȘI PREOȚII EGIPTENI

Într–o strălucitoare dimineață tropicală am coborât la templu să–l întâlnesc pe vechiul meu prieten și maestru. M–a primit cu zâmbetul său de nedescris și m–a condus la banca noastră favorită așezată sub câțiva palmieri. A rămas tăcut pentru câteva clipe, apoi s–a întors către mine și mi–a spus:

„Fiule, este ciudat cât de puțin cunosc și înțeleg Biblia creștinii. Să luăm, de exemplu, legenda în care șarpele lui Moise a înghițit șerpii preoților în fața faraonului. Ei o iau literal și o consideră un miracol, în timp ce atât Moise cât și preoții egipteni practicau unul împotriva celorlați unele taine ale Științelor Cosmice Străvechi. Moise a învins. Veți înțelege mai bine dacă voi numi

2. Electroni împărțiți în patru părți, ultima și cea mai mică particulă a Forței Vieții.

3. Stabilit de Creator.

fenomenul *hipnotism în masă*. Atât Moise, cât și preoții, aveau puterea de a-și ridica vibrațiile peste nivelul oamenilor și al faraonului. Moise a putut să se înalțe mai sus decât preoții și datorită faptului că era un maestru mult mai competent. El și-a ridicat nivelul vibrațiilor până când a reușit să-i domine chiar și pe preoți. Aflați sub puterea sa, preoții au fost obligați să vadă lucrurile așa cum le modelase Moise în mintea sa. Așadar, preoții, faraonul și toți ceilalți oameni au văzut șarpele lui Moise înghițind șerpii preoților. Acest miracol, cum este numit, a fost pur și simplu un miraj al minților aflate sub controlul lui Moise".

Cu ochii strălucind și cu buzele zâmbind, mi-a luat mâna și mi-a spus: „Fiule, nu vei vedea niciodată clar fără o demonstrație practică, așa că îți voi face una. Ținându-mi mâna, vei împărtăși vibrațiile mele și vei vedea clar ce se întâmplă."

Puțin mai jos erau doi muncitori care măturau terenul din jurul templului. Mai jos de ei se aflau două crengi uscate care căzuseră din copac în cursul nopții. Atunci când muncitorii au ajuns la acele crengi, Rishi a spus: „Acum privește-i cu atenție!" Ei s-au aplecat să ridice crengile și, imediat ce le-au atins, au strigat: „Șerpi! Șerpi veninoși!" Au fugit și au revenit cu două bețe lungi de bambus hotărâți să ucidă acei șerpi. După ce le-a permis să lovească cele două crengi până le-au făcut bucățele, Rishi și-a coborât vibrațiile și lucrurile au revenit la normal. Muncitorii priveau uimiți. Se uitau la prăjinile de bambus din mâinile lor și apoi la crengile sfărâmate. S-au scărpinat în cap, minunându-se de ceea ce se întâmplase. Rishi i-a chemat la el și i-a întrebat: „Ce ați băut?" „Arak", a fost răspunsul. „Am băut doar câte două porții". Rishi a dat din cap și s-a încruntat. Aplecându-se de mai multe ori până la pământ și declarând că „nu vor mai bea niciodată mai mult de o măsură de arak o dată", s-au întors la munca lor.

Așadar, scena biblică petrecută între Moise, faraon și preoții egipteni, în care toiagele se transformau în șerpi, a fost repetată, ca o lecție practică, în spațiul din jurul unui templu indian.

Povestea profesorului. Într-o dimineață, în timp ce stăteam pe banca noastră obișnuită din apropierea templului, discutând despre trecutul îndepărtat al omenirii, un european înalt, impunător, însoțit de servitori care îi cărau documentele, a intrat în curtea templului și a venit către locul în care stăteam noi. Potrivindu-și monoclul el a spus: „Am venit să-l văd pe Marele Preot al acestui templu și am adus scrisori de recomandare către el. Mă

poți duce la el, bătrâne?" Rishi a răspuns: „Am onoarea să îndeplinesc funcția de Mare Preot al acestui templu". Englezul a spus atunci: „Sunt Profesorul... de la Universitatea din..., Anglia. Scriu o carte despre India Antică și mi s-a spus că dumneavoastră știți despre străvechea Indie mai mult decât orice alt indian. Vreau să-mi dați toate informațiile pe care mi le puteți da." Înmânându-i un plic preotului, el a spus: „Iată o scrisoare de recomandare către dumneavoastră din partea...". Rishi a citit scrisoarea și a spus: „Voi fi încântat să vă dau toate informațiile pe care le știu, spunându-vă ce afirmă mărturiile păstrate de templu". Atunci a chemat un servitor și a poruncit să fie aduse o masă și scaune. Pe masă, servitorii au pus teancuri mari de coli de scris și un număr imens de creioane. Profesorul a luat un scaun, și-a pus pălăria, bastonul și umbrela pe masă. Luând un creion în mână și un bloc de coli în fața sa, el și-a aranjat din nou monoclul și a început:

„Acum dați-i drumul, bătrâne, sunt gata să ascult tot ce știți". Rishi a răspuns: „Pentru că nu știu cât de departe ați ajuns cu lucrarea dumneavoastră, cred că va fi bine să formulați sub formă de întrebări toate punctele pe care doriți să le cunoașteți, iar eu vă voi spune ce susțin mărturiile scrise păstrate în templul nostru despre fiecare subiect în parte".

Profesorul: „Acum spuneți-mi despre..."

Rishi: „Mărturiile păstrate în templul nostru relatează că..."

Profesorul: „Este complet greșit. Dr. A, în lucrarea sa despre India, spune..."

Rishi: „Dr. A. poate avea dreptate și mărturiile din templul nostru sunt toate greșite – poate."

Profesorul: „Apoi doresc să știu..."

Rishi: „Mărturiile din templul nostru spun că..."

Profesorul: „Greșiți din nou. Profesorul B., care a studiat special acest subiect și a scris despre el, spune că..."

Rishi: „Poate că marele profesor B. are dreptate și toate mărturiile din templul nostru sunt greșite".

Și lucrurile au continuat așa cu mai mult de douăspreze întrebări, cu același rezultat în toate cazurile. În cele din urmă, profesorul a trântit blocul de coli de scris, s-a ridicat și a spus: „Am venit aici după o călătorie de două zile pentru a obține unele informații de la cineva care se presupune că știe ceva. Curată pierdere de timp! Vai, bătrâne, nu știți nimic! Absolut nimic! Aș putea găsi de zece ori mai mult decât știți în câteva ore petrecute în orice bibliotecă".

Rishi s-a apropiat de mine, mi-a luat mâna, încruntându-şi puţin sprâncenele. Ştiam ce avea să se întâmple. Profesorul şi-a pus nervos pălăria, a luat umbrela şi a deschis-o, apoi a luat bastonul. Apoi l-a aruncat imediat cu un ţipăt, spunând: „Înalte ceruri, e un şarpe! Cum s-a urcat pe masă?"

Unul din servitori a luat bastorul de jos şi i l-a adus; el s-a dat înapoi strigând: „Nu aduce ceva atât de înfricoţător lângă mine!" Rishi a spus: „De ce profesore? Vă supără soarele?" Apoi a pus mâna pe capul profesorului, însă doar pentru o clipă. Profesorul s-a trântit pe un scaun, gemând de durere. Atunci Rishi, a trimis să i se aducă o coajă de nucă de cocos plină cu apă. Profesorul a băut apa, Rishi l-a lăsat în pace şi deodată profesorul şi-a revenit. După câteva minute, profesorul i-a atins mâna bătrânului Rishi şi i-a spus: „Cu toate că nu ştiţi nimic despre istoria Indiei, bătrâne, sunteţi fireşte un iniţiat în medicină. În mod sigur, poţiunea dumneavoatră ar trebui să fie cunoscută de ştiinţă". Apoi s-a întors şi a plecat.

Şi în timp ce ieşea din curtea templului, Rishi s-a uitat la el şi a spus: „Curând, fiule, vom avea încă o istorie minunată a Indiei. Vino să ne plimbăm, întâmplarea cu profesorul este prea copilărească şi neînsemnată". Iar minunata istorie a apărut după doi ani.

Am folosit cuvântul „vibraţii" în legătură cu activitatea creierului, deoarece acesta corespunde cel mai bine cuvântului străvechi folosit în Scrierile Sacre Inspirate din Continentul Mu.

Pentru că aceste lucruri s-ar putea să nu fie destul de bine înţelese sau chiar greşit înţelese, permiteţi-mi să le explic în conformitate cu scrierile străvechi. Fiecare gând produce o „mişcare" a creierului. Orice mişcare a materiei de orice fel este rezultatul unei forţe active, forţa fiind agentul care realizează mişcarea. Forţele aflate în legătură cu creierul sunt Forţe Cosmice, aşadar, un gând rezultă din acţiunea unei forţe cosmice. Acum voi prezenta modul de acţiune al unei forţe cosmice aşa cum este explicat în Scrierile Sacre Inspirate. Această explicaţie este însoţită de simbolul redat mai jos, împreună cu descifrarea semnificaţiilor sale.

Textul care explică acest simbol afirmă că Forţele Cosmice pornesc dintr-un punct dat: unele se limitează la atmosfera terestră; altele călătoresc prin tot universul, cum ar fi Numărul Sacru Patru. Ele se deplasează sub forma undelor ce radiază din punctul de origine. Aceste unde rezultă din vibraţiile forţei, toate forţele

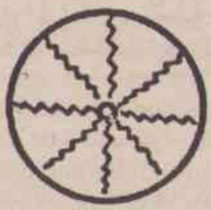

fiind vibratorii. Undele Forțelor Cosmice se formează în esență (eter) care constituie o parte a atmosferei terestre, și care umple spațiul. În atmosfera terestră, undele și forța pe care o poartă scad în intenstate în raport cu reducerea densității atmosferei. O. mișcare a creierului este deci o vibrație a unei forțe cosmice.

Vibrațiile formate în eter sau în esență ocolesc pământul cu viteza luminii sau chiar mai repede. Atunci când undele gândului ating un alt creier cu aceleași vibrații, creierul receptor înțelege perfect gândul format și transmis de către creierul emițător. Acesta este telegrafia cosmică sau transferul gândurilor. Două creiere, cu vibrație identică și concentrate unul asupra celuilalt, pot cu mare ușurință să poarte o conversație adevărată, fără sunete, fără cuvinte.

Bătrânul preot înțelept și eu am comunicat întotdeauna unul cu celălalt în acest fel; nu aveam niciodată nevoie să ne scriem nici măcar un rând. Dacă dorea să mă duc la templu, eu simțeam acest lucru și mă duceam și întotdeauna îl găseam așteptându-mă. El se gândea foarte puțin la această realizare pe care o numea „lecția de grădiniță" în domeniul Științelor Cosmice. Considera că este litera A din alfabet.

Unul din marii noștri financiari mi-a spus odată – dacă poți citi gândurile oamenilor în acest fel poți câștiga milioane pe săptămână în Wall Street. Se înșela în mod absolut. Acest lucru nu ar fi posibil, deoarece imediat ce este vorba de bani, aspectul materialist devine dominant și latura spirituală nu poate acționa, ceea ce îmi amintește de cuvintele Marelui Maestru: „Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea acului decât pentru un om bogat să ajungă în ceruri."

Materialismul îl stăpânește pe om pentru a acumula avere. După obținerea averii, grija de a nu o pierde necesită materialism, astfel încât omul nu mai are timp să-și perfecționeze spiritul pentru a se pregăti să revină la Marele Izvor. El trebuie să „se nască din nou", să se reîntrupeze, să ia totul de la început.

LEGENDA BIBLICĂ A JĂRATICULUI

Bătrânului înțelept îi plăcea foarte mult să se refere la Biblie. Cea mai mare parte din primele cărți o știa pe de rost; de fapt, toate cărțile din Biblie în care se fac referiri la Forțele Cosmice. El considera Rugăciunea Domnului drept cel mai frumos poem epic scris vreodată. Nu era complet de acord cu învățăturile apostolice, însă își califica întotdeauna opinia spunând: „Este foarte posibil ca ei să fi fost citați greșit în traducere".

Într-o seară, vremea noastră obișnuită să vorbim despre trecut, el mi-a spus: „M-am tot gândit, fiule, la marele miracol biblic în care Shadrach, Mashach și Abednego merg pe cărbuni aprinși fără să se ardă sau în orice caz fără să fie atinși de foc. Nu a fost un miracol; ei erau maeștri. Așa cum am spus, omul are puterea să-și înalțe vibrațiile interioare deasupra celor ale forțelor terestre, anihilându-le în acest fel. Căldura din care pornește focul este o forță terestră; așadar omul își poate înălța vibrațiile peste forța căldurii. Atunci când face acest lucru, căldura nu-l poate atinge, deoarece între el și forța căldurii se formează o zonă neutră prin care căldura nu mai poate trece. Veșmintele omului au aceleași vibrații cu el, așa cum tu ai împărtășit vibrațiile mele, când mi-ai luat mâna. Astfel încât nici măcar veșmintele sale nu pot fi atinse de foc."

„Cei care au atins cunoașterea de a-și controla și folosi vibrațiile interne sau spirituale au fost numiți *maeștri* (*stăpâni*) – ei au *stăpânit* Științele Cosmice. Chiar și maeștrii diferă foarte mult în ceea ce privește capacitatea de înălțare a vibrațiilor. Shadrach, Meshach și Abednego erau maeștri și atunci când au călcat pe jăratic, ei și-au înălțat vibrațiile spirituale mai sus de vibrațiile forței care genera căldura; așadar, focul nu a putut să-i atingă."

L-am întrebat atunci cum au reușit israeliții să obțină cunoașterea în Babilon pentru a deveni maeștri. Răspunsul său a fost: „Acești israeliți erau captivi la Babilon. Acolo existau mai multe colegii pentru învățătură, care erau numite chaldi. Acestea fuseseră întemeiate cu circa 18.000 de ani în urmă de către înțelepții Naacal, care părăsiseră India pentru a ajunge acolo, cu acest scop. La aceste colegii se predau gratuit limba Țării

Mamă, Scrierile Sacre Inspirate din Continentul Mu și Forțele Cosmice. De la numele acestor colegii – Chaldi – neamurile semitice din nord, care au cucerit țara după mii de ani și au întemeiat un regat cu populații amestecate, au numit ținutul Chaldea. Semiții s–au asimilat cu babilonienii, care erau akkadieni și sumerieni. Colegiile erau gratuite și deschise oricui dorea să vină să învețe, scutiți de orice fel de cheltuieli. Sclavul era la fel de binevenit ca și prințul; imediat ce au trecut pragul colegiului, deveneau egali unul cu celălalt. Acolo deveneau frați întru adevăr, pentru că, în interiorul colegiului, ei se aflau, în mod simbolic, pe tărâmul sfânt al Tatălui Ceresc".

După ce a terminat acest, pentru el, lung discurs, bătrânul înțelept, cu o scânteie în ochi, a spus: „Acum presupun că trebuie, ca de obicei, pentru a te face să înțelegi ceea ce ți–am spus, să–ți dau un exemplu concret." Atunci a chemat pe unul din ajutoarele sale și i–a cerut să–i aducă o bucată mare de jăratic luat din foc. Imediat ce jăraticul a sosit într–un vas de lut cu gura largă, el mi–a luat mâna și, apucând bucata de jăratic cu degetele sale, a așezat–o în mijlocul palmei mele. Apoi m–a întrebat dacă simt vreo căldură de la cărbunele aprins. Nu simțeam. Mi–a spus apoi să aprind o țigară de la el, însă țigara nu se aprindea. Apoi mi–a întors mâna și bucata de jăratic a căzut pe pământ. Mi–a dat drumul la mână și m–a invitat să iau jăraticul și să–l pun în vasul de lut. Fără să–mi dau seama, am încercat să–l iau și, cu toate că i–am dat imediat drumul, mi–a produs pe degete niște bășici, care s–au vindecat după mult timp. Atunci el a luat jăraticul cu degetele sale și l–a pus în vasul de lut. Zâmbind, s–a întors spre mine și a spus: „Acum aprinde–ți țigara de la el!". Am făcut–o cu mare ușurință. Demonstrația era completă. M–a întrebat dacă credeam în acea fărâmă de Știință Cosmică.

Vă asigur, dragii mei prieteni, că am crezut atunci și cred și acum! Convingerea mea este la fel de fermă.

CONCENTRAREA

Într–o anumită ocazie l–am întrebat pe bătrânul Rishi care era cea mai bună cale de urmat pentru a obține rezultate bune în concentrare. El mi–a răspuns: „Eliberează–ți mintea de orice activitate materială. Pentru a face acest lucru, cea mai bună

poziție este cea orizontală sau mult înclinată, în care se relaxează fiecare mușchi din corp. Aceasta ușurează creierul de grija acordată mușchilor. Acoperă-ți ochii sau închide-i, astfel încât nici un obiect să nu-ți atragă atenția; aceasta este o altă ușurare a minții. Nu mânca nici prea mult, nici prea puțin – amândouă sunt rele. Dacă mănânci prea mult, stomacul va fi supraîncărcat și va solicita activitatea creierului. Dacă ai prea puțină hrană în stomac, foamea îți va ocupa mintea. Corpul tău material ar trebui să fie perfect normal. Natura ar trebui să funcționeze ușor și fără probleme. Sunetele trebuie evitate pe cât posibil, deoarece îți distrag creierul.

Acum predai comanda creierului tău spiritului; partea materială se supune. Concentrarea este grea la început, însă devine din ce în ce mai ușoară pe măsură ce continui."

VIZIUNI ALE CELOR CARE AU TRECUT ÎN LUMEA CEALALTĂ

Fenomenele pe care le numim în general oculte, atrag atenția omului obișnuit, dar și unora din cei mai importanți savanți ai noștri. Timp de șapte ani am avut marele privilegiu de a fi singurul elev al celui mai mare Rishi care a trăit în ultimii două mii de ani, rămânând aproape necunoscut. S-ar putea spune foarte bine că „lumea nu și-a cunoscut niciodată cei mai mari oameni ai săi." El mi-a explicat cu bunăvoință și plăcere diferite fenomene, care constituie pentru noi astăzi Științele Mistice. Nu am putut niciodată să-l determin să mă învețe totuși să realizez unul din aceste fenomene într-o anumită direcție. De câte ori i-am cerut să o facă, răspunsul său era invariabil: „Fiule, te învăț cum să înveți istoria străveche a omului. Nu pot merge mai departe de această știință pentru că nu ai fost pregătit să înaintezi în alte domenii."

Din când în când mi-a făcut unele demonstrații practice, explicându-mi în același timp fenomenul. Într-o zi l-am întrebat: „Vedem într-adevăr din când în când ființe care au trecut de mult pe lumea cealaltă? Sau este doar imaginație, miraj al minții?" El mi-a răspuns: „Fiule nu este nici imaginație, nici miraj al minții; este un fapt real că uneori unii oameni primesc vizitatori din cealaltă lume. Nu toți oamenii au facultatea de a-i vedea;

depinde de nivelul vibrațiilor interne. De asemenea, unii oameni s-ar putea să nu fie niciodată vizitați".

Din experința personală, pot spune cititorilor că un aparat de fotografiat va vedea și înregistra ceea ce ochiul uman nu reușește. Am experimentat de trei ori acest fenomen și am prezentat clișeele unor fotografi experimentați, dorind să primesc o explicație. Toți au recunoscut că fenomenul îi depășea. Cea mai perfectă din cele trei fotografii reprezenta o tânără care stătea pe o ramură groasă de copac. Mama sa a recunoscut-o imediat și mi-a spus că murise de zece ani, iar acea ramură groasă era un loc unde îi plăcea să stea.

Am deviat de la subiect, deci revin la bătrânul Rishi. El mi-a spus mai departe: „Sunt diferite entități, aflate în Marele Dincolo și care ți se pot arăta. În primul rând, cel care a atins gradul de maestru înainte de a muri. El poate veni în fața ta și *are puterea de a-și coborî vibrațiile* până la nivelul tău, astfel încât se acordează cu tine. Atunci devii conștient de prezența sa văzându-l. Mai des totuși, cei care îți pot apărea sunt rude sau prieteni apropiați și scumpi. Persoane care au fost foarte apropiate aici pe pământ. Motivul este că vibrațiile tale interne rămân la același nivel pe pământ. Ei fac ca vibrațiile lor să revină în plan terestru, iar atunci când se acordează cu vibrațiile tale, ți se relevă imaginea lor. Acest fel de vizite sunt destul de frecvente între doi oameni ale căror inimi au fost unite aici pe pământ. Așadar, fiule, Iubirea este marele conducător, atât aici cât și dincolo. Iubirea este imaginea Tatălui Nostru Ceresc și reflectarea Tatălui Nostru Ceresc în om."

Atunci i-am spus: „Părinte, mi-ați spus că uneori acești vizitatori încetează să mai vină! Unde se duc?" „Unde se duc, fiule? Nu pot să-ți spun. Nu știu. S-ar putea să se ducă în alte lumi. S-ar putea să se reîncarneze aici pe pământ. S-ar putea să se întoarcă la Marele Izvor. Aceasta este o carte închisă, ce nu poate fi deschisă de către om." După puțin timp, el a continuat: „Este mai obișnuit pentru noi *să simțim* prezența acestor vizitatori din lumea cealaltă, fără să-i vedem. Uneori par atât de apropiați încât ai sentimentul că trebuie să desfaci brațele să-i primești."

L-am întrebat ce condiții ne împiedică să-i vedem pe acești vizitatori. El mi-a răspuns: „Deoarece vibrațiile lor, deși sunt foarte apropiate de ale noastre încât creierul le percepe, nu sunt perfect la unison pentru a le vedea; iar uneori se pare că nu doresc să le vedeți. Personal, am ajuns la concluzia că cei care

nu doresc să fie văzuți sunt mari maeștri care te folosesc ca un instrument de comunicare și informare cu această lume din lumea celalată". L-am întrebat atunci dacă ar putea să-mi dea un exemplu sau o ilustrare a acestui fel de comunicări. Mi-a răspuns: „Da, unii artiști, unii sculptori și unii scriitori, mai ales scriitori. Maestrul, sau oricine ar fi, își acordează vibrațiile proprii la cele ale minții scriitorului și își exprimă dorința sau porunca a ceea ce trebuie scris. Creierul scriitorului primește aceste vibrații și, în timp ce le recepționează, nu poate scrie nimic altceva. Dacă încearcă să scrie ceva din propria lui rațiune omenească, după ce termină, își dă seama că sunt doar fleacuri scrise. El poate scrie în mod rezonabil doar ceea ce este transmis creierului său de către maestru. El se află sub influența lui. Forțe nevăzute îl conduc. Aceata este ceea ce anticii numeau «scrieri inspirate», adică scrieri din lumea cealaltă transmise printr-un agent ales".

Cu altă ocazie l-am întrebat „dacă ar fi într-adevăr posibil ca omul să avanseze atât de departe în Științele Străvechi, încât să își poată despărți Omul (Eul) interior de corpul fizic, iar apoi eul interior să călătorească la distanțe mari și să revină cu informații." Răspunsul său a fost: „Da, fiule, este foarte ușor să facă acest lucru cineva care a ajuns să stăpânească științele străvechi, însă printre cineva care nu este perfect împlinit, este extrem de periculos, deoarece nefiind pe deplin stăpân în această știință, Eul interior s-ar putea să nu mai găsească drumul înapoi către corpul material. Atunci corpul material, rămânând fără eul interior, urmează cursul naturii către Pământul Mamă. Îți trebuie o viață pentru a deveni competent în acest domeniu al Științelor Străvechi - nu trebuie niciodată să încerci acest lucru." I-am cerut atunci să mă învețe acest domeniu al Științelor Străvechi. El a refuzat categoric, spunând: „Timpul pe care îl vei petrece cu mine nu va fi nici a zecea parte din cât ar fi necesar pentru asta."

De mai multe ori, pe neașteptate, el mi-a făcut demonstrații privind chiar acest fenomen.

FACEM OARE O LUNGĂ CĂLĂTORIE?

Într-o seară, chiar înainte de a părăsi India, punându-și mâna pe umărul meu, bătrânul meu prieten a spus: „Fiule, ți-ar plăcea

să faci o lungă călătorie cu mine deseară?" Am acceptat imediat și, la ora stabilită, nouă seara, am sosit la templu. Unul din ajutoarele sale m-a primit și m-a dus direct la chilia bătrânului Rishi. Încăperea era slab luminată și câteva vase pentru ars tămâie răspândeau fumul lor înțepător prin toată camera. La intrarea mea bătrânul, înțelept s-a ridicat de pe canapeaua pe care stătea, a venit spre mine și mi-a luat mâna. Mulțumindu-i ajutorului, a poruncit să nu fie tulburat până la ceasul obișnuit al dimineții. Atunci când ușa s-a închis, m-a condus către canapea și mi-a spus: „Fiule, *noi* vom merge să ne privim pe noi înșine în cursul ultimei noastre întrupări." A fost prima comunicare transmisă de el privind faptul că am mai fost cândva pe pământ împreună.

Ne-am așezat pe divan împreună, cu mâna mea în mâna lui. Mi-a spus să închid ochii și să mă concentrez asupra lui, culegându-i vibrațiile. Treptat, conștiința părea să mă părăsească. Curând el și eu pluteam peste o câmpie întinsă cu mari orașe. Zburam către un anumit oraș mare. Atunci când am ajuns acolo, am coborât pe pământ și am mers pe străzile pline de oameni ocupați. Păreau să fi trecut zile, săptămâni și ani. Atunci m-am văzut pe mine însumi ca fiind un soldat căzut în bătălie, rănit de o lance. Rishi, care era tatăl meu, m-a primit de la cei care mă purtau; înălțându-și mâinile deasupra capului el striga: „Singurul meu fiu și a căzut în luptă!" Și atunci când el a strigat astfel, mi-am dat sufletul. Mi-ar trebui un volum să descriu tot ce am văzut în cursul acelor săptămâni, luni și ani. În cele din urmă m-am trezit și în scurt timp mi-am revenit. Nu voi face nici un comentariu privind acea călătorie. Nu voi spune dacă o cred reală și Eul meu interior a fost separat de trupul meu material sau nu, sau dacă a fost o viziune mesmerică. Îi las pe cititorii mei să hotărască ei înșiși.

A fost una din ultimele întrevederi pe care le-am avut cu scumpul, blândul, bătrânul meu prieten. M-am întrebat adesea, după ce l-am văzut ultima oară, dacă el m-a iubit mai mult decât l-am iubit eu. Cu mare greutate pot să-mi închipui că așa a fost.

SUMAR

I ORIGINEA OMULUI 5

II DIRECȚIILE DE COLONIZARE CĂTRE EST... 9

III VECHEA AMERICĂ DE NORD 15

IV TĂBLIȚELE DE PIATRĂ DIN VALEA MEXICO..... 26

V AMERICA DE SUD..... 60

VI ATLANTIDA 78

VII EUROPA OCCIDENTALĂ..... 91

VIII GRECII..... 99

IX EGIPTUL 114

X DIRECȚIILE DE COLONIZARE CĂTRE VEST..... 130

XI INDIA 139

XII INDIA DE SUD 163

XIII MARELE IMPERIU UIGHUR 165

XIV BABILONUL 176

XV DIVERSE ALTE ASPECTE 185

XVI CEASURI DE TAINĂ CU RISHI 192

Grupul drago print

TIPOGRAFIA F.E.D

Tel.: 335 66 61; 335 93 18

CĂRȚILE NOASTRE – LA DISPOZIȚIA D-VOASTRĂ

Editurile SAECULUM I.O. și VESTALA (*Str. Ciucea Nr. 5, Bl. L 19, Ap. 216, Cod 74696, București – 72*), oferă spre vânzare cititorilor interesați cărțile publicate sub egida lor cu o reducere de 10% din prețul de vânzare, în cazul în care le achiziționează direct de la depozitul editurilor (*str. Iacob Negruzzi, nr. 7*), cu plata în numerar sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Beneficiază de acest avantaj (inclusiv de gratuitatea expedierii prin poștă) oricine cumpără sau comandă cărți în valoare de minimum 60000 lei (se ia în calcul c/v titlurilor disponibile în acel moment).

Relații suplimentare la telefonul 01/6305412, seara sau dimineața până la orele 8^{30}; telefon depozit: 01/2228597, între orele 8^{30}–16^{00}.

Comanda promptă vă garantează reținerea titlurilor dorite!

A se vedea lista titlurilor disponibile și în curs de apariție pe coperțile 2 și 3.

NOUTĂȚI EDITORIALE

- *Dan Grigorescu*, **Pietrele de la Stonehenge tac**, 304 p., **24500 lei**;
- *M. Eminescu*, **Poezii. I Antume**, 240 p., **14900 lei**;
- *Alexandra Hamdan*, **Ionescu înainte de Ionesco**, 208 p., **17900 lei**;
- *Marin A. Koenig. Hans Haerli*, **Marile catastrofe geologice**, 272p., **19500 lei**;
- *Harry A. Gailey*, **Război în Pacific**, 480 p., **29500 lei**;
- *M. Eminescu*, **Chestiunea evreiască**, 240 p., **16900 lei**;
- **Parabolele și învățăturile Domnului nostru Iisus Christos**, text + ilustrații la patru culori, 160 p., **16900 lei**;
- *Ovidiu Drimba*, **Istoria culturii și civilizației**, vol. VI–VIII, 400+368+352 p., **89900 lei**;
- *Paul Ștefănescu*, **Alte enigme neelucidate ale istoriei**, 192 p., **12500 lei**;
- *Paul Ștefănescu*, **Dicționarul marilor inițiați**, 256 p., **19500 lei**;
- *Mareșal Ion Antonescu*, **Românii. Originea, trecutul, sacrificiile și drepturile lor**, 144 p., **11900 lei**;
- *Alexandru Macedonski*, **Nopțile. Poeme. Rondeluri**, 192 p., **12500 lei**;
- *Horia Matei*, **Enigmele Terrei**, vol. I+II, 364+364 p., **34900 lei**;
- *Ovidiu Drimba*, **Istoria culturii și civilizației**, vol. I–III, 464+384+416 p., **94500 lei**;
- **Panciatantra (Cele cinci cărți ale înțelepciunii)**, 228 p., **19500 lei**;
- *Ovidiu Drimba*, **Istoria literaturii universale**, I–II, 352+448 p., **59900 lei**;
- *Richard Reschika*, **Introducere în opera lui Cioran**, 128 p., **8900 lei**;
- *Teodor Vârgolici*, **Mari scriitori români în programa școlară. Comentarii**, 208p., **14900 lei**;
- *Maria Grazia Siliato*, **Misterul sfântului giulgiu din Torino**, **14900 lei**.

ÎN CURS DE APARIȚIE

- *Ovidiu Drimba*, **Istoria culturii și civilizației**, vol. IX, X.

TITLURI DISPONIBILE

- *Tudor Vianu*, **Dicționar de maxime comentat**, 320p., la 2 culori, **14995 lei**;
- *Dan Grigorescu*, **Istoria artei americane**, 384p. + 16 planșe color hors text, **12000 lei**;
- *Tudor Pamfile*, **Sărbătorile la români**, format 17 x 20 cm, 434p., **21500 lei**;
- *Mihai Gheorghe Andrieș*, **Ultimul oraș al Atlantidei**, 320p., **14995 lei**;
- *James Churchward*, **Mu – continentul dispărut**, 288p., **14995 lei**;
- *Charles Berlitz*, **Triunghiul Bermudelor. Incredibila poveste a dispariților misterioase**, 224 p., **13900 lei**;
- *Horia Matei*, **Cucerirea Westului sălbatic**, 224p., **12900 lei**;
- *Max Toth. Greg Nielsen*, **Energia secretă a piramidei**, 208p., **11995 lei**;
- *Titus Bărbulescu*, **Lucian Blaga. Teme și tipare fundamentale**, „Bibliografia școlară", 160 p., **7495 lei**;
- *Nicolae Baciu*, **Agonia României. Dosarele secrete acuză**, 384p., **11900 lei**;
- *Titus Bărbulescu*, **Arta poetică eminesciană**, 208 p., **11995 lei**;
- **Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre**, 384p., **17900 lei**;
- **Procesul mareșalului Antonescu**, vol. III, ediție îngrijită și prefață de Marcel Ciucă, 624 p., **24950 lei**;
- *Somadeva*, **Vetalapanciavimsati (Cele 25 de enigme ale demonului)**, 192 p., **7900 lei**;
- *Winston Churchill*, **Al doilea război mondial**, I+II, 480+448 p., **49500 lei**;
- *Florentin Popescu*, **Babilon, orașul blestemat**, 176 p., **11900 lei**;
- *Wilfried Loth*, **Împărțirea lumii. O istorie a războiului rece 1941–1955**, 320 p., **13995 lei**;
- *Pr. Vasile Sorescu*, **Religia ortodoxă, călăuză pentru credincioși**, 192 p. + 8 reproduceri color hors text, **12995 lei**;
- *Gh. Bulgăr*, **Trei scriitori clasici: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Mircea Eliade**, 160 p., **9450 lei**;
- *Somadeva*, **Oceanul poveștilor**, 288 p., **12995 lei**;
- *prof. dr. C-tin. Dumitrescu, dr. Rodica Perciun*, **Diabetul zaharat. Îndrumar practic**, 160 p., **9900 lei**.

James Churchward

COPIII CONTINENTULUI MU

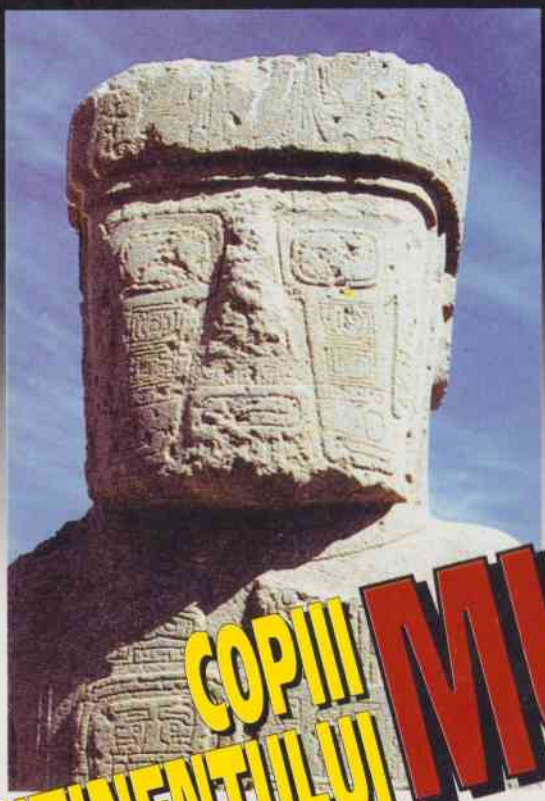

COPIII CONTINENTULUI MU

Copiii continentului Mu continuă celebra lucrare **Mu - continentul dispărut**, urmărind extensiunea primei civilizații și culturi a omenirii spre Est și Vest, prin supraviețuitorii cataclismului din Pacific.

Convingerea autorului este că vechile civilizații din China, India, Atlantida, America de Sud, Egipt, Babilon, Grecia sunt continuatoarele - evident la alt nivel - a germenilor de cultură materială și spirituală preluați din dispărutul continent Mu.

Ipoteza este argumentată cu probe documentare extrase din arhive și colecții inaccesibile astăzi, precum și cu dovezi intuitive captivante.

Cartea se traduce pentru prima dată în românește.

SAECULUM I.O.
VESTALA